

Henry Ford

MEZINÁRODNÍ ŽID

1. díl, kapitola I. - IX.

Světový problém

Deaborn 1920

Henry Ford
MEZINÁRODNÍ ŽID

1. díl: Světový problém

Kapitola I. - IX.

Obsah: 1. sešit

Editorial	5
Předmluva	24
1. Židé podle charakteru a ve výdělečné činnosti	25
2. Jak se Německo chrání proti židům	33
3. Dějiny židů ve Spojených státech	38
4. Židovská otázka - skutečnost nebo domněnka?	44
5. Ujme se antisemitismus ve Spojených státech?	50
6. Židovská otázka proniká do časopisů	58
7. Artur Brisbane jde židovstvu na pomoc	62
8. Existuje pevný židovský světový program?	67
9. Dějinný základ židovské světovlády	74

Obsah: 2. sešit

10. Úvod k „Židovským protokolům“	73
11. Židovský úsudek o lidské přirozenosti ne-židů	78
12. Židovské protokoly se již částečně splňují	80
13. Židovský plán nahradit lidskou společnost „ideami“	87
14. Předvídali židé válku?	94
15. Je židovský „kahal“ nynějším „sovětem“?	101
16. Jak se dotýká židovská otázka polnohospodářství	108
17. Ovládá židovstvo světový tisk?	115
18. Čím se vysvětluje židovská politická moc?	123
19. Starožidovská pečeť na rudém Rusku	129
20. Židovské svědectví ve prospěch bolševismu	135

HENRY FORD

MEZINÁRODNÍ ŽID

SVĚTOVÝ PROBLÉM

DÍL I.

SE SVOLENÍM AUTOROVÝM

PŘELOŽIL

BOVARY

1924

NAKLADATEL B. KOČI, KNIHKUPEC
V PRAZE I., MASARYKOVO NÁBŘEŽÍ Č. 14.

Editorial

Zvláštní pozornost věnujte tvrdošijným a nepokorným, kteří se nechtějí sklonit před naším vrchnostenstvím. Rozšiřujte o nich kompromitující pomluvy. Vyprovokujte je do konfliktů. Nakonec se jich začnou bát i ti, kteří o nich mají dobré mínění a podporují je.

Hlavní je obviňovat - necht' se gojímové ospravedlňují. Ten, kdo se ospravedlňuje, je už z poloviny vinen.

(Katechismus pro židy, vydáno v Tel Avivu r. 1986.)

20. století - to je století triumfu „judaistických ideálů“, a nepozorovat to, znamená podobat se pštrosovi, ukryvajícímu hlavu do písku. Komunismus, socialismus, kapitalismus, liberalismus, multikulturalismus, feminismus, homosexualismus, atd., jsou pustá a falešná slova, určená těm, koho Talmud nazývá lidským dobyt看kem. Nevidět to na začátku 21. století - toť opravdová vlčí mlha.

Ve vědě o vesmíru je modelový fenomén zvaný černá díra: velmi hustá a těžká hvězda mění geometrii okolního prostoru a z takto vytvořené gravitační pasti nemohou uniknout třeba světelné paprsky. Taková černá díra je neviditelná, protože je velmi silná. Nic nemá dost energie, aby se z ní mohlo vymanit. Stejně tak si jako černou díru můžeme představit organizované židovstvo. Je tak mocné, že skoro nikdo mimo něj ho nemůže vidět - nesmí ho vidět. Je to největší TABU naší doby.

Známý antisionista Israel Shamir říká:

„Na rozdíl od ‚popíračů holokaustu‘ já sám jsem nikdy holokaustní povídačky nechápal jako základ židovské moci. Podle mého názoru to je spíše indikátor jejich moci, nic víc, nic míň. A ta moc je obrovská. Židé infiltrovali a mají pod plnou kontrolou celou nervovou soustavu euroamerické společnosti.“

Nadměrný vliv organizovaného židovstva je ukazatelem nedostatku demokracie; ve skutečné demokracii by židovstvo mělo vliv úměrný počtu svých příslušníků. Historie však nekončí a svobodu lze získat vykázáním organizovaného židovstva tam, kam byla poslána mocenská církev nebo komunistická strana, tj. do kouta naší společnosti. Věřte se, že židovská moc je založena především na lži. S tím nelze bezvýhradně souhlasit. Síla židovstva je naprosto reálná, je založena na penězích, ideologii a na všem, na čem lze moc zakládat, tedy i na lži.

Svědectvím o moci židovského establishmentu a o „americké svobodě“ je i případ „automobilového krále“ Henryho Forda. V jeho časopisu *Dearborn Independent* vycházel v letech 1920-1921 seriál článků. Poté vyšly tyto články souborně ve 4-dílné knize „*The international Jew*“ se jménem Forda jako autora.

Knih, kterou právě máte v ruce obsahuje ve 3 sešitech první 2 díly; je to jazyková úprava jediného doposavadního českého překladu.*)

*) Překladatel: BOVARY. Nakladatel: B. Kočí, Praha. 1924. Druhý díl překladu od BOVARY neobsahuje všechny kapitoly dle originálu.

Vydání článků a knihy byl povel k zuřivému útoku proti Fordovi. Bylo proti němu vedeno několik soudních procesů, byly mu omezeny úvěry, takže se jeho podnik ocitl ve složité finanční situaci. Po celém světě byl zahájen bojkot jeho automobilů. Dokonce skoro přišel o život při automobilové nehodě, která měla všechny znaky atentátu. Ford sa nakonec, s ohledem na svou firmu a své zaměstnance, podrobil židovskému nátlaku a veřejným listem opustil arénu. Kniha už za jeho života nevyšla.

Interpelace ČS poslanců v r. 1923

Jaký ohlas v časech Fordových po celém světě kniha získala, svědčí např. následující interpelace poslanců Československé Poslanecké sněmovny - I. volební období, 7. zasedání (r. 1923):

Není knihy, která by vzbudila hned tolik pozornosti, jako tato. Tomuto spisu bude v nedaleké době přiznán světový historický význam. Ještě před 2 lety se nesměl ve Spojených státech žádný časopis nebo deník, žádný řečník, žádný spisovatel odvážiti užiti slova „žid“, jen v pochvalném smyslu - proto se to zvalo „volnou Amerikou“. - Čeho celý svět nevěděl: Amerika propadla více židovskému kapitalismu než kterákoliv jiná země. Tu byl uveřejněn v květnu 1920 ve váženém týdeníku „DEARBORN INDEPENDENT“ první odstavec této knihy: „Žid podle své povahy a ve výdělečném životě.“ Židům v Americe se na okamžik zatajil dech: upřímná, věcná, vznešená, skoro láskyplná kritika židovské bytosti a působnosti v časopise s asi 200.000 čtenářů. Nyní vycházel článek každého týdne. Čtenářstva nesmírně přibývalo. Židé ztratili dech a byli bez rady - smrtelné mlčení! Tak to šlo půl roku. Vzrušení ve Spojených státech vzrůstalo; statisíce pocitovaly tento literární čin jako vysvobození z dusivé tísně; náhle poznaly: naše zem jest zrazena, zaprodána, zotročena! Nyní se musili židé chopiti zbraní - obyčejných: znetvořování, zkracování, utrhání na cti, spílání. Ani jeden tón věcného vyvrácení. Zblbělí duchovní a politikové naříkali nebo se přetvařovali se židy o závod, mluvíce o „nekřesťanském pronásledování“, „útoku na rovnoprávnost plemen“ atd. Jejich vystoupení mělo účinek, jehož si nepřáli, že se totiž židovská otázka stala také veřejně čím jíž dávno byla - palčivou otázkou ve Spojených státech. Jako první svazek, tak také druhý přináší skutečný, nepopíratelný materiál. I když se spis zabývá hlavně činností židů ve Spojených státech, přece jest tato lokalizace jen zdánlivou. Za každou větou přichází čtenář k trapnému přesvědčení: právě tak jako u nás! I když odmítneme tvrzení, vyslovená v Německu o židovských plánech na světové panství pro jejich nehoráznost jako předpokládaná, úplná stejnost a současnost veškerého politického, duševního, hospodářského a mravního rozvoje v zemích a u národů nejrozdílnějších povah a přirozených podmínek, skýtá nám neochvějný důkaz pravdy, že existuje všude působivý plán jednoho národa, jehož splnění se dá jen dosáhnouti - a v hlavní věci jest však již dosaženo - prostředky, jež jsou paškvilemi veškeré lidskosti: vnitřním rozkladem, převraty, hospodářskými katastrofami, válkami. Všech těchto hrůz byly by národy zůstaly ušetřeny, kdyby ve své bezstarostnosti, avšak také v nepochopitelném zaslepení nebyly pomáhaly nepříteli lidství a nebyly dopomohly jeho nepřátelskému plánu k vítězství rozdrásáním vlastního těla. - Přes to věda, rozvaha a vůle mohou ještě nyní přivoditi obrat osudu. Kniha důtklivě k tomu napomíná svědomí jednotlivce a národů. Od července 1921 vyšla v 10 vydáních a nepochybně zvláště přispěla k tomu, že se mnohým lidem oči otevřely nad

velikým nebezpečím, jež našemu národu hrozí. Kdo nezná těchto obou knih, nemůže si nikdy činiti nároku na to, aby porozuměl bez výhrady politickým událostem, - smělé tvrzení, avšak pravdivé. - „Mezinárodní žid“ vyšel Hammerovým nákladem v Lipsku 13, poštovní schránka 276. První svazek stál v září nevázaný 146 M, vázaný 180 M; druhý svazek nevázaný 90 M, vázaný 150 M.

Z cizorodých složek v našem národě připadá židům zcela zvláštní úkol a význam. Nikoliv teprve dnes a u nás. Vždy v dobách úpadku a přechodu vystupovali židé do popředí. Liberální dějepisec Th. Mommsen nazývá je „fermentem dekompozice“, t. j. česky „kvasem rozkladu“. Kam se vmísí, tam rozkládají. Tak působili již v římských dějinách. Richard Wagner nazývá je „plastickým démonem úpadku“, to jest: ztělesněným strašidlem úpadku. Národ, v němž se ukáží a v němž začnou působiti, jest blízký úpadku. A jak působí, naznačuje Goethe slovy: „Tento chytrý národ vidí jen jednu cestu otevřenu: Tam, kde panuje pořádek, tam nemá co očekávati.“

Žid Otto Weininger přiznává ve spise „Pohlaví a povaha“: „Žid jest bezbožný člověk v nejširším slova smyslu. Každá víra jest hrdinská. Žid však nezná ani odvahy ani bázně jako citu ohrožené víry: není ani slunný ani démonický: jest jen rozkladný a nikdy skutečně neboří.“

Takto označuje žid slabosti svého plemene. Z toho poznáváme, kde vězí naše síla: v budování ze slunného vnitřního svědomí Bohem vštípeného. A jestliže bude zapotřebí, také v boření starého haraburdí, které nám upírá prostor a půdu při vybudování.

Židé však mají také silné stránky: houževnatost v pozemské drobné válce, která nevyžaduje celého vzepření těla a života, soudržnost všichni za jednoho - a nábožensky vznícenou silnou víru ve vyvolení svého plemene, která i tenkrát dále působí, když se dá pokřtiti. To je všude na světě udržuje pohromadě, ať přijmou kterýkoliv jazyk nebo kterýkoliv vyznání. Odtud pochází mezinárodní plošina, z níž zaznívá mezi národy jako píseň krysaře slovo „lidství“. - Neštěstí unikneme sebepoznáním. Pavel de Lagarde praví vše s napomenutím: „Humanita (lidskost) jest naším hříchem, individualita (svéráz) naším úkolem!“

Znalecký posudek dr. Jičina

Z r. 1994 pochází znalecký posudek PhDr. Rudolfa Jičina, pracovníka Ústavu pro soudobé dějiny ČSAV, na knihu H. Forda Mezinárodní žid, byl vypracován pro potřeby policejního vyšetřovatele v kauze šéfredaktora Týdeníku Politika Josefa Tomáše v r. 1994.

Za tento posudek byl dr. Jičín propuštěn ze zaměstnání. Dr. Jičín měl ke své práci všechny odborné předpoklady, byl k podání znaleckého posudku přibrán v souladu se zákonem a složil i slib znalce, ale politicky nebyl jeho závěr únosný!

Znalecký posudek dr. Jičina v doslovném znění:

Kniha Henryho Forda Mezinárodní Žid vyšla poprvé v USA v r. 1920. Od té doby byla přeložena do mnoha jazyků a vyšla v řadě zemí. V letošním roce ji např. vydává nakladatelství The Noontide Press, California, USA. Český překlad vydalo nakl. B. Kočího v Praze již v r. 1924. Od té doby, pokud je mi známo, až do vydání v Týdeníku Politika kniha česky nevyšla.

Je nepochopitelné, proč by kniha, která více než 70 let vychází téměř všude na světě, u nás vyjít neměla a proč by právě českému čtenáři mělo být upíráno právo, aby si ji sám přečetl a sám si na ni utvořil svůj názor. Zakazování jakéhokoli filosofického díla nelze nazvat jinak než porušováním základního lidského práva a odsuzováním občana do role nesvéprávného individua, kterému musí někdo moudřejší určovat, co má číst a co si má myslet.

Stanovisko demokraticky smýšlejících odpůrců díla by mělo být následující: Jsme přesvědčeni, že kniha je antisemitská. Zde je, přečtěte si ji a učiňte si o tom sami svůj názor.

Posuzovat knihu abstraktně filosoficky, historicky, tj. z hlediska doby kdy vznikla a z osudů za více než 70 let její existence, by vyžadovalo rozsáhlou studii. Nezbyvá tedy než se omezit na hledisko dané účelem posudku, tj. na posouzení výhrad vůči ní a jejímu novému českému vydání. Odpůrci Fordovy knihy ji charakterizují - nejstručněji řečeno - jako „antisemitský pamflet, který se na základě padělaných Protokolů sionských mudrců snaží dokázat, že existuje celosvětové židovské spiknutí, usilující o světovládu“. Odtud pak v našich právních poměrech docházejí k závěru, že kniha „hanobí národ, rasu a přesvědčení, rozpoutává rasovou a národnostní nenávisť“, představuje „společenské ohrožení nejvyššího stupně“, a proto musí být zakázána a její vydavatel trestně postižen.

Z této charakteristiky plynou následující otázky:

- 1) Je Fordova kniha antisemitská?
- 2) Je Fordova kniha pamflet?
- 3) Snaží se Fordova kniha dokázat existenci nějakého celosvětového židovského spiknutí?
- 4) Lze tvrzení o „židovském spiknutí“ považovat za „hanobení národa, rasy a přesvědčení“?
- 5) Je pro posouzení, zda Fordova kniha „hanobí národ, rasu a přesvědčení“ podstatné, že Protokoly sionských mudrců jsou „podvrh carské tajné policie“?
- 6) Může být „hanobením národa, rasy a přesvědčení“ vydání Fordovy knihy více než 70 let po jejím vzniku a 66 let po vydání českého překladu?
- 7) Může Fordova kniha „ohrozit společnost“?

Rozhodnout, zda je Fordova kniha „antisemitská“ či nikoliv, předpokládá, že víme co je antisemitismus nebo co se jím nazývá. Předpokládá to definici tohoto pojmu a ta zase určitý konsensus mezi uživateli. Ve společenských vědách jsou ale s definicemi vždy potíže.

To platí i o „antisemitismu“. Obecně lze tvrdit, že „antisemitismus“ (nehledě k věcné nesprávnosti, kdy význam má užší rozsah než název) je pojem nejasný, neurčitý, mnohovýrazový, který zejména u nás dosud definován nebyl a používá se zcela kasuisticky a pragmaticky. **Ford soudí, že za antisemitu bývá označen každý, kdo se kriticky vyjádří o Židech.** Bohužel nezbyvá než uznat, že to do značné míry platí dodnes. **Poté obvykle následuje charakteristika antisemity jako zakomplexovaného primitiva, který si hledá nepřítel, aby na něho mohl svalit vinu za své životní neúspěchy.**

Jenže ke kritikům Židů patřily kromě primitivů i významné osobnosti filosofie, vědy i umění. Podle Forda by Židé měli hledat pří-

činy 2000 let starého jevu, zvaného antisemitismus, nejen u těch druhých, ale také u sebe.

Antisemitismus je pojem velice široký, zahrnující celou škálu významů, počínaje nějakou kritikou Židů, přes různé formy diskriminace, jak je známe z evropských dějin, až po brutální formy nenávisti, jak se objevovaly dříve v pogromech, naposledy v nacistickém Německu. Bylo by tedy správné používat místo tohoto jediného pojmu několik pojmů, vyjadřujících jeho různé formy a stupně. Často se ale první formy ihned ztotožňují s posledními; kdo se kriticky dotkne Židů, bývá ihned obviněn, že je stoupencem plynových komor.

Mluví-li se o Židech, mívají věty často poněkud jiný význam, než jsou-li vysloveny o kterémkoli jiném národě. Analyzujme z tohoto sémantického hlediska např. Fordovo tvrzení (str. 37 a 47 čes. vydání, r. 1924), že Židé vykonávají ve společnosti moc, neúměrnou jejich počtu. Ponechme stranou pravdivost tohoto tvrzení, ať ve 20. letech v USA, kde Židé představovali 3% obyvatelstva, nebo třeba v současnosti u nás, kde je jich 0,01% (*To jsou jen ti ze synagog - ve skutečnosti je jich mnohem, mnohem víc. Pozn. ed.*). Ptejme se, co by se dělo, kdyby někdo např. tvrdil, že v letech 1970-1989 měli Slováci v Československu moc, vysoce převyšující jejich počet. Někteří by toto tvrzení dokazovali, jiní popírali. Sotva by ale kdo soudil, že toto tvrzení „hanobí slovenský národ“. V případě Židů se však tento závěr považuje za téměř samozřejmý.

Nejednoznačný je nejen pojem „antisemitismus“, ale i pojem „žid“. **Označuje národ, náboženství či něco jiného?** Značná část Židů se současně hlásí ještě k jinému národu. To je specifikum, které je odlišuje od všech ostatních národů. Židé tvoří společenství, pronikající mnoha národy a odtud pak zřejmě plyne nejen obtíž s vymezením pojmu, ale někdy i podezřívavost ostatních vůči nim jako celku.

To ale není případ Fordův. Jeho kritika se netýká Židů jako národa, ale jak už plyne z názvu knihy, jen některých židovských kruhů, zejména finanční oligarchie.

„Tisíce malých židovských obchodníků požívají dnes ve svém zaměstnání plné úcty, taktéž jsou ctěny tisíce židovských rodin jako naši sousedé. Kritika, která je namířena proti významným finančníkům, nemá být podnětem rasového záští.“ (str. 16)

„Patrně jest nejvšeobecnější vlastní příčinou antisemitismu působení mezinárodního Žida, jež často není zřetelně poznáno, a přece vždy jistě pocitováno, ale nevinnou obětí jsou chudí Židé.“ (37)

„Není tomu tak, že mezi internacionálními finančními světovládcí jest jen několik Židů: světovládcí jsou výhradně Židé. Tento nápadný jev tudíž plodí trapnou situaci pro ony Židy, kteří nepatří k těmto světovládcům a kteří nejsou dále ničím, než národem židovské rasy.“ (49)

„Nežidům má se vtisknouti nepřetržitou propagandou předsudek, že každý spis, který nekape sladkostí vůči všemu židovskému, spočívá na předsudku a nenávisti. Podle toho je takový spis plný lží, urážek, nadávek a štve k pogromům... Bylo by zapotřebí, aby naši židovští spoluobčané pojali do svého rozčlenění také onu třídu, která uznává existenci jisté židovské otázky, přesto však antisemitskou není.“ (58)

„Druhý stupeň antisemitského smýšlení lze označit jako nepřátelství a nenávisť... takové pocity jsou neštěstím pro lidi, kteří je v sobě nosí.“ (63)

„Veřejné projednávání židovské otázky není antisemitismus.“ (60)

„Snášelnivost vyžaduje především snášení pravdy. Dnes se jí požaduje k potlačování pravdy.“ (88)

Kritiku určitých kruhů **nelze považovat** za „hanobení národa“. Proti podezření, že „chce rozpoutávat nenávisť“ vůči Židům, se Ford důrazně ohražuje. Předvídá toto obvinění. Je vůbec příznačné, že **základní námitky, dodnes proti Fordově knize vznášené, v ní on sám již vyvrací.**

Fordova kritika je střízlivá a věcná. **Nenalezneme v ní ani jediný rys typický pro „hanopis“ neboli pamflet.** Pamflety přestávají být časem aktuální a vzbuzují zájem pouze historický.

Je-li Fordova kniha naopak i po 70 letech aktuální do té míry, že proti jejímu vydání má být veden soudní proces, znamená to, že problémy - o nichž pojednává - jsou ve společnosti stále živé.

Odpověď na otázku, zda se Fordova kniha snaží ukázat existenci světového židovského spiknutí, zní ano, s určitou výhradou vůči pojmu spiknutí, které nevystihuje formu, jíž se židovské mocenské kruhy v různých zemích podle Forda prosazují. Ford v podstatě dokazuje, že židovské vůdčí kruhy usilují v různých zemích o maximum ekonomické a politické moci. Zda je to všeobecně pravda, je pro objektivně uvažujícího čtenáře diskutabilní. Jisté je, že v určitých dobách a zemích židovská elita o politickou moc usilovala, že jí do značné míry dosáhla a že alespoň u nás lze o těchto skutečnostech získat informace jen s obtížemi. Jde např. o fakta o účasti židovské elity v bolševické revoluci, o jejím vlivu a zastoupení ve vedení bolševické strany až do stalinských čistek nebo o jejím podílu moci ve vedení KSČ, zejména v letech 1945-1950.

Některí naši politici se občas vyjadřují v tom smyslu, že „nevěří na spikleneckou teorii dějin“ (historici bývají v takových tvrzeních spíše opatrnější). **Může si ale někdo opravdu myslet, že ekonomická moc nesouvisí s politickou a že světová finanční oligarchie se o politické dění nezajímá a nechává mu volný průběh? Nebo snad že taková oligarchie neexistuje?**

Masmédia v demokratické společnosti údajně odrážejí nebo tlumočí veřejné mínění. Kdo se ale věci blíže zabývá, ví, že **masmédia toto veřejné mínění ve značné míře naopak vytvářejí, a to nikoli náhodně.**

Veřejné mínění není mínění obecné, ale naopak mínění relativně malé skupiny žurnalistů, kteří jsou někým, například zaměstnavatelem nebo politickou stranou, řízeni.

Právě tomu se říká manipulace!

Pokud je zde ale manipulace, jsou zde také manipulátoři, a to manipulátoři pečlivě utajení.

Je zde tedy určitá forma spiknutí!

Při rozhodování, zda tvrzení o židovském spiknutí „hanobí“ židovský národ, je třeba vrátit se k sémantickému faktu, že **určité výroky o Židech se hodnotí jinak, než tytéž výroky o komkoli jiném.** Ze snahy o světovládu byli obviňováni Angličané, Němci, Rusové i Američané. Dosud sotva někdo považoval autory nebo vydavatele takových výroků za hanobitele dotyčných národů, už z toho důvodu, že autoři -

i když užívají jen jmen národů - nemají samozřejmě na mysli je, ale vždy jen jejich určitou vládnoucí oligarchii.

Snahy o diskreditaci Fordovy knihy se často opírají o tvrzení, že je založena na Protokolech sionských mudrců, o nichž bylo údajně dokázáno, že jsou produktem carské policie. Na tuto námitku odpovídá sám Ford:

„Je vedlejší, zda jsou Protokoly padělek; podstatné je, že se jejich program uskutečňuje.“

Na rozdíl od běžného názoru, podle něhož jsou Protokoly sionských mudrců dílo myšlenkově ubohé až slabomyslné, se odvažují tvrzení, že - nezávisle na tom, zda jsou či nejsou padělek - **zůstávají geniálním odhalením moderního člověka euroamerické civilizace a předpovědí vývoje jeho společnosti ve 20. století.** Představa konzumní společnosti byla na počátku století neznámá. Protokoly ale už mluví o jejím vytvoření a charakterizují řadu jejích rysů. **Je v nich řeč o upoutání společnosti k ekonomickým problémům, k neustálému zvyšování výroby a „životní úrovně“, o nastolení mýtu permanentního vývoje a pokroku, o kultu vědy, hmoty, materiálních potřeb a módy, o vzniku neofilie, o vzrůstající úloze mas, o úpadku idealismu a nastolení morálky úspěchu bez ohledu na prostředky.** Protokoly sionských mudrců představují dílo mimořádné myšlenkové hloubky, a to je také hlavní důvod, že nejsou už dávno zapomenuty a že stále žijí.

Protokoly sionských mudrců by měl znát každý, kdo chce porozumět dnešnímu člověku, jeho době a společnosti. V českém překladu vyšly Protokoly v r. 1924 a 1937. Vydání byla inzerována tiskem a nikdo se nad tím nepohoršoval.

Otázka, zda Fordova kniha hanobí či nehanobí židovský národ, je vůbec dosti absurdní. Kniha vznikla v jiné zemi a době, než je naše. Zabývat se touto otázkou je něco podobného, jako řešit s Russelem problém, zda Platón byl prvním fašistou.

Proto je záležitost Fordovy knihy podle mého mínění irelevantní a tudíž bezpředmětná.

Totéž platí o otázce, zda je či není hanobením židovského národa nové vydání jejího českého překladu.

V demokratickém státě by také mělo být zbytečné připomínat, že vydáním knihy vydavatel nepředkládá názor svůj, ale autora, a že je na čtenáři - na svéprávném čtenáři - aby si sám vybral, s čím hodlá souhlasit či nesouhlasit. Svoboda myšlení je základní podmínkou demokracie. Její omezování má také většinou opačný výsledek, než se předpokládá. Popularitu Fordovy knihy vytvářejí do značné míry její odpůrci utajováním její existence, diskreditací různými přívlasky a frázemi, až po snahy o její zákaz a pokusy trestně stíhat jejího vydavatele.

Může Fordova kniha „ohrožovat společnost“?

S touto totalitární frází snad není třeba polemizovat. Je to jen trapný strašák, který má sloužit jako **záminka k omezování občanských svobod.** Společnost ohrožují zcela jiné věci než knihy, o které se navíc zajímá jen nepatrné procento občanů.

Posudek vyjadřuje pouze můj osobní a soukromý názor.

*Převzato z publikace: „Pražský politický proces 1994 ve věci Týdeníku Politika“,
Jaroslav Voříšek, březen 1995*

Poznámka ke gramatice

Psát „Židé“ nebo „židé“? Zde je psáno pouze s malým „ž“. Důvody viz níže.

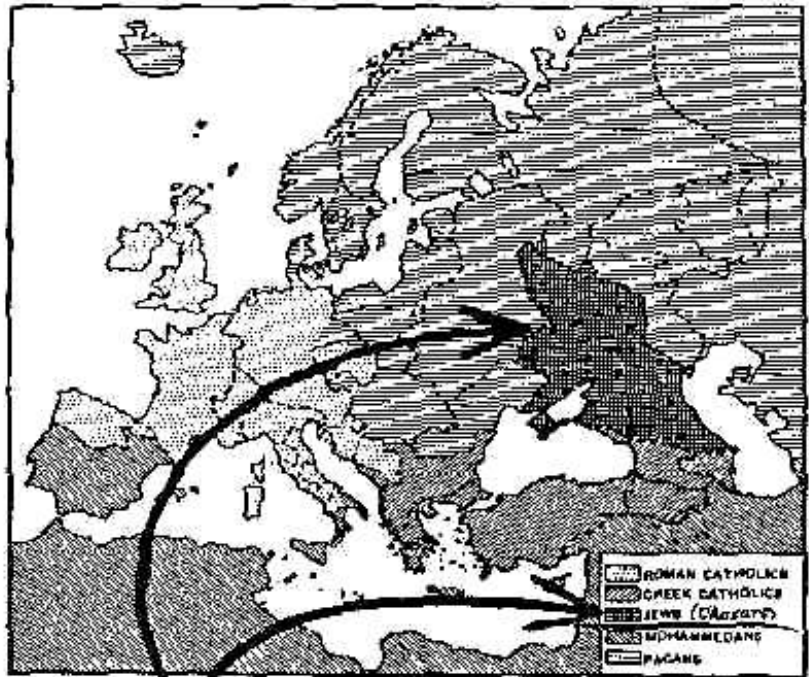
Dnešní tzv. židé nemají společný etnický původ a netvoří jeden etnický celek! Drtivá většina tzv. židů na celém světě nemá s izraelskými ani hebrejskými kmeny ve starověké Svaté zemi žádné etnické ani antropologické vazby. To je nezvratná skutečnost.

Po staletí lidé různých etnik, ras a náboženství přestupovali na židovskou víru. Někdy jako osoby, jindy jako etnické celky, jako například turko-tatarští Chazaři z povolžských stepí (viz mapa), kteří se na **babylonský talmudismus** (dnes známý jako *judaismus* dříve zase jako *rabínismus* nebo *farizeismus*) obrátili až v 8. století n. l. Bylo to vůbec nejmasovější rozšíření babylonského talmudismu v dějinách. Bez tohoto rozšíření by nejspíše babylonský talmudismus do dnešní doby nepřetrval - jako mnoho jiných starověkých sekt. K velkému neštěstí celého světa se ale tak nestalo a všem hrůzám z toho plynoucím ještě zdaleka není konec...

Sionistická ideologie, založená na tezi „světového exteritoriálního židovského národa“ a nárok sionistů vznášený jako „historické právo židů na Palestinu“, nemají právní opodstatnění. Jde o zneužívání mytologie a teologie ve prospěch sionistické koloniální politiky.

Ze všech těch, kteří dnes ve světě o sobě říkají že jsou židé, je **90-95% východoevropského NESEMITSKÉHO chazarského tj. asiatického stepního původu**. Platí to i pro státně teroristický Rothschildland v Palestině. Právě tito nesemitští potalmudštělí Chazaři (tzv. aškenázy židé), jsou původci i nositeli sionismu a jeho mladšího bratra komunismu*).

Slovník cizích slov používá pojem „žid“ (s malým „ž“) pro příslušníka židovského náboženství a pojem „Žid“ (s velkým „Ž“) pro příslušníka židovského národa. Avšak nelze uznat existenci „světového exteritoriálního židovského národa“. Je evidentní, že židé z různých zemí pocházejí z rozmanitých etnických skupin a národů. Spojují je

Map Showing the Distribution of Religions in Europe in the 8th Century, C.E., Indicating the Extent of the Kingdom of the Chazars.

*) A ovšem také dalších falešných -ismů: liberalismu, humanismu, anarchismu, feminismu, multikulturalismu, freudismu, „sexuální svobody“, atd. Ve všech těchto a dalších falešných ideologiích a organizovaných ničemných hnutích – nově třeba také homosexualismus a již brzy zřejmě také pedofilismus - jsou chazarští tzv. židé snadno identifikovatelní v hojném počtu na vedoucích a výkonných pozicích.

pouze náboženství a víra nebo sekulární ideologie. **) Proto je v této edici MŽ záměrně používán pouze termín „žid“ a „židé“ pro židy jako příslušníky organizované náboženské nebo sekulární politicko-ideologické skupiny*). Židovská rasa, národ nebo etnikum fakticky NEEXISTUJÍ – tedy v češtině slovo „Žid“ s velkým Ž je kamufláž bez reálného obsahu.

Až do 18. století byl ekvivalent pojmu „žid“ používán ve smyslu *Judejec* - obyvatel Judeje. V biblické Palestině (Kanaánu) v oblasti Judeje byly městské státy a zdaleka tam nežili jen *tehdejší* etničtí Izraelité. I Herodesův ironický nápis na Kristově kříži znamená „král Judeje“ (Rex Judaeorum) a vůbec ne „židovský král“. Pojem „žid“ je rabíny dnes kompletně zčachrován; původní obsah pojmu byl nahrazen jiným, který se tváří tak, jako že je tím původním. Rovněž bájná veliká a mocná starověká židovská království jsou náboženská mytologie, která jistě má svůj účel a význam, ale v žádném případě to není politická historická realita, jak nám to tzv. židé soustavně propagandou podstrkují – a bohužel, i za přitakávání zednáři prolezlého Vatikánu (nad ostatními zednářskými lóžemi a rituály, beztak důkladně prožidovštělymi, je nadřazeno čistě židovské bratrstvo B'nai B'rith).

Pokud by existovala bájná starověká veliká a mocná židovská království králů Davida nebo Šalomouna, nemohla by ujít pozornosti tehdejšího sousedního Egypta, civilizace na vrcholné úrovni. Státisíce egyptských vykopávek a dokumentů bylo egyptology rozlušťeno, vyhodnoceno a zařazeno – ale o těch bájných sousedních velikých a mocných židovských královstvích ve starověké Palestině v nich není VŮBEC, ALE ABSOLUTNĚ VŮBEC NIC!!! Jak mohlo něco takového uniknout Egyptanům, kteří zaznamenávali „milionkrát“ méně významné skutečnosti? Prostě proto, že jsou to mýty – asi jako čeští Blaničtí rytíři. A jaká skrytá moc tuto skutečnost eliminuje z dnešní oficiální historie, stejně jako eliminuje z historie chazarskou říši – stejně významnou jako v té době třeba říše Byzantská? V éře demokracie s náboženstvím holokaustu je riskantní takovou otázku veřejně položit – hrozí označení za „antisemitu“ nebo rovnou za „neonacistu“ a „popírače holokaustu“, + následné persekuce, jako trest za orwellovský MYŠLENKOVÝ ZLOČIN!

**) V jiných jazycích bývají odlišná pravidla pro používání velkých písmen; nelze tedy např. v překladu z A do Č jednoduše kopírovat použití velkých písmen.

*) Obě se klaní zlatému teleti - penězům - jako základnímu prostředku k získání moci nad *těmi ostatními* – absolutně bezohledně, JAKÝMKOLIV ZPŮSOBEM!!! V knize „Svět bez židů“ píše Mordechaj Kissel známý jako Karel Marx: „Peníze jsou jediným bohem Izraele...“, „Bůh židů je nyní bohem světa.“, „Peníze jsou skutečným bohem žida.“, „...praktický židovský duch se stal praktickým duchem křesťanů; žid se emancipoval do té míry, že jeho charakter se stal charakterem buržoazní společnosti“. Peníze jsou žárlivým Bohem Izraele, vedle kterého nemůže žádný jiný Bůh existovat. Peníze pokořují všechny bohy lidstva a mění je na komodity. Židovskou lichvou (úrokem) znetvořené peníze jsou SOBĚSTAČNOU HODNOTOU všech věcí. Zbavily proto lidský svět i přírodu jejich vlastní a pravé hodnoty. Peníze jsou zašantročenou podstatou lidské práce a existence - tato odlidštěná podstata dominuje člověku (židovi i gojímovi) a ten je nucen se jí kořit.

Moderní žid je produktem Talmudu

Pro pochopení skutečného obsahu pojmu „žid“ je klíčový BABYLONSKÝ TALMUD.***) Můžete si snadno pořídit Bibli, Korán, budhistické nebo taoistické svaté knihy, atd. Ovšem Talmud, kniha nenávisti, je nedostupný. Proč tají rabíni Talmud před „góji“? Proč dostávají psotníček při pomyšlení, že by si gójové četli v jejich „svaté knize“?

Rozdíl mezi židem a „gójem“ babylonský Talmud zdůrazňuje velmi často:

„Žid je Bohu milejší než Andělé.“

„Kdo dá Židu políček, jako by Boha políčkoval. Pročež goj, jenž Žida udeřil, hoden je smrti. Toto ustanovení je spravedlivé, neboť beze sporu je rozdílnost mezi všemi věcmi, rostliny a zvířata nemohou trvati bez péče lidské a jako je člověk vyšší zvířat, tak Židé předčí všechny národy na světě.“

„Nežidé jsou dobytčí plémě.“

„Kdyby nebylo Židů, nebylo by blaha pozemského, ni slunečních paprsků, ni deště a lidé nemohli by žít.“

Rabíni se shodují v tom, že nežidé mají zvířecí přirozenost. Rabbi Moisej ben Nachman, rabbi Raši, rabbi Abravanel, rabbi Jakult a rabbi Menachen „gojímy“ soustavně přirovnávají ke psům, oslům, koňům, sviním, hadům, krokodýlům a dokazují to s vážností vědeckou:

- Rabbi Abravanel:

„Židovský národ je hoden věčného života a ostatní národové oslům jsou podobni.“

- Rabbi Menachen:

„Vy všichni Židé jste lidmi a ostatní národové nejsou lidmi, neboť duše jejich od zlých duchů pocházejí, duše pak židovská ze Svatého Ducha Božího“

- Rabbi Jakulta:

„Pouze Židé hodni jsou názvu lidí, kdežto goj od zlých duchů zplozený, má právo nazývati se jedině sviní“

- Rabbi Albo i někteří jiní rabínové vysvětlují:

„Stejně jako s klidným svědomím lze zabít divokou šelmu a zmocniti se jejího lesa, tak možno zabít nebo vyhnati goje a přivlastniti si jeho majetek. Majetek gojův podoben je opuštěné věci, jeho pravým majitelem je Žid, který se ho zmocní. A je to spravedlivé, neboť Bůh dal Židům právo na život i majetek ostatních národů.“

- Další rabínská moudra k majetkovým židovským „nárokům“:

„Může býti obviněn Žid z krádeže, neokradl-li jiného Žida? Okradl-li goje, pak sobě vzal jen, co je jeho vlastnictvím.“

„Židu dovoleno je, zachce-li se mu, zmocniti se majetku gojova, neboť tam, kde psáno je: ‚Nečiň zla bližnímu‘, nepraví se: ‚Nečiň zla gojům‘.“

„Ukradne-li goj sebemenší věc, vydán budiž smrti.“

***) www.come-and-hear.com - na této adrese je tzv. Soncino Babylonian Talmud – rabínský překlad do angličtiny z 30-tých let 20. století. Nutno zohlednit postoj Israela Shahaka k jakýmkoli překladům židovských textů (viz níže v tomto editoriale, ed.)

V Talmudu je napsáno mnoho a mnoho roztomilých věcí, viz několik málo příkladů:

- Sanhedrin (59a):

„*Strkat (gójský, ed.) nos do židovského práva znamená trest smrti.*“

- lore Dea (158, 2):

„*Zabij odpadlíky, kteří se obrátili na křesťanské rituály*“

- Baba Kamma (113a):

„*Žid může lhát a křivě přísahat, aby obvinil křesťana*“

- Midrasch Talpioth (225):

„*Křesťané stvořeni k tomu, aby vždy sloužili židům.*“

- Schabbouth Hag. (6d):

„*Židé mohou křivě přísahat použitím výmluv.*“

- Sepher Or Israel 7776:

„*Pokud žid zabije křesťana, nespáchá hřích.*“

- Moed kattam 17a:

„*Jestliže žid chce učinit zlo, měl by jít do města kde ho nikdo nezná a spáchat ho tam.*“

- Sanhedrin 57a:

„*Když žid zabije pohana nebude potrestán.*“

„*Když žid okrade pohana může si to nechat.*“

- Baba Kamma 37b:

„*Pohané jsou mimo ochrany zákona a Boha a jejich peníze jsou vystavené Izraeli.*“

- Yebamoth 98a:

„*Všechny nežidovské děti jsou zvířata.*“

- Abodah Zarah 36b:

„*Nežidovská dívka je ve stavu niddah (špíny) již od narození.*“

- Sandherin, 55b:

„*Děvče ve věku 3 roky a 1 den může získat manželství pohlavním stykem a pokud pohlavně žije s bratrem svého zesnulého manžela, stává se jeho. Může být potrestána za smilstvo; (pokud je niddah, poskvrní toho, kdo se s ní spojí, takže i on potom poskvrní tu, na kterou uléhá jako šat, který spočinul na (osobě postihnuté kapavkou).*“

- (Kniha) Kethuboth, 11a - 11b: „*Rabba řekl, znamená to toto:*

„*Pokud má dospělý muž styk s malým děvčetem, není to nic, protože, pokud je děvče mladší, je to jako strčit prst do oka, ale pokud má malý chlapec pohlavní styk s dospělou ženou, je to jakoby ji zranil kouskem dřeva.*“

- (Kniha) Abodah Zarah, 36b - 37a. „*R. Naham b. Isaac řekl:*

„*Co se týče pohanského dítěte, bylo rozhodnuto, že výronem semene dojde k poskvrně, takže izraelské dítě by si s ním nemělo zvyknout páchat pederastii... Od jakého věku způsobuje pohanské dítě poskvrnu výronem semene? Od devíti let a jednoho dne, neboť, poněvadž je už tehdy schopen pohlavního styku, rovněž se poskvrní. Rabín řekl: Z toho musíme vyvodit, že pohanské děvče (si zapřičiňuje poskvrnění)*

počínaje věkem tři roky a jeden den, poněvadž je už tehdy schopná sexuálního aktu, rovněž se poskvřňuje výtokem.“

- Menahoth 43b-44a:

„Židovský muž je povinen říkat následující modlitby každý den: Děkuji ti Bože, že jsi mne neučinil pohanem, ženou či otrokem.“

- Menší traktáty Soferim 15, Pravidlo 10:

„Tob shebe goyim harog“ („dokonce i ti z nejlepších pohanů by měli být zabiti“).

- Atd., atd., atd., atd. ...

Mnozí, pod vlivem západních sionistických masmédií, školství a zábavního průmyslu, namítnou: „Dnes se tím přeci židé již neřídí! Židé jsou přeci pronásledováni! Všichni jim chtějí jen ubližovat!! A mají muzeum holokoustu!!!“

- Rabín Yitzhak Ginsburg prohlásil (NY Times, June 6, 1989, str. 5):

„Musíme přiznat, že židovská krev a krev gojů není stejná.“

- Rabín Jakov Perrin řekl (NY Daily News, Feb. 28, 1994, str.. 6):

„Ani jeden milion Arabů nemá cenu židovského nehtu“

- Sionistický terorista, masový vrah a bývalý izraelský ministerský předseda Izraele Menachem Begin řekl:

„Naše rasa je nadřazena ostatním. Máme na této planetě božský původ. Lišíme se od nižších ras tak, jak se oni liší od hmyzu. Říci pravdu, v porovnání s naší rasou jsou ostatní rasy jako zvířata, v lepším případě jako hovězí dobytek. Jiné rasy jsou považovány za lidské výkaly. Naším posláním je vládnout nižším rasám. V našem pozemském království bude vládnout náš vůdce ocelovou pěstí. Masy nám budou lízat nohy a budou nám sloužit jako otroci.“

- Sionistický terorista, masový vrah a bývalý izraelský ministerský předseda Izraele Ariel Sharon (Scheinermann) v roce 1956:

„Neznám nic, čemu se říká mezinárodní principy. Přísahám, že upálím každé palestinské dítě, které se v této oblasti narodí. Palestinská žena a dítě je daleko nebezpečnější než muž, protože palestinské dítě zaručuje, že generace bude pokračovat, ale muž limituje nebezpečí. Přísahám, kdybych byl jen izraelský civilista a potkal jsem Palestince, ze jej upálím a nechám ho trpět, předtím než jej zabiji. Jedním zásahem jsem zabil 750 Palestinců (v Rafah 1956). Chci podpořit mé vojáky, aby znásilňovali arabské dívky, neboť palestinské ženy jsou služebnicemi Židů a my jim můžeme udělat cokoli chceme a nikdo nám nemůže říci, co máme dělat, ale my říkáme jiným, co mají dělat.“

Židovské náboženské právo považuje děti ze smíšených manželství za děti prostitutek. Židovské právo vůbec neuznává svatbu s gójem, protože gójové podle Talmudu nemají ani svatby, ani majetek, ani duše, jsou jako zvířata. Jenom židé jsou vyvolení.

- Duchovní otec ortodoxních židů v Izraeli, rabín Kuk, napsal:

„Odlišnost duše žida s jeho mocí, zaměřením, vnitřním světem, je oproti duši góje větší a hlubší, jako odlišnost duše góje oproti duši zvířete, protože mezi posledními je odlišnost v množství, a mezi prvními je odlišnost v kvalitě. Libovolný skutek, i ten nejlepší, uskutečněný gójem, jen posiluje satana, libovolný skutek žida, včetně zločinu, napomáhá Bohu.“

- Citát z židovské knihy Tanija:

„Nižší vrstvy jsou plné poskvrny a jsou zlé, bez jediného paprsku dobra. Z nich pocházejí všechny duše góju a duše všech nečistých a nekošer zvířat. Duše žida je jako svíčka Boha, jejíž plamen stoupá vzhůru. Ale duše góju pocházejí od satana.“

- Extremistický rabín Júsef Falay, sídlící v osadě Jichar na nelegálně obsazeném palestinském území v severní části Západního břehu, napsal pro sionistický magazín článek „Cesty války“, v němž vyzval izraelskou armádu, aby vyvraždila všechny palestinské muže odmítající opustit svou zemi. Svou myšlenku konečného řešení palestinské otázky označil za praktickou cestu, jíž se dosáhne konce existence palestinské rasy:

„Musíme zajistit, aby pod naší okupací nezůstalo jediné palestinské individuum. Pokud utečou, pak je to dobře; ale pokud kdokoli z nich zůstane, pak by měl být zlikvidován.“

Falay není prvním, kdo volá po tak extrémních krocích. Rabín Meir Kahane, zakladatel hnutí Kach, vyzýval k „transferu izraelské arabské populace do arabských (nebo jiných) zemí“ (tak to stojí na webových stránkách hnutí). Stoupenci Kahaneho byli zapleteni do řady vražd Palestinců, zvláště v okolí Hebronu na jihu Západního břehu. Při nejznámějším z těchto útoků postřílel Kahaneho přívrženec Baruch Goldstein v roce 1994 v hebronské mešitě 29 modlících se Palestinců. Stalo se tak před očima izraelských vojáků, kteří Goldsteina nechali znovu nabít zbraň a pokračovat v zabíjení. V odpověď na tento masakr potrestali izraelští představitelé palestinské oběti tím, že mešitu zabrali a udělali z ní synagogu. A každoročně ve výroční den masakru se izraelští osadníci v Hebronu obléknou jako Baruch Goldstein a pochodují ulicemi města a přitom střílejí do vzduchu.

- Hnutí Kach uznává „transfer“ 750 000 Palestinců, k němuž došlo v roce 1948, aby mohl být vytvořen stát Izrael, ale na své webových stránkách tvrdí, že tento „transfer“ nebyl dokončen a že musí být všichni Palestinci posláni pryč nebo vyhlazeni, aby Izrael zůstal „židovským“ státem. Dočteme se, že:

„Ve skutečně ŽIDOVSKÉM státě nemůže být Arab, když tento stát má Den nezávislosti, oslavující jeho porážku. Vlajka tohoto státu není jeho vlajkou. Není spolehlivý, aby sloužil v armádě. Jeho bratranec narozený v Hajfě, který utekl během války o nezávislost v roce 1948, se nemůže vrátit ... Krátce, Izrael je pro něho nepřátelská země, není jeho. Tak jak může Arab být skutečně loajálním občanem židovského státu? Prostě nemůže, a tak musí jít!“

- Prohlášení skupiny izraelských rabínů, které bylo uveřejněno v izraelských novinách (Haaretz 21. listopadu 2000), kromě jiného říká:

„Naše náboženská povinnost, stejná jako posvěcení vína v sobotu, je vykonat na nich (Arabech) ne žihad, ale holocaust Pobít všechny, včetně žen a dětí, i domácího dobytka, do poslední kočky a psa.“

Israel Shamir říká, že tento pocit vyvolenosti a výlučnosti připravuje židy o rozum. Je to forma duševní choroby, která patří na psychiatrii. Tato choroba umožňuje vedoucím izraelské televize tvrdit, že židovského chlapce zabili (nircach) hnusní vrazi, a gój umírá (necherah) při srážce s armádou. Ona dovoluje rozhořčovat se nad výbuchem autobusu v Hedere a nadchnout se bombardováním Gazy. Tato choroba dospěla tak daleko, že buď ona pochová nás, nebo my ji. Kabalisté a talmudisté přesvědčují lidstvo

o pravdivosti svého učení o židovské převaze či vyvolenosti, a o tom, že tzv. židům je souzeno být panovníky a gójům otroky, a že současnost Palestinců je budoucnost všech gójů, a úděl Gazy postihne Moskvu, Paříž a jiná města. Svět toto jakoby nechce vědět - ale měl by vědět!

Hovořit o psychické patologii značné části tzv. židů je velmi těžké, aniž by jste se v řadě tzv. svobodných demokratických zemích nedostali do sporu se zákonem. Ihned se objeví nejvíce užívaný a cíleně zneužívaný efekt obvinění z šíření tzv. „antisemitismu“. Co na tom, že právě palestínští Arabové jsou praví Semité, na rozdíl od nesemitských aškenázy chazarských tzv. židů, kteří sionismus a apartheid zvaný „židovský stát“ stvořili! Ta „právní klausule“ o tzv. „antisemitismu“ vůči tzv. židům je rasistická již ve svém vlastním pojetí a existenci, protože na jiné (skutečné) národy a rasy není nic takto jednoznačně a konkrétně vztaženo, jako na tzv. židy. Totéž platí pro tzv. židovský holokaust (posvátnost a nekonečná exklusivita židovského utrpení).

- Plagiátor fyzikální teorie relativity A. Einstein**), se „uřekl“ (*Collier's Magazine*, 26. listopadu 1938) o příčině tzv. „antisemitismu“:

„Antisemitismus není nic jiného, než nepřátelský postoj vyvolaný židovskou skupinou v nežidech. Židovská skupina prospívá při útlaku a v nepřátelství, jimž vždy po celém světě čelila.“

- V roce 1958 na Světové židovské konferenci v Ženevě varoval prezident Světové sionistické organizace Dr. Nahum Goldman židy, že:

„Současný pokles otevřeného antisemitismu

**) Einstein za „jeho“ teorie relativity nedostal Nobelovu cenu, protože to matematicky podstatné z toho cca 20 let předtím publikoval Lorentz. Tato teorie je dávno překonána, v podstatě je neplatná, nicméně propaganda ji - i s Einsteinem (*Největší Génie Všech Dob, a považte, musel uprchnout před nacistickým dáblem Hitlerem, když byl žid!*) - laikům stále omílá. Např. zřejmě největší génie fyziky 20. stol. Nikola Tesla je téměř neznámý - byl to „jenom“ Srb. Tesla řekl: „...je to oděno do velkolepého matematického šatu, který fascinuje a oslepuje, takže lidé potom nevidí chyby, na kterých to stojí. Ta teorie je jako žebrák, oděný v purpuru, o kterém si nevědomí lidé myslí, že je to král. Jejimi exponentmi jsou brilantní lidé, ale ti jsou spíše metafyzici a ne vědci.“ A bylo dost dalších soudobých fyziků, kteří Einsteina značně převyšovali. Tento kult Einsteina slouží k propagandě tzv. „relativismu“, což je nihilistická představa, že každý má svou pravdu - přičemž papoušci opakují: „Teorie relativity! Teorie relativity!“ Jenomže pravda je jenom jedna, kdežto lži nebo idejí a ideologií, může být neomezené množství. To neznamená, že Einstein neměl vůbec žádné zásluhy o teoretickou fyziku, ale mýtus Einsteina je právě jedna ze židovských lží. Stejně je to s dalším „Geniálním židem“ Freudem, jehož talmudsky perverzní psychoanalýza je rovněž dávno vyvrácena, dokonce jako společensky velmi škodlivá - sám Freud u příležitosti svého prvního silně medializovaného vstupu do USA řekl: „Vezeme jim mor“. Přesto ničemný vliv „freudismu“ a „relativismu“ na euroamerickou civilizaci stále trvá a fanatický sionista Freud je mediálně všudypřítomný, stejně jako jazyk vyplazující plagiátor Einstein.

může vytvářet nové nebezpečí židovskému přežití... Mizení antisemitismu má velmi záporný účinek na náš vnitřní život.“

Stále slyšíme, že odmítání izraelského apartheidu, izraelského státního teroru a kriminální izraelské státní politiky a vůbec jakékoliv výhrady k „židovskému státu“ jsou „antisemitismus“.

Také stále slyšíme, že „židovský stát“ je JEDINÁ demokracie na Blízkém východě. To je přeci tak nehorázná lež!!! Vždyť po zrušení apartheidu v Jihoarické republice je Izrael JEDINÝ stát s uzákoněným apartheidem na světě! (Dokonce ještě v r. 2000 byl v platnosti zákon o legálnosti mučení v izraelských žalářích.) Takovou skutečnou moc získal talmudský sionismus nad postupně jím rozvrácenou euroamerickou civilizací - když tuto Arcilež masmédiá stále dokola a dokola opakují. A zdaleka to není jediná taková židovská Arcilež!

Sionistický stát Izrael v Palestině nedovolí „gójovi“, aby bydlel v židovské oblasti, ani tzv. židovi, aby bydlel v palestinské vesnici. Žid může bydlet jedině v židovské izolované osadě, kam mohou Palestinci vstoupit jedině jako manuální pracující. Mimo osady musí žid chodit ozbrojený. Zahraniční turista může volně chodit do palestinských vesnic a měst, ale žid tam jede jen v rámci vojenské akce. Tím, že židé zavřeli Palestinu do ghatt a koncentráků, zároveň zavřeli sami sebe. Celou falešnou ideou židovské emancipace bylo vysvobodit se z židovského ghetta (falešnou proto, že židovské ghetto je vynález rabínů), nyní se ochotně natlačili do nového ghetta.

V Izraeli žije víc než devět milionů lidí, z nichž je kolem poloviny židů. Izrael je ale jenom židovská země, proto izraelské úřady nepočítají několik milionů gójů. Těch několik milionů Palestinců, gójů, žije v Izraeli uprostřed mezi židy, ale gój se v Izraeli nepočítá. Izrael prý dal Palestincům, gójům, autonomii, a ať se ve svojí autonomii o sebe postarají.

- Palestinci, gójové, v té autonomii nemají právo hlasu, nemají právo vycestovat ven z autonomie.
- Židovský stát obyčejně nazývá palestinskou autonomii jednoduše a neurčitě „zóna“. Ale za palestinskou zónu se NATO nepostaví.
- Palestinská zóna má vůči Izraeli povinnosti, ale žádná práva
- Bez povolení izraelských úřadů nemá povolení dovážet ani vyvážet.
- Palestinci jsou povinni kupovat izraelský produkt za izraelské ceny.
- Palestinci nejsou ani v seznamu místního obyvatelstva.
- Telefonní čísla nebo poznávací značky aut nesou v židovském státě zřetelnou informaci o tom, jedná-li se o tzv. žida nebo „góje“.
- Všude, kde se nachází žid, je Izrael. Občanská práva, sociální práva a normální mzda je jen pro židy, a tam, kde nejsou židé, tam je jen divočina.

V souvislosti s událostmi z 11. září 2001 celý svět obléty snímky Palestinců slavících ony spektakulární tragické události. Nikdo však následně nezveřejnil, že fotografie byly použity z archívu palestinské Intifády a neměly žádnou souvislost s událostmi z 11. září 2001. Toto včlenění podprahové informace mělo za cíl vytvořit v „světovém kolektivním podvědomí“ dojem, že Palestinci jsou radikálové, podporující AL-Kajdu (neexistujícího bubáka). Obdobně negativně je vykreslován Hamas v Palestině a Hizballah v Libanonu. To, že Hizballah má podporu obyvatel Libanonu bez rozdílu vyznání již nikdo záměrně neuvádí. Žádné z „českých“ médií (byť pro formu objektivity)

neuveřejnilo celosvětově skandální fotografie izraelských dívek, které píší na izraelské rakety „radostné“ vzkazy a vyjadřují přání genocidy Libanonců.

Israel Shamir na příkladech z reálného života Palestinců pod židovskou okupací vysvětluje, v jakých podmínkách žijí a jaká mají práva:

„V židovské osadě Eli, která leží mezi dvěma palestinskými vesnicemi na jih od města Nábulus, otevřeli nedávno bazén olympijských rozměrů. Ve stejné době nemají Palestinci v okolních vesnicích ani vodu v kohoutku. Někdy zůstávají palestinské vesnice celé týdny bez vody, a pitnou vodu si nosí s sebou v umělohmotných kanystrech nebo lahvích. Rolníci přichází o úrodu, a někdy nemají celé týdny vodu na umývání. To všechno proto, že rozvodný kohoutek je výlučně židovských rukách. Shamír říká, že židovská okupace Palestince rozdělila a izolovala do takové míry, že stovky Palestinců nemohou navštívit ani svoje ženy a děti, protože ty žijí za hranicemi ‚vyhrazeného území‘, takzvané zelené zóny. Otcové nevidí svoje děti a dědové nevidí svoje vnuky, ačkoliv žijí ve vzdálenosti 5 kilometrů, protože je rozděluje židovská hranice snadno prostupná pro židy a neproniknutelná pro góje.“

Shamir popisuje obludný nepoměr sil v tomto konfliktu a vyvrací dlouhodobou lež o tom, že prý „mírumilovný Izrael bojuje proti Palestincům - teroristům“:

„Proti Izraelcům stojí mírní palestinští rolníci s dlažebními kostkami namísto zbraní, bez významných spojenců. Izrael má na druhou stranu super spojence, světové organizované židovstvo a USA. Pro světové židovstvo je Izrael potřebný - kvůli všem Maxwellům, Berezovským, Lemerovcům a jimi získaným milionům. Kvůli tomu každodenně ždímají peníze z Rusů, Američanů a jiných. Izrael dostává miliardy od důchodců z Moskvy a chudáků z New Yorku. Utratí je za nejmodernější zbraně, za mučicí nástroje a kulky pro palestinské děti.

Cokoliv by Izraelci z Palestinců udělali, třeba konzervy s masem ve vlastní šťávě, New York Times je očistí a ani ruská stanice NTV je neodsoudí. Jinými slovy, neexistuje vnější faktor, který by byl schopen napravit tuto situaci, s výjimkou přímého zásahu Boha, kterého to může omrzet.“

Všechny rezoluce OSN vůči zločinnosti Izraele jsou bezzubé, v podstatě směšné a předem odsouzené být pouhým cárem papíru. To není náhoda. Neplnění každé jiné rezoluce OSN je sankcionováno. Není jistě třeba zdůrazňovat, že se tak děje zásluhou Spojených států. Celá diplomacie USA je zastoupená či ovládána tzv. židy, 87% amerického těžkého průmyslu je majetkem tzv. židů, že 90% amerických bank je židovských rukou, americký tisk je z 98% židovský - rozhlas a televize dokonce na 100%.

Shamír dále tvrdí, že židovský stát ztratil jakýkoliv kontakt s realitou. Že tento stát vraždí lidi a bere za to peníze z Ameriky a jeho neférová existence se dá nazvat termínem „stát mrtvých“. Jeho pole jsou obdělávána importovanými dělníky, strážena importovanými Rusy nebo dělníky z Etiopie.*⁾ Všechno je odůvodněno izraelskými

*⁾ Vůle k oběti nepřesahuje u židovského národa pud sebezáchovy jedince. Zdánlivě velký pocit sounáležitosti je založen na velmi primitivním instinktu stáda, jaký se podobně projevuje u mnoha jiných živých bytostí tohoto světa. Pozoruhodná je přitom skutečnost, že pud stáda vede k vzájemné podpoře, i když se to zdá být účelné nebo nevyhnutelné, tváří v tvář společ-

profesory, kteří stále učí v USA a odvážnými generály, kteří stále čekají na zázračné zbraně ze zbrojního průmyslu USA. Nezaměstnanost se denně zvyšuje, životně důležité služby stávkují a turistika už dávno v kolapsu. Hotely jsou prázdné a jiná odvětví národní ekonomiky jsou blízko zhroucení. Izraelci kupují byty na Floridě a v Praze (!!!), zatímco prázdné byty v Izraeli prosí o kupce.

Zpět k Talmudu:

- Rabbi Morris N. Kertzer ve jménu Amerického židovského výboru, samozvaného ‚Vatikánu judaismu‘, informoval 20 milionů čtenářů časopisu Look, že:

„Talmud je PRÁVNÍ KÓD, KTERÝ FORMUJE ZÁKLADY ŽIDOVSKÉHO NÁBOŽENSTVÍ A UČEBNICE POUŽÍVANÁ KE ŠKOLENÍ RABÍNŮ“

Talmud není jen učebnicí, z níž se učí rabíni, je to učebnice z níž se řadoví členové tzv. „židů“ učí myslet od útlého věku. V překladu Talmudu, jehož text zformuloval, upravil a vydal Michael Rodkinson a poprvé zrevidoval a upravil slavný dr. Isaac M. Wise, na straně 11 stojí: „MODERNÍ ŽID JE PRODUKTEM TALMUDU.“

- Ve své slavné klasice „Historie Talmudu“, Michael Rodkinson, vedoucí autorita v této oblasti, ve spolupráci se slavným dr. Isaacem M. Wisem, tvrdí:

„Začátkem dvacátého století, když byl první svazek tohoto díla dokončen, přizvali jsme čtenáře, aby nahlédli do historie Talmudu, ať vidí... že nejenže Talmud nebyl zničen, ale ani jedno jediné písmenko z něj nechybí a dnes rozkvétá do takových rozměrů, jako nikdy předtím v celé své historii. Talmud je jedním z divů světa.“

nému ohrožení. Táž smečka vlků, která právě společně přepadla svou kořist, se rozpadne po ukojení hladu opět v jednotlivá zvířata.

Podobně je tomu i u židů. Jejich pud pro sebeobětování je jen zdánlivý. Trvá bohudík jen tak dlouho, dokud to bezpodmínečně vyžaduje existence každého jednotlivce. Jakmile je však společný nepřítel poražen, nebezpečí, ohrožující všechny, je odstraněno, lup je ukryt, a přestává existovat zdánlivá harmonie mezi židy a uvolňuje místo původně existujícím vztahům. Židé jsou jednotní, jen když je k tomu nutí společné ohrožení nebo když je láká společná kořist. Opadnou-li tyto důvody, obnoví se vlastnosti nejpříkřejšího egoismu a pak se stane obratem ruky z jednotného národa hejno navzájem se krvavě potírajících krys.

Kdyby byli židé na světě sami, zahynuli by ve špíně a nečistotě a snažili by se vzájemně získat výhody a pokoušeli by se v nelítostném boji vyhubit, dokud by jejich nedostatek smyslu pro oběť, vyjádřený zbabělostí, neproměnil tento boj v pouhé divadlo.

Je tedy velkou chybou vyvozovat ze soudržnosti židů v boji lépe řečeno v odírání jejich spoluobčanů, že u nich existuje určitá ideální obětavost. Ani zde nevede žida nic jiného než obnošený egoismus jednotlivců.

Proto je i židovský stát, který má být živoucím organismem k udržení a rozmnožení rasy, v praxi nemyslitelný, protože by tam vždy chybělo správné chápání pojmu práce. Pokud by kdy takový stát vznikl, musel by být zaměřen jen na výbojnou a válečnou politiku proti ostatním státům. Pokud toto chápání chybí, ztroskotá i každý pokus o vytvoření a udržení prostorově ohraničeného státu. Tím však odpadá základna, na níž jedině může vzniknout kultura.

Proto je židovský národ při všech zdánlivých kulturních vlastnostech přesto bez jakékoliv vlastní kultury. Neboť ona zdánlivá kultura, kterou dnes židé mají, je dědictvím jiných národů, bohužel v jejich rukou zcela znehodnocena.

F. Nietzsche: Otázka takřkajíc židovská

Během dvaceti století své existence... byl zachován ve své celistvosti, a nejenže měl tu moc zabránit svým nepřátelům zničit byt' i jen jediný rádek, ale za celý ten čas podstatně neoslabil svůj vliv. neustále ještě převládá nad myslí mnoha lidí, kteří si jeho obsah ctí jako božskou pravdu... Počet univerzit ke studiu Talmudu narůstá všude, kde přebývá duch Izraele, zejména však v této zemi, kde se nasbíraly milióny k založení dvou univerzit, Hebrejská spojená univerzita v Cincinnati a Židovský teologický seminář Ameriky v New Yorku, jejichž hlavním zájmem je studium Talmudu... Našli bychom i mnoho domů učení (Jeshibath) určených ke studiu Talmudu, zejména v některých částech východního pobřeží, kde mladí muži denně studují stránky Talmudu.“

Pro běžného západního „góje“ je „Talmud“ jen jedním ze slov spojujících se s náboženstvím praktikovaným v synagogách. Mnozí křesťané o Talmudu nikdy neslyšeli. Někteří věří tomu, že Talmud je vyjádřením náboženského uctívání známého jako „judaismus“, myslí si, že je to *pouze* jakási odrůda Bible nebo náboženské knihy, či duchovní příručky. Ale **jen málokdo ví o skutečném obsahu Talmudu, o jeho účelu a významu v každodenním životě tzv. židů.**

Profesor Israel Shahak*) říká, že:

- **každý kdo neovládá hebrejský jazyk a čte židovské texty v jiném jazyce, má o židovstvu nepravdivé a mylné informace,**
- je celkem zbytečné hledat skutečná fakta o židovství v anglickém jazyce,
- **je velkým omylem si myslet, že židovství je „biblická víra“, a že Starý zákon má v židovské víře stejné postavení jako Evangelia v křesťanství,**
- židé chápou biblický text jinak než jej chápou křesťané, a to z jednoduchého důvodu, protože **židé čtou biblický text podle interpretace Talmudu.**

Vláda USA za prezidentů Reagana, Bushe a Clintona stanovila pod eufemismem vzdělání (například House Joint resolution 173 a Public Law 102-14) základ pro **založení talmudických „soudních dvorů“.** Majmonidés určil, že je to **židovský soud - nebo soud podléhající židovské autoritě, který zabezpečuje poslušnost a prochází jím souzení nežidů,** stejně jako vyhlášení legislativy soudního pořádku pro tento účel. Majmonidés spíše nařídil, **aby nežidovský národ „nejsoucí předmětem naší jurisdikce“ (ta-haht yadeinu) byl terčem židovské svaté války.** [srov. Hilkhhot Melakhim 8: 9-10; 10: 11. Také srovnej Gerald J. Blidstein, „Holy War in Maimonidean Law,“ in Perspectives on Maimonides (Oxford, England: Oxford Univ. Press, 1991)]. Tyto soudy jsou svolány údajně pod „Noahidskými zákony“ (proskripce proti modloslužebnictví pravděpodobně sjednané Noahem). Americký prezident a Kongres naléhali na přijetí „Noahidských“ zákonů jako interpretace chabad-lubavitchského vrchního rabína Schneersona. **Židovská encyklopedie zkoumá noahidský režim jako možný světový řád okamžitě předcházející univerzální vládě Talmudu.** Musí to být chápáno tak, že nejednáme s Noem Bible, když náboženství Judaismus vypráví o „Noahidském zákonu“, ale noahidský zákon jako pochopený a interpretovaný absolutním systémem falsifikace, která konstituuje Talmud.

*) „Jewish History, Jewish Religion“ (Pluto Press, London, 1997).

Český překlad: „Historie a náboženství Židů“ (Votobia, 2005, ISBN 80-7220-224-3).

Hebrejská univerzita Profesora Mordechaje Nisana, založená na expozici Majmonida, udává, že **ne-žid s povolením usazení v zemi vedené židovskými zákony „musí přijmout placení daní a strpění ponížení služebnictví“**. Pokud nežidé odmítnou žít svůj život v podřízení, pak to signalizuje jejich rebelii a nevyhnutelnou nutnost židovské války proti jejich nejbližší přítomnosti. [Srovnej Mordechai Nisan, Kivunim (official publication of the World Zionist Organization), August, 1984, pp. 151-156].

Na symposiu „Je autonomie rezidentních nepřátel přípustná?“ organizovaném izraelským ministrem vzdělání Shulamit Alonim, izraelský šéf rabín Shlomo Goren opakoval talmudické učení o rezidentních nepřátelích: že judaismus zakazuje „**udělení jakýchkoliv národních práv**“ jim. Stanovil, že taková „**autonomie se rovná odmítnutí židovského náboženství**“ (Nadav Shraggai, *Ha'aretz*, Oct. 14, 1992).

Dotace amerických daňových poplatníků na tzv. „Americké muzeum holocaustu“ ve Washingtonu D. C., jsou indikátorem **postupného zakládání židovského státního náboženství v USA**. Toto „Muzeum Holocaustu“ vyjímá jakékoliv reference na holocaustu spáchaném židovskými komunisty proti křesťanům v Rusku a východní Evropě od roku 1917. **Skrze náhlé objevení se této vším prostupující „Holocaustinity“, získává náboženství známé jako judaismus enormní sílu a vliv jako falešný „nejvyšší ethos lidstva“ a slepou víru „gojů“ v nadřazenost „Bohem vyvolených lidí“**.

A na závěr něco „milého“ z „moderního“ izraelského tisku 21. století

Za opis tohoto židovského článku by v „českém“ tisku redaktor na hodinu vyletěl ze zaměstnání...

V IAP News, Jerusalem, 1. února 2003, izraelský profesor a vojenský historik, *Martin Van Creveld* prohlásil:

„Izrael má kapacitu vyprodukovat holocaust, který by zlikvidoval miliony Němců a jiných Evropanů. Izrael vlastní několik stovek nukleárních hlavic a raket, a může zahájit útok na cíle ve všech směrech, dokonce na Řím. Většina evropských hlavních měst jsou cíle našich leteckých sil“.

Dále z rozhovoru: „**Všichni Palestinci by měli být deportováni**“, Na otázku, zda se nebojí, že bude Izrael zařazen mezi zločinné státy, pokud přikročí k etnickým čistkám Palestinců, Creveld citoval výrok bývalého ministra obrany psychopata Moshe Dajana: „**Izrael musí být jako vztekly pes. Příliš nebezpečný na to, aby se ho někdo odvážil obtěžovat**.“ Creveld se domnívá, že Izrael příliš nezajímá, zařadí-li ho někdo mezi zločinné státy.

„**Naše vojenské síly nejsou na třicátém, ale na druhém nebo třetím místě, co do síly ve světě. Máme prostředky a schopnosti vzít celý svět s sebou. A ujišťuji vás, že se to stane dříve, než zanikne Izrael**.“

Israeli Professor Says 'We Could Destroy All European Capitals'

Jerusalem: February 1, 2003 (IAP News)

An Israeli professor and military historian hinted that Israel could avenge the holocaust by annihilating millions of Germans and other Europeans.

Speaking during an interview which was published in Jerusalem Friday, Professor Martin Van Creveld said Israel had the capability of hitting most European capitals with nuclear weapons.

“We possess several hundred atomic warheads and rockets and can launch them at targets in all directions, perhaps even at Rome. Most European capitals are targets of our air force.”

Creveld, a professor of military history at the Hebrew University in Jerusalem, pointed out that “collective deportation” was Israel’s only meaningful strategy towards the Palestinian people.

“The Palestinians should all be deported. The people who strive for this (the Israeli government) are waiting only for the right man and the right time. Two years ago, only seven

or eight percent of Israelis were of the opinion that this would be the best solution, two months ago it was 33 percent, and now, according to a Gallup poll, the figure is 44 percent.”

Creveld said he was sure that Israeli Prime Minister Ariel Sharon wanted to deport the Palestinians.

“I think it’s quite possible that he wants to do that. He wants to escalate the conflict. He knows that nothing else we do will succeed.”

Asked if he was worried about Israel becoming a rouge state if it carried out a genocidal deportation against Palestinians, Creveld quoted former Israeli Defense Minister Moshe Dayan who said “Israel must be like a mad dog, too dangerous to bother.”

Creveld argued that Israel wouldn’t care much about becoming a rogue state.

“Our armed forces are not the thirtieth strongest in the world, but rather the second or third. We have the capability to take the world down with us. And I can assure you that this will happen before Israel goes under.”

(Psst! „*maličký židovský stát*“ OFICIÁLNĚ žádné jaderné zbraně přeci NEMÁ!!!)

1. DÍL:

SVĚTOVÝ PROBLÉM

Předmluva

Proč je židovská otázka přetřásána? Protože existuje a protože její vnikání do amerického života má přispět k tomu, aby byla řešena a ne aby přispívala k dalšímu trvání oněch neblahých vedlejších okolností, které obklopují tuto otázku v jiných zemích.

Již dlouho se zabýváme ve Spojených státech židovskou otázkou. Sami židé to věděli, i když domácí obyvatelstvo to netušilo. Občas propukla zde s nápadnou ostrostí, která se zdála poukazovat na trochu povážlivé řešení. Mnohé příznaky nasvědčovaly tomu, že se blíží zostřená krize.

Židovská otázka se dotýká nejen všeobecně známých věcí jako finanční a obchodní vlády, dobytí politické moci, zmonopolizování všech životních potřeb a libovolného ovlivňování amerického novinářství; vniká i do oblastí kulturního života a stává se tím americkou životní otázkou.

Zasahuje i do Jižní Ameriky a vzrůstá v nebezpečnou součást všeamerických vztahů. Právě ona souvisí ve vysoké míře s výhrůžným jevem organizovaných a promyšlených poruch, které udržují národy v neklidu. Není novým zjevem, neboť její kořeny sahají daleko do minulosti; toto dlouhé trvání dalo uzrát všemožným programům řešení, která opět vrhají jasné světlo na řešení budoucí.

Tato kniha je prozatímním závěrem vyšetřování židovské otázky. Má zprostředkovat interesovaným čtenářům výsledky, které byly uveřejněny v „*Deaborn Independent*“ do října 1920. Poptávka po onom časopise byla tak silná, že byla zásoba brzy vyčerpána. V šetření se pokračuje, až bude celá práce vykonána.

Směrnici pro tuto práci byla pohnutka seznámit lid se skutečnostmi. Samozřejmě budou této práci podkládány pohnutky jiné. Avšak předsudek a nepřátelství by nepostačily, aby vysvětlily a přinesly práci, jako je tato. Kdyby zde byla nějaká vadná, záludná myšlenka, zajisté by se musela nevyhnutelně zračit ve spisu. Čtenář sám dosvědčí, jak pevně věříme, že tón této publikace je věcný a přiměřený. Mezinárodní židé a jejich pomocníci jakožto vědomí nepřátelé všeho, co se nazývá anglosaskou kulturou, jsou četní jako ten bezmyšlenkový dav, který hájí všeho, co činí žid, protože mu bylo vpraveno mínění, že to, co činí židovští vůdcové, je správné. Na druhé straně jsou tato uveřejnění prostá každého nejasného hnutí lásky k bližnímu a okrášení, kterého se používá (ne bez úmyslu) ze strany židovské. Podáváme skutečnosti tak jak jsou, což je dostatečně ochrání před předsudky a nevraživostí.

Tento spis zdaleka nevyčerpává problém, ale povede alespoň čtenáře o krok dále. V příštích odhaleních vystoupí rámec a obsah tohoto vyšetření jasněji.

Deaborn (Michigan), říjen 1920

1. Židé podle charakteru a ve výdělečné činnosti

The Deaborn Independent, issue of 22 May 1920

Mezi charakteristickými mravními tahy je třeba zmínit: odpor proti tvrdé a namáhavé tělesné práci, silný smysl a láska ke kmeni, zjevný náboženský instinkt, prorocká a mučednická odvaha spíše než odvaha kulturního bojovníka a vojáka; znamenitá schopnost udržet se ve zmatkových poměrech, sdruženě si zachovat rasové souručenství; chytrost a lstivost ve spekulativním výdělku a hlavně v peněžních záležitostech; orientální záliba v okázalosti, vysoká vážnost moci a příjemností vysokého společenského postavení; velmi vysoký průměr rozumových sil.

Nová mezinárodní Encyklopedie

O pět vzbuzuje žid kritickou pozornost celého světa. Jeho vyniknutí za války ve finančních, politických a vyšších společenských kruzích je tak úplné a nápadné, že jeho postavení, moc a cíle jsou podrobeny nové, většinou nevlídné zkoušce. Pronásledování není pro židy nic nového, novým je však ono ostré vníkaní do jejich povahy a do jejich nadnárodnosti. Zakusili sice přes 2000 let citelného antisemitismu ostatních ras; ale tento odpor nebyl nikdy jasně vědomý, aniž se mohl vyjádřit podle pojmů a rozumu. Dnes však žid vstupuje jako pod mikroskop hospodářského pozorování a toto dává chápat a seznávat důvod jeho moci, jeho odloučenosti a jeho utrpení.

V Rusku je obviňován z původcovství bolševismu, obvinění, které se přijímá podle toho, ze kterých kruhů pochází, jako odůvodněné nebo neodůvodněné; my Američané, kteří jsme svědky žhavé výmluvnosti a prorockého zápalu mladých židovských apoštolů sociálního a hospodářského přerodu, můžeme si utvořit klidný úsudek, co za tím vězí.

V Německu vytýkají zhroucení své říše židovstvu; obsáhlá literatura a spousta jednotlivých dopisů nutí čtenáře k zamyšlení.

V Anglii se tvrdí, že je žid skutečným světovým vládcem, že židovstvo tvoří nadnárod nad ostatními národy, že panuje mocí zlata a že štvě národ proti národu, zatímco se skrývá opatrně v pozadí.

V Americe se poukazuje na to, v jakém rozsahu židé - starší že ziskuchtivosti, mladší ze ctižádosti - se rozšířili ve válečných organizacích, hlavně v odvětvích, která se zabývala průmyslovými a jinými obchody válečnými a v jakém rozsahu využítkovali k vlastnímu prospěchu své znalosti a zkušenosti jako vládní úředníci.

Zkrátka, židovská otázka vystoupila do popředí; ale jako u jiných otázek, do kterých možno s úspěchem zasáhnout, tak i u této židé hledí docílit umlčení jako neschopné veřejného projednávání. Avšak neklamná zkušenost učí, že problémy, které jsou takovým způsobem potlačeny, přece prorazí dříve nebo později - ale pak způsobem nežádoucím a škodlivým.

Žid je světovou hádankou. Ve svých masách chudý, přece ovládá peněžnictví a světový kapitalismus. Živ bez země a bez vlády, rozptýlen, projevuje rasovou jednotu a houževnatost, jaké nedosáhl dosud žádný národ. Stará proroctví praví, že se židé vrátí

do své vlastní země a z tohoto střediska že budou panovat světu, ale teprve tehdy, až prý proprpí sjednocený útok všech národů lidstva.

Zvláštní způsob výdělnku, jemuž dodává žid vyšší procento než příslušníci kterékoli jiné rasy, je obchod. Ať běží o koupi nebo prodej hadru - je to vždy obchod. Od prodeje starých šatů až k ovládnutí mezinárodního obchodu a financí žid projevuje zvláštní schopnosti. Více než kterákoli jiná rasa projevuje zvláštní odpor k tělesné řemeslné práci a právě tak rozhodnou obchodní schopnost. Nežidovský mladík hledá zaměstnání v řemeslném nebo technickém oboru; mladý žid začne raději jako poslíček, prodavač nebo příručí, pokud tato povolání mají vztah k obchodní stránce výdělečného života. Podle staršího pruského sčítání bylo z 16 tisíc židů 12 tisíc obchodníků a 4 tisíce řemeslníků; z domorodého obyvatelstva bylo pouze šest ze sta zaměstnáno v obchodě.

Nejnovější sčítání by ukázalo vedle obchodníků i silný přírůstek v akademických a literárních povoláních, ale žádný úbytek podílu na obchodu a jen malý nebo vůbec žádný přírůstek mezi dělníky. V Americe samé skoro veškerý velkoobchod, trusty a banky, přírodní bohatství a hlavní hospodářské výrobky, zvláště tabák, bavlna a cukr jsou pod vládnoucím vlivem židovských finančníků nebo jejich agentů. Mocnou skupinou jsou zde také židovští žurnalisté. „Velký počet obchodních domů je v rukou židovských firem“, praví *Židovská Encyklopedie*; mnohé z nich, ne-li většina, pracují pod nežidovským jménem. Židé jsou nejpočetnějšími a největšími vlastníky městských pozemků. Převládají v divadelnictví. Nesporně ovládají zpravodajství celé země. Početně menší, než každá jiná mezi námi žijící rasa, mají denně k službám rozsáhlou a příznivou publicistiku; to by nebylo možné, kdyby ji sami neměli v rukou, kdyby ji sami nebyli zřídili a vedli. Werner Sombart praví ve své knize „*Židovstvo a hospodářský život*“:

„Budou-li se poměry v Americe vyvíjet nadále tak jako v posledním století, zůstanou-li počty přistěhovalců a přírůstkové kvóty různých národností stejné, jeví se nám Spojené státy po 50 až 100 letech v naší fantazii zcela zřetelně jako země, obydlená pouze Slovany, černochoy a židy, ve které židé přirozeně strhli na sebe hospodářskou hegemonii“.

Sombart je přitom učenec - „Židomil“!

Vynořuje se tedy otázka: Je-li žid držitelem moci - jak ji získal? Amerika je svobodnou zemí. Židé tvoří až tři procenta veškerého obyvatelstva; tři miliony židů ve Spojených státech stojí proti 97 milionům ne-židů. Je-li žid držitelem moci - je to následek převahy jeho schopností nebo méněcennosti a bezstarostnosti ne-židů? Dalo by se na to jednoduše odpovědět: židé přišli do Ameriky, zkusili své štěstí zde jako jiní a projevili se v soutěži úspěšněji. Ale tato odpověď by nebrala zřetel ke všem skutečnostem. Dříve, nežli bude možné dát lepší odpověď, musí být vylíčeny dva body.

1. Ne všichni židé mají bohatství. Je ještě řada chudých židů; jenže přes svou chudobu většinou jsou vlastními pány. Je-li pravda, že židé jsou hlavními finančními pány země, není pravda, že by každý žid byl jedním z těchto finančních vládců. Že se tyto dvě třídy musí rozlišovat, stane se jasným, budou-li zkoumány metody bohatých a metody chudých židů, jak se domáhají moci.
2. Židovská solidarita působí obtíže, abychom mohli měřit židovské a nežidovské úspěchy týmž měřítkem. Bylo-li umožněno silné nahromadění jmění v Americe bohatou podporou kapitálu z Evropy, to je, přišli-li židovští přistěhovalci s finanční

oporou evropských židů do Spojených států, bylo by nespravedlivé měřit vzestup této třídy přistěhovalců týmiž měřítky, která platí pro vzestup třeba Němců nebo Slovanů, kteří mimo svou píli a sílu nepřinesli sem ničeho. Zajisté sem přišlo mnoho židů odkázaných pouze na sebe; přes to však by bylo nepravdivé tvrzení, že převládající ovládnutí všech věcí, které je prováděno židovským bohatstvím, se musí připisovat osobní energii; toto vládnutí není než rozšířením židovského finančního panství za moře. U tohoto bodu musí začínat každé vysvětlování židovského vlivu. Máme před sebou rasu, která za svého vlastního národního období tvořila rolníky a jejíž pravlohy byly spíše duchovního než materiálního rázu; byl to spíše národ pastýřů než obchodníků, a tato rasa, od časů kdy je bez země a vládní soustavy, kdy byla vystavena všude nějakému pronásledování, je nyní pravá, i když *skrytá* vlád-kyně země. Jak mohla povstat tak nápadná obžaloba a proč je zdánlivě oprávněna tolika okolnostmi?

Vyjděme od začátku. Židé stáli ve vývoji svého národního charakteru pod jedním zákonem, který znemožňoval nejen přílišné bohatství, nýbrž i chudobu. Noví reformátoři, rozvíjející na papíře vzorné sociální soustavy, by měli nahlédnout do společenského systému, v němž byli organizováni první židé. Mojžíšovský zákon znemožnil peněžní aristokracii, jakou tvoří dnešní židovští finančníci, znemožnil zákonné přijímání úroků, právě tak jako znemožnil trvalý, na cizí bídě vymačkaný zisk. Židovský systém tehdy takovému úrokovému zákonu a vyložené spekulaci nebyl příznivý. Tenkrát nebyli pozemkoví lichváři; země byla rozdělena mezi lid a bylo-li možno ji zaviněním nebo bídou pozbyt, byla přece vrácena po padesáti letech původnímu rodinnému majetku - takzvaným milostivým létem počalo tedy vždy nové sociální období. Za takového systému byl nemožný vznik velkostatkářství a třídy peněžních vládců - doba padesáti let skýtala dosti prostoru pro osobní energii, aby se člověk uplatnil v počestné soutěži.

Kdyby tedy Židé byli v Palestině zůstali národem udržujícím stát pod Mojžíšovým zákonem, byli by sotva dostali finanční ráz, jehož později nabyli. Žid nikdy nezbohatnul na úkor jiného žida. Také v novější době nezbohatli ze sebe, nýbrž z národů je hostících. Židovský zákon dovoľoval židovi, aby obchodoval s ne-židem podle jiných pravidel než se svým židovským „bližním“. Tak zvaný cizinecký zákon zněl: cizinci můžeš půjčit za lichvářský peníz, nikoli však svému bližnímu.

Rozšíření mezi národy, aniž by se však v nich rozpustili a aniž by kdy odložili svou ostře ohraničenou osobitost, měli židé prakticky po mnoho století příležitost provádět cizinecký zákon. Jako cizinci mezi cizinci, prováděli s tímto zákonem jakýsi druh vyrovnávací spravedlnosti. A přece tato okolnost sama by nevysvětlila židovské převahy ve finančních věcech. Toto vysvětlení musí být hledáno spíše v židovi samém, v jeho vlastní síle, vynalézavosti a zvláštních vlohách.

Záhy shledáváme v židovských dějinách, že snaha Izraele směřuje k tomu, aby se stal vládnoucím národem nad ostatními vazalskými národy. Veškeré prorokování směřovalo sice zdánlivě k morálnímu osvícení světa Izraelem, ale vládychtivost stála zřejmě tomuto cíli v cestě. Alespoň zdá se vyplývat z tónu Starého zákona. Dle starých zpráv židé neposlechli božího rozkazu, aby vyhnali Kananejské, aby nebyli poskvrněni jejich zpustlostí. Uvědomovali si, jaké množství sil by bylo stálé, než by Kananejské vyhnali. „A stalo se, že Izrael byl silný, učinil si Kananejské povinné úrokem a zcela je

nezapudil.“ Tato neposlušnost, tato záliba v materiální vládě místo duchovního vůdcovství, značí počátek nikdy nekončícího trestu a bídy Izraele.

2 500 let trvajících rozptýlení židů mezi národy postupovalo podle spásitelského božského úmyslu, zamýšleného židům podle jejich Písma. Duchovní vůdové moderního židovstva ještě dnes tvrdí, že poslání židovstva mezi národy je duchovního rázu, ale toto tvrzení působí málo přesvědčivě, neboť chybí skutečné důkazy, které by je doprovázely. Izrael pohlíží za celé novější doby na nežidovský svět z hlediska, jak by bylo možno podrobit si jeho životní síly. Ale zaslíbení trvá dále; vzdálen vlastní země, nepřátelsky posuzován kam obrátil své kroky, Izrael dočká se jednou doby, kdy vyhnanství a bezdomoví se ukončí v nové Palestině a kdy se stane Jeruzalém, jak starší prorokové věštili, opět mravním střediskem světovým (?).

Kdyby se byl stal žid tvůrčím, pro jiné spolupůsobícím dělníkem, nebylo by jeho rozšíření dosáhlo pravděpodobně takového rozsahu. Protože se však stal obchodníkem, hnál ho jeho instinkt po celé obydlené zemi. Již záhy byli židé v Číně. Vynořili se v Anglii za doby saského panství. Židovští obchodníci byli v Jižní Americe sto let před přistáním Otců poutníků v Plymouth-Rocku. Židé otevřeli již roku 1492 cukrovary na Sv. Tomáši. Byli již pevně usazeni v Brazílii, když teprve stálo několik vesnic na pobřežích dnešních Spojených států. Jak daleko pronikli, ukazuje skutečnost, že první v Georgii narozené bílé dítě byl žid - Isaak Minis. Přítomnost židů po celé zemi, jejich úzké kmenové souručenství je zachovalo jako národ mezi ostatními národy, jako spolek, jehož agenti byli všude k nalezení.

Jiná jejich vloha přispívala zatím hlavně jejich vzestupu k finanční vládě; jejich zručnost ve vynalézání vždy nových obchodních metod. Dokud se židovstvo neobjevilo na bojišti, odehrával se obchod velice jednoduše. Sledujme původ mnohých obchodních metod, které dnes obchod rozmnožují a ulehčují a najdeme nejpravděpodobněji na konci niti židovské jméno. Mnohé z nezbytných kreditních a směnečných nástrojů byly vymyšleny židovskými kupci nejen ke vzájemnému použití, nýbrž také, aby do nich zapředli ne-židy, s nimiž obchodují. Nejstarší směnka pochází od žida Simona Rubense. Doručovací směnka byla židovským vynálezem, taktéž platební poukaz „splatno majiteli“.

S tímto „splatno majiteli“ je spojen zajímavý kus dějin. Nepřátelé židů odňali jim, kde jen mohli, poslední groš, ale zvláštním způsobem se židé vždycky opět vzpamatovávají a stali se opět záhy bohatými. Jak se dá vysvětlit toto rychle zotavení se z vyloupení a chudoby? Jejich aktiva se skrývala pod anonymním „majitelem“, a tak byl vždy zachráněn velký díl jejich majetku. V jisté době, kdy bylo přičítáno námořním lupičům k dobru právo polapit zboží určené pro žida, chránili se židé tím, že posílali své zboží po adresách, které nenesly jejich jména.

Židovská snaha směřovala k tomu, aby obchodovali ne s osobami, ale se zbožím. Dříve byly všechny právní požadavky osobního druhu, tj. Žid poznal, že byly věcné ceniny jistější než osoby, s kterými obchodoval, a tak to přivedl tak daleko, že se pohledávky týkaly věcného zboží. Mimo to měla tato metoda tu výhodu, že se žid mohl pokud možno co nejméně ukazovat. To uvedlo prvek tvrdosti do obchodního života potud, že bylo raději obchodováno se zbožím než s lidmi a tato tvrdost trvá dodnes.

Další zařízení, které se zdědilo a které znamenitě zastírá velmi vysokou moc, které židé dosáhli, je téhož původu jako papíry na majitele; to představuje podnik, židovským kapitálem ovládnutý, pod jménem nedotýkajícím se židovského vlivu.

Žid je jediným a původním mezinárodním kapitalistou, ale to se obvykle nepíše na vrata, nýbrž používá se raději nežidovských bank a trustů jako agentů a nástrojů. Sugestivní poukaz na - nežidovskou - kapitalistickou frontu se jeví často ve spojení s touto obvyklostí.

Také za založení fondové burzy svět děkuje židovskému finančnímu talentu. V Berlíně, Paříži, Londýně Frankfurtu a Hamburku židé vykonávali rozhodující vliv na první burzy fondů, zatímco v nejstarších zprávách je zmínka o Benátkách a Janově jako o „Židovských městech“, kde se daly vykonávat velké obchody a bankovní transakce. Bank of England byla založena za rady a přispění přistěhovaleckých holandských židů. Banka amsterodamská a hamburská děkují za svůj vznik židovskému vlivu.

Dlužno zmínit se zde o zvláštním zjevu ve spojení s pronásledováním a stěhováním židů Evropou: kamkoli šli, zdál se s nimi jít i uzel dopravního života. Když židé nabyli ve Španělsku volnost, vzniklo tam středisko zlata celého světa. Když Španělsko zahnal židy, ztratilo finanční nadvládu a nikdy již jí nedosáhlo. Badatelé v evropských hospodářských dějinách byli vždy na rozpacích, šlo-li o vysvětlení, proč se obchodní středisko přesunulo ze Španělska, Portugalska a Itálie do severních zemí, Holandska, Anglie a Německa. Žádný z udaných důvodů se neukázal náležitým. Dozvídáme-li se však, že tato změna časově souvisí s vyhnáním židů z jihu a jejich útekem na sever, a že s jejich příchodem do severních zemí počal obchodní rozkvět, nezdá se ono vysvětlení obtížným. Vždy vystupuje do popředí skutečnost, že světové středisko pro drahé kovy putovalo s nimi, když se museli vystěhovat.

Toto rozšíření židů po Evropě a zeměkouli, při čemž každá židovská obec zůstávala se všemi ostatními spojena v bratrství krve, víry a utrpení, umožnilo jim stát se v takové míře internacionálními, jak to nebylo možno žádné rase nebo skupině kupců za oné doby. Nejen že byli všude, ale zůstávají všude mezi sebou ve spojení. Byli organizováni již před dobou ostatních vědomých mezinárodních obchodních organizací, byli spojeni poutem nervového systému společného žití. Mnohým středověkým spisovatelům bylo známé, že židé věděli o událostech v Evropě více než vlády. Dovedli nejlépe dáti odpověď o nastávajících věcech. Oni znali o politických podmínkách a vztazích více než státníci z povolání. Zprávy takového rázu si podávali písemně, skupina od skupiny, země od země. Tak položili nevědomky základ k finančnímu zpravodajství. Zajisté mělo toto zpravodajství neobyčejnou cenu pro jejich spekulace. V dobách, kdy zprávy byly sporé, pomalé a nespolehlivé, mělo včasné uvědomění neobyčejnou výhodu. Tato okolnost jim umožnila státi se prostředníky pro státní půjčky, což byl druh obchodu, který oni tímto způsobem zavedli. Žid měl vždy spadeno na státy, aby je učinil svými dlužníky. Státní půjčky byly uskutečňovány členy téže finanční rodiny v různých zemích; oni tvořili mezinárodní direktorium, které nastrčilo krále proti králům, vládu proti vládě a využívalo mazaně národnostní protivy k nemalému zisku těchto fiskálních agentů.

Jednou z nejčastěji opakovaných výtek proti židovským finančníkům v přítomné době je, že právě této širší finanční oblasti dávají přednost. A skutečně veškeré kritiky pokud se týče židů jako obchodníků jsou namířeny poměrně málo proti jednotlivému obchodníkovi se soukromým zákaznictvem. Tisíce malých židovských obchodníků požívají ve svém zaměstnání plné úcty, taktéž jsou ctěny tisíce židovských rodin jako naši sousedé. Kritika, která je namířena proti vynikajícím finančníkům, nemá podnětem rasovou zášť. Naneštěstí se plete rasový prvek, který jako rasový předsudek vede lehce

k mylným výkladům, do zmíněné otázky pouhou skutečností, že řetěz mezinárodních financí, vinoucí se kolem světa, vykazuje v každém článku nějakého židovského kapitalistu, židovskou finanční rodinu nebo židovsky orientovaný bankovní systém. Mnozí vidí v této okolnosti soustavnou organizaci židovské moci k ovládnutí ne-židů; jiní ji přičítají vzájemným rasovým židovským sympatiím, setrvačností ve vedení rodinného obchodu potomky a přírůstkem vedlejších větví. V řeči starých písem Izrael roste jako vinice, která vyhání vždy nové a nové větve a žene staré kořeny vždy hlouběji, tvořící však dohromady jen části jedné révy.

Židovská schopnost uzavírat s vládami obchody se dá odvodit také od dob pronásledování. Současně se žid učil znát moc zlata v jednání s prodejnými protivníky. Kamkoli přišel, sledovala jej kletba probuzeného odporu jiných národů. Židé jako rasa nebyli oblíbeni nikdy; ani nejhrolivější žid toho nezapře, i když má proto nějaké vysvětlení. Žid jako jednotlivec je snad vážen a některé rysy židovského charakteru jeví se cennými při bližším nahlédnutí. Nicméně je rasová neoblíbenost jedním z břemen, které musí židé nést coby rasa. Dokonce i v novější době, v civilizovaných zemích, v poměrech, které naprosto znemožňují pronásledování, tato neoblíbenost trvá. Přes to, zdá se však, židovstvo málo dbá, aby pěstovalo přátelství k nežidovským masám - snad pro dřívější nezdary - pravděpodobněji však pro své vrozené přesvědčení, že náleží vyšší rase.

Ať je kterýkoli z těchto důvodů pravdivý, hlavní snaha židovstva směřovala rozhodně vždy k vládám. Někaký „dvorní žid“, který dovedl si zjednat pomocí půjčkových obchodů a prostřednictvím dlužní kličky přístup do královských předpokojů. Židovskou taktikou vždy byla „cesta do hlavního stanu“. Židovstvo se vůbec nepokoušelo, aby naladilo ruský lid smířlivěji, za to se však snažilo získat ruský dvůr. Právě tak se dalo s Německým lidem, ale podařilo se proniknout k Německému dvoru. V Anglii žid krčil ramenem nad vysloveně protižidovským smýšlením obyvatelstva; co mu bylo po tom? Nemá snad za sebou veškeré lordstvo, nadržuje v ruce provaz britské burzy? Tato taktika „jít vždy do hlavního stanu“ vysvětluje dobře dalekosáhlý vliv, jehož židovstvo dosáhlo nad mnohými vládami a národy. Tato taktika byla ještě stupňována jeho obratností, jež spočívala v tom, že židé přinesli vždy to, co vlády potřebovaly. Potřebovala-li vláda půjčku, zprostředkoval ji dvorní žid pomocí židů v jiných finančních střediscích nebo hlavních městech. Chtěla-li vláda jiné vládě zaplatit dluh, aniž chtěla svěřit drahý kov třeba nějaké koloně soumarů nejistou krajinou, žid provedl i tuto věc. Zaslal kus papíru a dluh byl zaplacen bankovním domem v cizím hlavním městě. Když vojsko poprvé bylo zásobováno moderním způsobem vojenských dodavatelů, stalo se tak prostřednictvím židovským: on měl kapitál, měl systém a mimo to i zadostiučinění, že učinil si národ dlužníkem.

Tato taktika, která tak znamenitě pomohla této rase projít obtížnými stoletími, neukazuje známek nějaké změny. A možno pochopit, že žid vidí svou rasovou převahu při pohledu na rozsáhlý vliv, který vykonává dnes jeho početně nepatrná rasa na mnohé vlády, a uváží-li se číselný nepoměr lidu k jeho moci. Budiž také uvedeno, že se židovská vynalézavost osvědčuje i dnes ve vždy nových obchodních formách, právě tak jako ve schopnosti přizpůsobit se měnící se situaci. Židé jako první mají ve zvyku zřizovat v cizích zemích pobočné závody, aby zajistili zástupcům mateřského závodu domů brzký zisk z otevření takového závodu. Za války bylo mnoho hovořeno o „pokojném dobytí“, jehož prý Německá říše dosáhla tím, že tu nešlo o Německé, nýbrž židovské podniky.

Staré Německé obchodní domy byly příliš konzervativní, aby se ve Spojených státech honily za zákazníky. Ale židovské firmy nebyly tolik konzervativní, přišly přímo do Ameriky a již se obchodovalo. Konečně přinutila soutěž i přední Německé obchodní domy, aby tomuto zvyku povolily. Ale původní myšlenka byla židovská, nikoli Německá.

Jiná moderní obchodní metoda, která za svůj vznik děkuje židovskému finančníkovi, záleží v tom, že se slučují příbuzné průmysly. Je-li např. získán závod pro výrobu elektřiny, získá se také pouliční dráha, jež se postará o spotřebu el. proudu. Hlavní důvod je zhruba: vlivem elektrárny zvýšit cenu dodaného proudu pro společnost dráhy, a taktéž vlivem společnosti dráhy zvýšit cenu pro cestující - tak je získána finanční moc, která za tím jako důvod vězí; zvýšení zisku celé společnosti. Společnost, která stojí spotřebiteli nejbližší, prohlásí pak, že se její výlohy zvýšily; zamlčuje však, že ceny byly zvýšeny těmi samými majiteli a nikoli těmi; kdož stojí mimo kruh a kdož byli k tomu přinuceni vnějším finančním nátlakem.

Nesporně dnes existuje ve světě ústřední finanční moc, hrající dalekosáhlou, pevně organizovanou hru. Její svět je hrací stůl a vkladem je opanování světa. Kulturní národy pozbyly veškerou důvěru v tvrzení, že na všech odehrávajících se změnách jsou viny „ekonomické poměry“. Pod maskou „ekonomických zákonů“ jsou shrnuty mnohé zjevy nezpůsobené žádnými „zákony“, kromě zákona lidského sobectví několika málo lidí, kteří mají úmysl a moc učinit z národů v nejširší míře své poddané.

Ať je dnes cokoli nacionální: v nacionálnost finančnictví nevěří dnes nikdo. Je mezinárodní. Nikdo nevěří, že toto mezinárodní finančnictví stojí pod nějakou soutěží. Je sice několik nezávislých bankovních domů a trustů; jeden má ten, druhý onen příkaz. Ale mezi nimi nepanuje různost mínění, nikdo nezasahuje do metody druhého, žádná soutěž v různých částech světového obchodu. V počínání hlavních bank každé země je právě taková jednotnost jako mezi různými odvětvími poštovní služby Spojených států - jsou řízeny z jednoho a téhož místa za stejným účelem.

Bezprostředně před válkou Německo koupilo ohromné množství americké bavlny; obrovské masy ležely připraveny k vývozu. Když vypukla válka, přešlo majetnické právo za jedinou noc z židovského jména v Hamburku na židovské jméno v Londýně. V době, kdy je toto psáno, kupuje se v Anglii bavlna laciněji, než se ve Spojených státech prodává; tím jsou také stlačeny americké ceny. Když jsou ceny dostatečně stlačeny, skoupí se bavlna lidmi zasvěcenými do věci, pak se cena vyžene opět vzhůru. Zatím tytéž mocnosti, které způsobily toto zdánlivě nevysvětlitelné stoupání a klesání na bavlnářském trhu, položily ruku na poražené Německo, aby z něho učinily světovou mrchu. Jisté skupiny mají pevně v rukou bavlnu, zapůjčují ji k zpracování do Německa, ponechají tam malé množství k zaplacení práce a využitkovávají pak celý svět se lží: bavlnu nelze dostat. A sledují-li se tyto lidstvu nepřátelské a navýsost nemravné metody až k jejich původu, ukáže se, že ti, kteří jsou zodpovědní za to, mají společný znak. Lze se divit, nabývá-li nového významu volání z druhé strany moře: „Počkejte, až bude Amerika upozorněna na židovskou otázku!“

Zcela jistě se již nedá situace, ve které se svět právě ocitá, vysvětlit hospodářskými příčinami, ani „bezcitností“ kapitálu. Nikdy předtím se kapitál nenamáhal, aby učinil zadost požadavkům práce, a práce zašla až k nejzazší hranici, aby přiměla kapitál k novým ústupkům - ale jakou výhodu měly z toho obě strany? Práce až dosud myslela, že kapitál je temným mrakem nad ní a přinutila tento mrak, aby před ní ustoupil. Leč

hle: nad ním se objevil vyšší mrak, jehož neviděly kapitál ani práce při svých zápasech. A tento mrak nezmizel dodnes.

To, co se v Americe obyčejně nazývá „kapitálem“, jsou peníze použité k produktivním účelům, a kapitalistou je mylně nazýván továrník, dílovedoucí, dodavatel náradí a práce. Nikoli, není kapitalistou v pravém slova smyslu. Také on musí jít ke skutečným kapitalistům, aby jejich penězi financoval své podniky. Také nad ním je moc, jednající s ním tvrději a nemilosrdněji, než by se kdy opovážil on jednati se svými dělníky. Je to jedna z tragédií dnešní doby, že „práce“ a „kapitál“ se potírají, ač není v jejich moci, aby zlepšily poměry, proti nimž oba protestují a pod nimiž oba trpí; náprava by mohla nastat, kdyby našli prostředek, jak možno vyrvat moc oné skupině mezinárodních finančníků, kteří tyto poměry nejen utvořili, ale také z nich těží.

Existuje jistý nad-kapitalismus, vedený jedině šílenstvím, že zlato je štěstím. Existuje jistá nad-vláda, která není zavázána žádné vládě, na ničem nezávislá a přece nad všemi drží svou pěst jako břemeno. Existuje rasa, která nikdy a nikde nebyla vítána a které se přeci podařilo, povznést se k moci, na jakou si nečinily nároky ani nejpyšnější rasy - ani Řím za časů své nejvyšší moci. Stává se stále více a více přesvědčením celého lidstva, že dělnická otázka, otázka mzdy, pozemková otázka, mohou býti rozřešeny teprve tehdy, bude-li dříve urovnána otázka této internacionální nadkapitalistické vlády.

„Vítězi patří kořist“, říká staré přísloví. A v jistém smyslu dobude-li několik příslušníků dlouho opovrhované rasy této převahy, musí být buď nadlidmi, proti nimž je každý odpor bezmocný, nebo jsou to obyčejní lidé, které nechalo ostatní lidstvo dosáhnout nespravedlivého a nezdravého stupně moci. Nejsou-li židé nadlidmi, nechť se ne-židé pokárají sami za to, co se stalo; musí hledět na situaci z nového hlediska a podrobit se vyjasňující zkoušce zkušeností jiných zemí.

2. Jak se Německo chrání proti židům

The Deaborn Independent, issue of 29 May 1920

Pokročilá lidskost se zabývá otevřeně druhy nemocí, o kterých se lidé dříve domnívali, že je třeba zahalit je do závoje studu nebo mlčenlivosti. Politické lékařství dosud tak značně nepokročilo.

Hlavní příčina onemocnění Německého národního těla se přičítá židovskému vlivu. Bylo-li to již desetiletí známo jasnějším hlavám, budiž to dnes osvětleno i prostějším lidem. Veškerý politický život je tím otřesen, a skutečnost se nedá dále skrývat. Podle mínění všech tříd německého národa je zhroucení se po příměří a revoluce, z jejichž následků se nemůže zotavit, dílem židovské lsti a židovského záměru. Tvrdí se to s jistotou, uvádí se množství potvrzujících skutečností, věří se, že Dějiny to jednou plně dokáží.

Na žida se v Německu pohlíží jako na hosta; žid se proti tomu prohřešil snahou učinit se pánem. Není na světě silnějších protiv než jsou čistě germánská a čistě semitská rasa, a proto mezi nimi není svornost. Němec vidí v židovi hosta - a žid rozhořčen, že mu nejsou přiznána veškerá práva domorodého člověka, je plný nepřátelského smýšlení proti národu hostitelů. V jiných zemích se žid mohl snáze vmísit do obyvatelstva a nerušeně zvětšovat svou moc, v Německu tomu bylo jinak. Proto žid nenáviděl německý lid a proto vykazovaly země, ve kterých měli židé nejsilnější vliv za politováníhodné světové války, největší nenávist proti Německu. Židé drželi v rukou skoro výhradně tiskový aparát, jehož pomocí bylo vyráběno „veřejné mínění“ o německém národu. Jediní výherci války byli židé.

Ale tvrzení nestačí, musí být dokázána. Zkoumejme tudíž skutkovou podstatu. Co se stalo bezprostředně při přechodu ze starého do nového režimu? V kabinetu šesti mužů, který vstoupil na místo říšské vlády, vykonávali hlavní vliv židé Haase a Landsberg. Haase vedl věci zahraniční, jemu byl dán k ruce Kautský, český žid, který roku 1918 ještě ani neměl Německé občanství. Dále židé Cohn a Herzfeld. Žid Schiffer se stal ministrem financí, žid Bernstein jeho asistentem. Státním sekretářem vnitra se stal žid Preuss, jemu po boku stál žid Freund. Žid Fritz Max Cohen, zpravodaj listů „Frankfurter Zeitung“ v Kodani, se stal šéfem zpravodajství.

Tento stav věcí došel v Prusku druhého vydání. Židé Hirsch a Rosenfeld řídili kabinet; Rosenfeld obdržel ministerstvo spravedlnosti, Hirsch ministerstvo vnitra žid Simon se stal vicesekretářem ministerstva financí. Pruské min. financí bylo židy úplně obsazeno a řízeno. Ředitelem vychovatelství se stal ruský žid Futran za pomoci žida Arndta. Ředitelem koloniálního úřadu se stal žid Meyer-Gerhard. Žid Kastenberk se stal ředitelem oddělení pro umění. Válečný zásobovací úřad se dostal do rukou žida Wurma, v ministerstvu hospodářství seděli židé dr. Hirsch a tajný rada dr. Stadthagen. Řady dělníků a vojáků vedl žid Cohen; v ministerstvu hospodářství měli různá místa židé Stern, Herz, Lowenberg, Frankel, Izraelowitz, Laubenheim, Seligsohn, Katzenstein, Lauffenberg, Heimann, Schlesinger, Merz a Weyl.

Žid Ernst se stal policejním prezidentem v Berlíně; v témže úřadě ve Frankfurtu n. M. seděl žid Sinzheimer, v Essenu Lewy. Žid Eisner udělal se prezidentem bavorským, jeho finančním ministrem se stal žid Jaffe. Bavorský obchod, dráhy a průmysl byly

podřízeny položidu Brentanovi. Židé Thalheimer a Heimann byli činní v ministerstvu pro Wurttemberské, žid Fulda v Hessensku.

Dva vyslanci na mírové konferenci byli židé, třetí byl známým nástrojem židovských zájmů. Mimo to hemžilo se to v Německém poselstvu židovskými znalci a rady: Max Warburg, Dr. Von Strauss, Merton, Oskar Oppenheimer, Dr. Jaffe, Deutsch, Brentano, Bernstein, Struck, Rathenau, Wassermann a Mendelsohn-Bartholdy.

Účast židů ostatních zemí na mírové konferenci mohl, podle Německé výpovědi, zjistit každý čestný pozorovatel, který četl zprávy neustranných, nežidovských zpravodajů z této události. Zdá se, že jen takové tato skutečnost napadla; všichni židovští žurnalisté pokládali asi za chytřejší o tom pomlčet.

Židovský vliv vstoupil v Německu za války silně do popředí. Přišel s jistotou a přesností vrhací miny, jakoby bylo již vše bývalo připraveno. Němečtí židé nebyli za války německými vlastenci. Třeba že tato okolnost není v očích Německu nepřátelských národů věcí přitěžující, přece vrhá světlo na ujištění věrností žida zemi, ve které žije. Ještě z jiných důvodů, které musí být blíže pozorovány, považují vážení němečtí myslitelé nemožným, že by žid mohl být vlastencem.

Podle všestranného tvrzení by výše uvedení jistě nebyli obdrželi svá místa bez revoluce; a revoluce by nebyla přišla, kdyby ji neudělali. Poměry v Německu nebyly uspokojivé, ale lid je mohl sám odstranit a byl by tak učinil. Opět stály pod židovským vlivem právě ony poměry, které zničily veřejnou mravnost a znemožnily nápravu.

Hlavní židovský vliv, jemuž se přičítá zhroucení německého státního pořádku, se dá shrnout do tří skupin:

- bolševismus, který se skrýval pod maskou německé sociální demokracie,
- židovské vlastnictví a rozhodující vliv tisku,
- židovská kontrola životních potřeb a průmyslu.

Je ještě jedna, čtvrtá, ukazující ještě výš, ale ony tři působily bezprostředně na lid.

Protože by mohly být tyto německé závěry uvedeny v pochybnost lidmi, jejichž mínění bylo vytvořeno židovským vlivem, budiž zde uveden hlas zpravodaje Londýnského „Globe“ George Pittera-Wilsona. Ten napsal již v dubnu 1919:

„Bolševismus znamená vyvlastnění křesťanských národů, takže nezůstane v rukou křesťanů žádný kapitál a všichni židé společně budou moci provádět dle libosti světovládu.“

Již v druhém roce války prohlásili Němečtí židé, že porážka Německa je nutná pro vzestup proletariátu. Strobel praví:

„Doznávám otevřeně, že úplné vítězství země nebylo by v zájmu sociální demokracie“.

Všude bylo prohlašováno, že pozdvižení proletariátu po vítězství by bylo zhola nemožné. Těchto několik případů nechce snad znovu rozvíjet válečnou otázku, nýbrž ukázat, jak takzvaní němečtí židé zapomněli na věrnost ke své zemi, kde žili, a sjednotili se s ostatními židy ke zhroucení Německa. A sice ne proto, jak uvidíme, aby zbavili Německo militarismu - čehož si každý rozumný Němec přál - nýbrž aby vrhli zem do zmatku, který jim umožnil zmocnit se vlády. Německý tisk si přivlastnil tyto úmysly židovských vůdců zprvu pokradmu, pak zcela otevřeně. „Berliner Tageblatt“ a „Muncher Neueste Nachrichten“ byly za války úřední a poloúřední vládní tiskové orgány.

Byly v židovských rukou a pod židovským vlivem právě tak, jako byla „Frankfurter Zeitung“ a spousta menších časopisů v židovském područí. Tyto časopisy, jak se tvrdí, nebyly ničím, než německým vydáním židovského tisku Dohodového a jeho účel byl stejný. Tato spolupráce židovského tisku, který platí za veřejný tisk, by měla být po celém světě vážně prozkoumána, aby se ukázalo lidstvu, jak jeho četba - a k jakým tajným účelům - se denně připravuje.

S vypuknutím války přešly potraviny a vojenské dodávky do židovských rukou a vzápětí se rozšířila taková nepoctivost, že zničila důvěru bojovníků na frontách. Jako všechny vlastenecké národy také Němci věděli, že válka znamená oběti a utrpení a byli odhodláni nést tento všeobecný osud. Nyní však viděli, jak jsou vysáváni třídou židů, kteří připravili vše, aby z všeobecné bídy mohli těžit. Kde se jen dalo spekulovat potřebami lidu nebo dosáhnout spekulativního mezivýdělku - v bankách, ve válečných společnostech, v pomocných darech, v ministerstvech jež zadávala dodávky - všude se vynořili židé. Zboží denní potřeby, kterého bylo relativně dost, zmizelo, aby se (silně zdražené) opět objevilo. Válečné společnosti byly veskrze židovskými doménami. Kdo měl peníze, mohl dostat všechno bez lístků, třebaže se vláda velice snažila, aby je rovnoměrně rozdělila ve všeobecném zájmu. Židé ztrojnásobili ceny zboží, jež za zády obstarali, a tak vtékal proud zlata do jejich pokladen. Poněvadž zásoby byly uschovány a spekulanti se z nich zásobili, zůstávaly všechny úřední potravní odhady nespolehlivými. Veřejná mravnost byla znepokojena; počaly žaloby a zavedeno trestní řízení - jakmile však mělo dojít k rozhodnutí, vyšlo najevo, že obžalovaný a soudce byli židé, a věc vyzněla naprázdno. Byl-li však přistižen německý spekulant, byl způsoben povyk, a trest jemu uložený by byl stačil pro všechny ostatní. Prohledejte Německo křížem kráží, poslouchajte řeči, studujte náladu lidu a shledáte, že vzpomínka na toto židovské zneužití moci se vpálilo horkým železem do paměti lidu.

Zatímco tyto vlivy podrážovaly masu lidí, vyšší vrstvy židů působily na vládu. Poradci vlády Bethmanna-Hollwega byli: židovský velkorejdař Ballin, Theodor Wolf z. „Berliner Tagblattu“ a člen všežidovského tisku, von Gwinner, ředitel Německé banky, který je spřízněn s židovským velkobankéřem Speyerem, a Rathenau, vůdce židovských průmyslových a finančních podniků. Tito mužové byli u pramene a vykonávali svůj vliv na vládu, jako druží na lid.

Bohatý německý žid si mohl pomocí své finanční moci nad odvětvími hospodářského života koupit žádoucí postavení ve společnosti; jak ale dosáhl uznání, jehož se dožadoval, chudý žid? Neboť všichni židé jsou prodchnutí stejným pudem, jenž jim vězí v krvi, žene je chtivostí vládnout. Vysvětluje-li se takto dobytí vyšších kruhů židovskou peněžní mocí, zbývá židům ještě dobytí lidových mas, které nemají jiných peněz než těch, které mohou polapit ve zmatku jimi způsobeném.

Žid není anarchistou ani ničitelem - připusťme. Přes to však je světovým bolševikem a v rozhodující míře původcem revoluce v Německu a Rusku. Jeho anarchismus nemá jediné pravé barvy, každá politická idea je mu pouze prostředkem k jistému účelu. Bohatý žid není anarchista, protože může dosáhnout svého úmyslu jemnějšími prostředky. Chudý žid však nemá jiných pomůcek. Ale bohatí a chudí židé jdou po dlouhé trati společně; svazek sympatie mezi nimi se nikdy nepřetrhne, neboť má-li anarchie úspěch, chudý žid zaujme místo vedle bohatého; nemá-li úspěch, aspoň jsou zde nové oblasti, na něž může nyní bohatý žid působit.

Chudý žid v Německu mohl hráze jej obkličujícího německví přemoci jen tím, že je vyhodil do povětří. O Rusku platí totéž. Sociální řád držel žida uzavřeného v situaci, ve které, jak zkušenost učí, mohl natropit méně škody. Tak jako příroda obaluje do těla vniklé cizí těleso, činily národy se židy. V novější době však žid našel prostředek, aby hráze pobořil, uvedl národní stavbu do nepořádku a v nastavší temnotě a vzpouře pak obsadil místo, po němž tak dlouho toužil.

Když se Rusko zhroutilo - kdo přišel nejdříve na světlo? žid Kerenský-Kirbis. Ale jeho záměry nebyly dosti radikální, proto přišel po něm Trocký-Bronstein, americký žid. Trocký poznal, že sociální stavba v Americe je příliš pevná, aby ji mohl prolomit - prorazil v Rusku, na nejslabším místě, a odtud chtěl ovládnout celý svět. Každý komisař v Rusku je dnes žid. Lidé, kteří líčí ruské poměry, vyprávějí o nich tak, jako by se Rusko rozpadávalo. Snad je tomu tak, ale u židovské vlády v Rusku tomu tak není. Ze svých úkrytů vyrazili ruští židé v bitevním pořádku jako mina, vržená do uměle způsobeného nepořádku, jako by bylo bývalo již předem každému určeno jeho místo.

Právě tak se dělo v Německu. Německá hráz musela být rovněž zničena dřív, než mohli chudí židé ukojit svou ctižádost. Když byl způsoben průlom, prorazili a usadili se pevně na směrodatných místech nad národem.

To vysvětluje, proč židé podporují po celém světě energii podvratných hnutí. Jak známo, hlásají mladí židé ve Spojených státech ideál, jehož uskutečnění by znamenalo totéž jako odstranění tohoto státu. Jejich útok ovšem směřuje na „kapitalismus“, to je na nynější nežidovskou vládu. Skuteční světoví kapitalisté, kapitalisté pro kapitál, jsou židé. Můžeme sotva mít za to, že tito lidé chtějí zničit kapitalismus: domáhají se však samovlády nad ním a od delší doby jsou na nejlepší cestě k cíli svých přání.

V Německu jako v Rusku, je tudíž třeba rozeznávat metody bohatých a chudých židů; jedna je namířena na vlády, druhá na lidovou náladu - obě jsou však namířeny k témuž cíli. Jednání dolních židovských tříd neurčuje pouze snaha ukončit utiskování, nýbrž dobytí vlády - tato vůle k moci určuje jejich podstatu. Přesvědčení Němců v tomto bodě se dá vyjádřit asi takto: revoluce je výrazem židovské vůle k moci. Strany jako socialisté, demokraté, volnomyšlenkáři, apod. jsou pouhé nástroje židovské vůle k dosažení moci. Takzvaná „diktatura proletariátu“ je hlavně diktaturou židů.

Tak se náhle Němcům otevřely oči, tak bouřlivě a vzpurně začal protitlak, že v Německém židovstvu bylo vydáno heslo: stáhnout se do druhé linie! Veškerá místa, která byla v bezprostředním styku s lidem, byla (jako by to bylo smluveno) vydána. To však neznamená prozatím také vzdání se moci. Co v Německu nastane, těžko předvídat. Němci budou svého úkolu schopni a naleznou působivý mocenský prostředek. Co se však bude dít v Rusku, o tom se dá těžko pochybovat. Nenastane-li tam obrat osudu, mráz hrůzy proběhne celým světem.

Židovstvo je nejpevněji organizovanou světovou mocí, pevnější než kdy byla britská světová říše. Tvoří jeden stát, jehož občané mu jsou neměnitelně věrně oddáni, ať žijí kdekoli, ať chudí nebo bohatí.

Tento stát ve všech ostatních státech nazývají v Německu slovem „ALL-Juda“. Mocenské prostředky tohoto všežidovského státu jsou kapitalismus a tisk, nebo peníze a propaganda. Všežidovstvo samotné mezi všemi státy vykonává světovládu; všechny ostatní státy mohou a chtějí vykonávat pouze vládu nacionální.

Hlavním všežidovským výkonem je moderní žurnalistika. Technické, vědecké a literární výkony moderního světa jsou šmahem žurnalistické povahy. Spočívají na obdivu-

hodné židovské zběhlosti pojmout do sebe ideje jiných. Kapitál a žurnalistika se spojují v tisku, který se stal prostředkem k židovské vládě.

Správa tohoto všežidovského státu je úžasně organizována. Prvním jejím sídlem byla Paříž, která však dnes je odsunuta na třetí místo. Před válkou byl Londýn jejich prvním, New York druhým hlavním městem. Dlužno vyčkat, nepředhoní-li New York Londýn - proud směřuje k Americe.

Protože vše-žid nemůže udržovat stálou pozemní a námořní armádu, musí se o to postarat jiné státy. Jeho námořnictvo je britské; to zajišťuje židovské světové hospodářství, pokud závisí na námořní dopravě. Opačně zaručuje světový žid Británii nerušené politické a teritoriální panství. Vše-žid dostal Palestinu pod britskou kontrolu a žezlo. Kdekoli byla židovská pozemní moc - lhostejno ve kterém stejnokroji - pracovala ruku v ruce s britskou moci námořní.

Mezinárodní žid rád ponechává správu různých světových pásem domorodým vládám; požaduje pro sebe pouze kontrolu nad těmito vládami. Židovstvo nenamítá naprosto ničeho proti trvalému národnostnímu rozčlenění nežidovského světa. Židé nikdy nezaniknou v jiném národě. Jsou národem pro sebe, byli jím vždy a budou.

Jen tenkrát se dostane mezinárodní žid do sporu s jiným národem, znemožňuje-li mu tento, aby uvedl pod svůj vliv výnosy práce a finance země. Vše-žid může dělat válku i mír; v tvrdošijných případech vypustí anarchii; pak může opět nastolit svůj pořádek. Řídí nervy a šlachy lidstva tak, jak je to nejlépe pro všežidovské záměry.

Protože si mezinárodní žid podřídil světové zpravodajské prameny, může také připravovat mínění lidí pro své příští záměry. Největší nebezpečí spočívá ve způsobu, jak se zprávy vyhotovují a jak formují náladu celých národů pro určitý účel. Přejde-li se však mocnému židovstvu na stopu a ukáže-li se na jeho ruku ve hře, zazní okamžitý křik nad „štvaním“ a z celého světového tisku zvučí ozvěna. Pravá příčina pronásledování - totiž utlačování národů židovskými peněžními machinacemi - nepronikne nikdy na veřejnost.

Vše-žid má své vice-vlády v Londýně a New Yorku. Když vykonal svoji pomstu na Německu, připravuje se k ujařmení jiných národů. Británie mu již náleží. V Rusku o tuto vládu bojuje, ale vyhlídky pro budoucnost jsou špatné. Spojené státy se svou dobromyslnou snášlivostí ke všem rasám skýtají slibné pokusné pole. Jeviště událostí se mění, ale žid zůstává po staletí stejný.

3. Dějiny židů ve Spojených státech

The Deaborn Independent, issue of 5 June 1920

„Na první pohled by se zdálo, jako by hospodářský systém Spojených států byl právě tím, co se vyvíjelo nezávisle na židech... Přes to trvám na svém tvrzení, že Spojené státy (snad více než kterákoli jiná země) jsou až po okraj naplněny židovským duchem. To je uznáváno z mnoha stran, obzvláště těmi, kdo si mohou utvořit o tomto předmětu nejlépe úsudek.

Což není ospravedlněno oproti těmto skutečnostem mínění, že Spojené státy vděčí za svou existenci židům? A je-li tomu tak, tím spíše lze tvrdit, že židovský vliv učinil Spojené státy tím, čím jsou - americkými? Neboť co nazýváme Američanstvím, není takřka ničím, než destilovaným židovským duchem.“

Werner Sombart: Židé a hospodářský život., str. 38, 43

Dějiny židů v Americe počínají s Kryštofem Kolumbem. Dne 2. srpna 1492 bylo více než 300 tisíc židů vyhnáno ze Španělska; touto událostí se počíná pomalu španělské mocenské postavení. Příštího dne Kolumbus vyplul k západu; v jeho družině byl jistý počet židů. Nebyli to snad uprchlíci, neboť plány smělého námořníka již dlouho předtím vzbudily zájem vlivných židů. Sám Kolumbus vypravuje, že se hojně stýkal se židy. První psaní, v němž líčil své objevy, bylo adresováno židovi. A skutečné veškerá cesta, událostmi tak bohatá, jež darovala lidskému vědomí a blahobytu druhou polokouli, byla umožněna židy. Pěkná povídka o tom, že královna Isabela financovala výpravu svými skvosty, musela zmizet před střízlivým bádáním. Na španělském dvoře vykonávali největší vliv tři Marmani neboli tajní židé, Luis de Santegel, vlivný kupec ve Valencii a pachtýř královských daní; jeho příbuzný Gabriel Sanchez, královský strážce pokladu, a jejich přítel královský komoří Juan Cabrero. Tito líčili královně Isabele prázdnotu královské pokladny a zpracovávali ustavičně její fantazii skvělými vyhlídkami, kdyby Kolumbus odhalil báječné zlaté poklady Indie, až se královna rozhodla, dát své skvosty do zástavy za peníze potřebné k výpravě. Ale Santegel prosil za dovolení, aby směl sám peníze zapůjčit: 17 tisíc dukátů. Půjčka pravděpodobně přesahovala výlohy podniku.

S Kolumbem se plavby zúčastnilo nejméně pět židů: Luis de Torres jako tlumočník, Marco jako ranhojič, Bernal jako lékař, Alonso de la Calle a Gabriel Sanchez. Astronomické přístroje a mapy pocházely od židů. Luis de Torres vystoupil první na zem, odhalil jako první používání tabáku; usadil se na Kubě, a možno jej označit za otce židovského ovládnutí dnešního tabákového obchodu. Příznivcům Kolumbovým Luisi de Santagel a Gabrielu Sanchezovi se dostalo za jejich podíl na výpravě mnohých výhod; Kolumbus sám se stal obětí Bernalových pletich a za odměnu trpěl bezpráví a žalářování.

Hned z počátku židé pohlíželi na Ameriku jako na mnohoslibnou oblast a jejich přistěhovalectví do Jižní Ameriky, zvláště Brazílie, počalo ve sporu mezi Brazílií a Holanďany. Židé uznali za vhodné se vystěhovat a táhli do holandské kolonie, kde dnes stojí New York. Peter Stuyvesant, holandský guvernér, nebyl zcela srozuměn s jejich usídlením se mezi jeho lidmi a vyzval je, aby odtáhli. Ale jak se zdá, židé učinili opatření,

aby byli přece připuštěni, neboť při odvolání vypovídacího rozkazu Stuvesanstova uvedli ředitele holandské obchodní společnosti jako důvod pro připuštění židů velké kapitálie, které tito uložili v akciích společností. Přes to však jim byl zakázán vstup do veřejných úřadů a maloobchodu, což způsobilo, že se věnovali vývozu, v němž brzy dosáhli monopolního postavení vzhledem ke svým evropským spojení.

To je jedna z tisíců zkoušek židovské vynalézavosti. Zákaz v jednom směru přináší jim skvělé úspěchy v jiných. Když bylo židovi zakázáno, aby obchodoval s novým oděvem, obchodoval se starým - to byl počátek organizovaného obchodu obnošeným šatstvem. Když mu byl zakázán maloobchod, pustil se do velkoobchodu; žid je zakladatelem velkoobchodu se zbožím světovým; byl zakladatelem pojišťovacího systému pro ztroskotání lodí; i pod troskami civilizace hledal a našel blahobyť. Ukázal lidem, jak se používají hadry, jak se čistí staré peří, jak se zužitkují dubenky a králičí kožky. Měl vždy zálibu v obchodu kožešinami, který dodnes ovládá a jemu vděčíme za velké množství kožešin přicházející do obchodů pod různými jmény jako zboží velice cenné. Idea „udělat opět novým“ stala se prostřednictvím židů v obchodě běžnou. V hadrnících, kteří pískají v našich městech a sbírají staré železo, staré láhve, papír a hadry, spatřujeme vnuky oněch židů před námi, kteří dovedli proměnit haraburdí v cenné předměty.

Nevědomky dobrý Peter Stuyvesant přinutil židy, aby učinili z New Yorku hlavní americký přístav. Třebaže za americké revoluce většina židů utekla z New Yorku a Philadelphie, přece se při nejbližší příležitosti většina vrátila; instinkt zdál se jim říkat, že toto město bude jejich obchodním rájem. A tak se také stalo. New York se stal hlavním střediskem židovstva. Tam je výpravna, kde se vyclívá veškerý americký vývoz a dovoz, kde denně práce vykonaná po celé Americe skládá účty peněžním pánům. Veškerá půda, na níž New York stojí, je v židovských rukou. Nelze se divit, volají-li vzhledem k tomuto bezpříkladnému vzestupu, vzhledem k nezadržitelnému vzrůstu bohatství a moci, nadšeně židovští spisovatelé, že Spojené státy jsou proroky předpověděná, zaslíbená země a New York že je Novým Jeruzalémem. Někteří jdou dokonce ještě dál a velebí hroty horských skal jako horu Sion - a ne neprávem, vzpomeneme-li šachet a uhelných dolů židovských.

Plán nového průplavu, který by každé velké město u Velkých jezer proměnil v mořský přístav a ubral tak New Yorku na vážnosti, je v současné době předmětem vášnivého sporu. Nejsilnější pohnutkou proti tomuto nadmíru důmyslnému hospodářskému zlepšení je však ta, že mnoho z bohatství, které je uloženo v New Yorku není vůbec reálným bohatstvím, nýbrž že velikost zdánlivých hodnot závisí na tom, aby New York - zůstal tak jak je. Kdyby se mělo stát něco, co by z New Yorku učinilo pouhé pobřežní město a nikoli město, v němž sedí velcí příjemci daní, zmizelo by mnoho židovského bohatství, jež bylo již před válkou pohádkové. Čím je dnes, sotva se statistikové odváží odhadnout.

Během padesáti let vzrostlo židovské obyvatelstvo Spojených států z 50 tisíc na více než 3,3 milionů. V celé britské říši je pouze 300 tisíc židů, v Palestině pouze 100 tisíc. Že počet židů ve Velké Británii není větší, je pro ně samotné šťastnou okolností, neboť při velké a nápadné vládě, kterou tam ve všech důležitých věcech tak krásně provádějí, mohli by ubozí židé, kdyby se vyskytli ve větším množství, nabýti hodně nepříjemných zkušeností. Neobyčejně informovaný Angličan praví, že při dostatečné příčině by mohl v Anglii každým okamžikem vypuknout antisemitismus; ale ten nemůže vypuknout

proti oněm bohatým židům, kteří panují v politice a v mezinárodních financích. Patrně jsou nejvšeobecnější příčinou antisemitismu působení mezinárodního žida, která často nejsou zřetelně poznána a přece jsou vždy jistě pociťována - ovšem nevinnou obětí jsou chudí židé. Ale o antisemitismu bude pojednáno až v příští kapitole.

Početní poměr židovského obyvatelstva k nežidovskému ve Velké Británii a ve Spojených státech ukazuje, že ona obrovská moc, kterou vykonávají mezinárodní židovští finančníci, není ani následkem jejich počtu, ani na něm není závislá. Stále stejná skutečnost, pokud jde o židy, je bezpříkladná moc při poměrně malém počtu. Existuje přibližně jen 14 milionů židů na celém světě, asi právě tolik jako Korejců. Toto porovnání jejich počtu osvětluje tím výrazněji nápadný zjev jejich moci.

Za času George Washingtona byly v zemi asi 4 tisíce židů; většina z nich byla řádnými obchodníky. Největší část z nich stála na americké straně. Haym Salomon pomohl koloniím v kritickém okamžiku půjčkou celého svého jmění. Ale svou zvláštnost neodložili, nezabývali se ani obvyklými zaměstnáními ani hospodářstvím, nikdy nekladli váhy na to, aby zhotovovali předměty denní potřeby, nýbrž pouze na to, aby obchodovali hotovými věcmi.

Teprve v novější době se žid odhodlal tu a tam k produkci; kde je činný, tam se jeho práce projevuje jako výsledek jeho obchodního působení. I při výrobě zboží má svůj zisk. Výsledkem snad není zmenšení výloh pro spotřebitele, nýbrž zdražení. Je pro židovské obchodní metody příznačné, že hospodářské zjednodušení a úspory neplynou ve prospěch spotřebitele, nýbrž ve prospěch obchodního podniku. Druhy zboží, u nichž nastalo nejneomluvitelnější a nejpřehnanější stoupaní cen a z druhé strany obchodní odvětví, kde bez každé vysvětlitelné změny všeobecné situace následovaly nejpříkřejší poklesy cen, jsou ty, v nichž byli židé směřodatně činní.

Obchod znamená pro židovský způsob myšlení peníze. Co si počne židovský nabyvatel s těmito penězi, je jiná věc. Ale do „dělání peněz“ nesmí nikdy rušivě mluvit „idealistická blbost“. Jeho dolarové profily nejsou nikdy „obřezány“ návaly dobrovolných reforem oněch činů, jimiž jiní lidé se snaží zlepšit situaci dělníků.

Tento zjev nepochází od židovské zatvrzelosti srdce, nýbrž od židovského tvrdého obchodního pojetí. Při obchodu běží o peníze, ne o lidi - podle židovského pohledu na věc. Trpí-li člověk nouzí, může jej žid zcela upřímně politovat; běží-li však současně o dům postiženého, jeví se mu dům a člověk jako dvě zcela rozdílné věci. Podle svého obchodního pojmu by žid nevěděl, jak by se měl lidsky stavět k domu a jednal by s tím člověkem způsobem, který by jiní nazvali tvrdým. Žid by asi nepociťoval spravedlivost této výtky; řekl by, že zde jde pouze o „obchod“.

Tímto způsobem se dají také snad vysvětlit newyorské „potírny“. Když cituplní lidé litují chudé židy v newyorských vyděračských dílnách, zajisté nevědí, že vynálezci a uživatelé těchto metod potírenských jsou opět židé. Je pýchou naší země, že nikdo není pronásledován pro svou rasu nebo barvu, anebo pro svou víru, že každý má právo na svobodu. Naproti tomu musí zjistit každý, kdo se věcí podrobně zabývá, že tvrdé zacházení bez srdce, jehož musí židé zakoušet ve Spojených státech, pochází od lidí jejich vlastního kmene, od jejich dozorců a pánů. Při tom zdá se, že ani utištěný ani vyděrač nemají přítom pocit nelidskosti nebo bezcitnosti - je to „obchod“. Vydíraný nebo vydírání žijí v naději, že budou jednou mít také takovou dílnu plnou lidí, kteří budou pro něho, nebo pro ně šít. Jejich neomezený životní zájem a jejich nikdy neklesající ctižádost, aby vystoupili po žebříku a stali se pány své dílny, způsobuje, že konají svou práci

bez nejmenšího pocitu bezpráví nebo vyděračství, jenž je vlastně základem největší trpkosti chudoby. Žid nevidí v práci nikdy neštěstí, tím méně považuje podřízené postavení za trvale sobě přiměřené. A tak sází veškeré síly, aby se vyšinul vysoko, místo aby naříkal nad těžkostmi své okamžité situace; snaží se ji zlepšit.

To vše, osobně posuzováno, zasluhuje ocenění - ze stanoviska společenského je však povážlivé. Jen tak se stalo, že donedávna byly nižší druhy zaměstnání bez jakékoli sociální péče, zatímco vyšší kruhy necítily potřebu, aby zřídily sociální reformy a dobročinná zařízení. Podíl velko-židů na dobročinnosti je úctyhodný, jejich účast na sociálních reformách se rovná nule. S doporučeníhodným soucitem pro své lidi odevzdávají část svého zisku, aby zmírnili lidskou bídu, povstalou ze skutečnosti nabývání zisku jejich způsobem. Ale ani nemají pomyšlení na to, aby změnili něco na metodách, jejichž pomocí dosahují svých zisků, aby tím povstalou bídu zmírnili nebo odstranili. Aspoň nenalzáme oproti mnohým dobrodincům žádných jmen mezi bohatými židy, kteří by se zasadili o skutečné, působivé zlidštění průmyslové práce, jejich metod a jejich zpětných působení.

Je to neblahé, ale pochopitelné; ano, co více, objasňuje to mnohé věci, pro než jsou židé káráni těmi, kteří nerozumí jejich podstatě. Žid může jít dosti daleko v odevzdávání plodů svých úspěchů; ještě však nikdy neučinil kroků, kromě případů vnějšího nátlaku, aby ze svého výdělků nebo ze svého rostoucího bohatství něco pustil. A kdyby následek byl zcela stejný jako při působení kruté bezcitnosti a nelidskosti, nutno říci, že většinou se tak neděje z takových citů, nýbrž z vrozeného názoru židovstva na hru štěstí v „obchodě“. Mnohé reformní názory k dobru dělnictva zdají se mu právě tak bláznivými, jako kdyby měl z důvodu lidskosti hráč fotbalu připsat svému protivníkovi k dobru jeden gól.

Americký žid se neasimiluje. To musí být konstatováno ne jako výčitka, nýbrž jako skutečnost. Žid by mohl splynout s Američanstvím, ale nechce. Jestliže trvá mimo pocit znepokojení, které vzbuzuje jeho obrovské obohacování se, vůbec nějaký předsudek proti němu v Americe, je to pro jeho odloučenost. Židovi nedá se vytykat nic, ani pokud jde o jeho osobu, ani pokud jde o jeho víru, ani pokud běží o jeho rasu. Jeho ideály jsou společné s ostatním světem. Přesto se neasimiluje; svou odloučeností utvrzuje mínění, že nepatří k ostatním lidem. To je jeho přednost; v jistém směru možno v tom spatřovati vynikající ostrovtip. Pak ale nesmí dělat ze svého odloučení důvod ke stížnostem proti ne-židům jako celku. Bylo by lépe, kdyby jednou pro vždy přiznal se v této otázce k stanovisku poctivého žida, jak jistý mladý žid praví:

„Veškerý rozdíl, který existuje, je rozdíl mezi americkým židem a židovským Američanem. Židovský Američan hraje roli domorodce, odsouzeného zůstat navždy parazitem“.

Ghetto není americkým dílem, nýbrž vlastní dovezené zboží židů. Oddělili se tak ostře jako odloučená společnost. O tom praví „Židovská Encyklopedie“:

„Společenská organizace židů v Americe liší se podstatně málo od svých organizací v ostatních zemích; bez jakéhokoliv nátlaku dávají židé přednost životu v úzké pospolitosti. Tato zvláštnost trvá stále“.

Kdybychom měli sestavit druhy obchodů, ovládaných židy ve Spojených státech, znamenalo by to vypočíst nejdůležitější životní oblasti, jejichž je opravdu k životu potřebí a ony oblasti, jejichž potřebnost nastala zjemnělostí zvyků. Divadelnictví je při-

rozeně, jak všeobecně známé, výhradně židovským. Herectví, obchod vstupenkami, vše, co souvisí s divadlem, je v rukou židovských. To snad vysvětluje skutečnost, že ve všech dramatických dílech v dnešní době nutno najít propagační účel, někdy i otevřené obchodní vychvalování nevycházející z herců nýbrž ze spisovatelů.

Filmový průmysl, cukr, tabák, padesát procent i více velkořeznictví. Více než 60 procent obuvnického průmyslu. Konfekce pro muže i ženy. Dodávka hudebních nástrojů. Obchod se šperky. Obilní obchod. Bavlna. Coloradské slévárny. Zasilatelství. Zpravodajské zprostředkování. Obchod s lihovými nápoji. Půjčkový obchod.

Všechny tyto živnosti - byly vyjmenovány pouze živnosti národního a mezinárodního významu, ovládají židé Spojených států buď samotně nebo ve spojení se zámožnými židy.

Americký lid by byl nadmíru překvapen, kdyby spatřil, že v galerii amerických obchodníků, kteří v zahraničí jsou ochránci naší vážnosti v obchodě - jsou většinu židé. Oni mají jasné porozumění pro cenu amerického jména. Vstoupíme-li v cizím přístavu do kanceláře, označené „Americká importní společnost“ nebo „Americká obchodní společnost“ nebo podobným nenápadným jménem, najdeme tam žida, jehož pobyt v Americe byl pravděpodobně velice krátký. To vrhá postranní světlo na vážnost, jaké se těší „americké obchodní metody“ v mnohých částech světa. Koná-li 30 nebo 40 ras obchody pod jménem „Američan“ a sice právoplatně, nelze se divit, že právě americké obchodní metody, nazývané v zahraničním tisku americkými, nejsou jako takové poznávány. Také Němci stěžují si již dávno, že jsou venku posuzováni dle německy mluvících obchodních agentů židovských.

Příklady židovského blahobytu ve Spojených státech by neznamenal nic nápadného. Ale blahobyť, jako poctivá odměna za podnikavost a píli, se nedá zaměňovat s vládou. Blahobyť, jak jej ukazují židé, může dosáhnout každý, kdo za něj zaplatí židům cenu - zpravidla jedno k druhému velice vysokou cenu - ale žádné nežidovské společnosti by se nepodařilo za okolností jinak stejných, dosáhnout onoho stupně vlády, jako židům; ne-židům schází stejná schopnost práce ruku v ruce, jistého druhu cílevědomého spikleneckého spolku a oné jednotnosti, vysoko vystupňovaného rasového souručenství, jaké vyznačuje žida. Nežidovi nevadí, je-li kdo jeho druhu nebo ne; pro žida je rozhodující, že muž před jeho dveřmi je žid. Nutno-li uvést příklady židovského blahobytu, je to synagóga Emmanuelova v New Yorku: tato mohla roku 1846 sehnat stěží 1520 dolarů k svému vydržování; r. 1868 po občanské válce mohla vybrati 708 755 dolarů za nájem 231 sedadel. A židovský ošacovací monopol, jako jeden z prvních výsledků téže občanské války, může být veden jako příklad zámožnosti plus národní a mezinárodní vlády.

Možno říci, že vše, co podnikl žid ve Spojených státech, se mu poštěstilo - vyjma zemědělství. Běžný židovský výklad pro to: více zaměstnat židovský mozek; proto nemá dostatečný zájem, aby mohl úspěšně zemědělsky hospodařit; avšak v mléčném a dobytkařském hospodářství, kde je potřebí více používat mozek, má prý úspěch. V různých krajích USA se pokoušeli častěji založit řetězem nezdarů. Jedni svalují vinu na těchto neúspěších na nevědomost židů v racionálním zemědělství, jiní na to, že schází v zemědělství spekulativní prvek. Jistě vykonávají v neproduktivní činnosti více než v zakládacím produktivním zemědělství. Badatelé v tomto oboru praví, že žid nebyl nikdy sedlákem, nýbrž vždy obchodníkem. Jako důkaz pro to jmenují právě volbu

Palestiny pro vlast židů - oné oblasti, která tvořila most mezi Východem a Západem, přes nějž vedl obchod tehdejších kulturních zemí.

4. Židovská otázka - skutečnost nebo domněnka?

The Deaborn Independent, issue of 12 June 1920

„Židovská otázka jistě existuje. Popírat to bylo by bezúčelné... Židovská otázka existuje všude, kde bydlí židé v jistém počtu. Kde neexistuje, tam je přinesena židy při jejich stěhování. Táhneme přirozeně tam, kde nejsme pronásledováni... Neblází židé vznášejí nyní antisemitismus do Anglie, když jej již byli vnesli do Ameriky.“

Theodor Herzl: A Jewish State.(str. 4)

Hlavní potíží s psaním o židovské otázce spočívá v přecitlivělosti židů a ne-židů v této věci. Existuje neurčitý pocit, jako by bylo nevhodným, slovo „žid“ již veřejně vůbec vyslovit. Nebo vytisknout. Pokoušejí se ostýchavě o zdvořilé opsání jako „Hebrejec“ nebo „Semita“ - oba názvy jsou vystaveny výtce nepřesnosti - a s celou věcí zachází se tak upejpavě, jako by byla vůbec zakázána,- až konečně vysloví jednoho dne neohrožený židovský duch přímo dobré, staré slovo „žid“. Pak je kletba sňata a vzduch očištěn. Slovo „žid“ není tendenčním přívlastkem; je to staré, poctivé jméno se zcela zvláštním významem v každém období světových dějin minulosti, přítomnosti a budoucnosti.

U ne-židů panuje náramná ostýchavost při veřejném rozboru židovské otázky. Nejraději by ji chtěli, zahalenou v mlčení, podržet v neprůhledné říši svých domněnek. Snad je směrodatnou v jejich jednání přenesená a zděděná snášenlivost, ale pravděpodobněji ještě více nevědomý pocit nesnázi, pravděpodobně s tím spojených. Hovoří-li se veřejně o židovské otázce, děje se to ponejvíce ve formě uhlazeného politika nebo v pohodlném povídacím tónu: velká židovská jména ve filosofii, lékařství, hudbě a financích táhnou kolem; vychvaluje se zdatnost, obratnost, spořivost židovské rasy a každý odchází domů s pocitem, že slyšel něco pěkného o této obtížné věci. Tím se ale nic nezmění, ani žid ani ne-žid, jak před tím tak i potom zůstává žid světovou hádankou.

Pocity ne-židů v tomto bodě se jeví nejzřetelněji v přání mlčet. „Proč vůbec o tom hovořit?“ říká se, ale již toto chování samo o sobě je důkaz, že problém tu je a že by se mu lidé rádi vyhnuli, kdyby to šlo. „Proč vůbec o tom hovořit?“- Logicky myslitel usoudí již z této otázky na skutečnou existenci nějakého problému, jehož probírání nebo potlačení nezávisí na dobré vůli povah, které milují klid.

Existuje v Rusku židovská otázka? Nesporně, a sice v nejostřejší formě. Vyžaduje tato otázka v Rusku řešení? Bezpochyby z každého bodu, ze kterého může přijít světlo a spása.

Poměr židovského obyvatelstva k ruskému je o jedno procento vyšší než ve Spojených státech: většina židů tam je neméně blahomyslná než zde; žijí v uskrovnění, které zde schází. A přece dal jim v Rusku židovský duch takovou moc, že zničili úplně ruského ducha. Ať v Rumunsku, Rusku, Rakousku nebo v Německu, anebo kdekoliv jinde vstoupila židovská otázka jako životní otázka do popředí - všude spatřujeme jako hlavní příčinu snahu židovského ducha po vládě.

Také ve Spojených státech je důvodem pro rozvinutí židovské otázky skutečnost, že tato nápadná menšina - nepatrná položka tří procent v zemi o 100 milionech obyvatel - dosáhla v padesáti letech takového mocenského postavení, jaké by bylo třeba při desa-

teronásobném počtu každé jiné rasy nedosažitelné. Tři ze sta každého jiného národa nezbudili by vůbec pozornost, protože bychom stejně nenašli žádného zástupce tohoto národa na vyšších místech, ať již jde o nejtajnější porady Rady čtyř ve Versailles nebo u nejvyššího soudního dvora, při konferencích v Bílém Domě nebo v nepřehledné oblasti světových financí: zkrátka tam, kde se dosahuje moci, anebo kde se moc vykonává. Žida naproti tomu potkáváme příslovečně všude ve vyšších kruzích, vykonávajících moc. Má rozum, zdatnost, instinktivní ostrovtip, kteréžto vlastnosti jej automaticky vynesou do popředí. Přirozený následek toho je, že židovská rasa, více než kterákoliv jiná, upoutává k sobě pozornost.

Zde tedy počíná židovská otázka a sice zcela jasnými, jednoduchými ustanoveními: proč se kloní žid napořád k nejvyšším místům? Co jej tam přivádí? Proč je tam uváděn? Co tam dělá? Co znamená pro lidstvo, že tam je? Právě to je ve svém původu židovská otázka. Od těchto bodů pak přechází k jiným. Dostane-li se do směru židomilského nebo židům nepřátelského, závisí na míře předsudků, která musí být přiložena, a nastoupí-li směr filantropický, závisí na stupni použitého názoru a znalosti.

Použití pojmu „lidskost“ ve spojení se slovem „žid“ nabývá obyčejně vedlejšího, třeba neúmyslného významu. Myslí se, že se musí židům prokazovat lidskost. Žid si příliš dlouho navykl požadovati humanitu výlučně pro sebe; lidská společnost má dobrý důvod, žádat po něm, aby tato jeho jednostrannost přestala, aby přestal svět jenom vysávat a přestal mít za počátek a konec svých snah pouze židovskou znamenitost. Je povinen vyplnit staré proroctví, že prostřednictvím jeho mají být všichni lidé země požehnáni, ve smyslu, v jakém mu to jeho dosavadní výlučnost znemožnila.

Žid nesmí dále věčně hrát roli příjemce lidskosti, také on musí prokázat totéž smýšlení ke společnosti, která s obavou pozoruje, jak je stále vyššími a mocnějšími židovskými vrstvami tak bezlítostně vykrádána, že soustavné zbídačení, z toho vycházející, musí být označeno jako hospodářský program proti téměř bezmocné lidské společnosti. Neboť skutečně: tato společnost je oproti dobře promyšleným mukám židovských skupin právě tak bezbranná, jako byly stlačené hloučky ruských židů bezmocné proti antisemitismu lidových mas.

Od počátku potkaly se tyto články s organizovanou protiakcí na poště, u telegrafů i ústně; každý jednotlivý článek je vykřičen jako štvance. Musíme mít za to, že je zde páchán necitelný a surový přešvih nanejvýše politováníhodný; a bezmocný lid - když tu spatřujeme dopisy těch, kteří zde protestují a počet členů spolků, jejichž hlavy rozčíleně žádají, aby bylo vše odvoláno. A vždy naleznete v pozadí výhrůžku bojkotem; tato pak znemožnila každé uveřejnění byť i nejmírnější úvahy o židovské otázce v Americe.

Židovská otázka v Americe se nemůže provždy schovávat za výhrůžkami proti jejímu veřejnému projednávání, ani tím, že se stále a výhradně rozšiřují pochvalné zprávy o všem židovském. Tato otázka je zde a nedá se zkroutit obratnou propagandou v něco jiného. Židé Spojených států prokáží sobě i svým rasovým soudruhům celého světa největší službu, přestanou-li se svým příliš hlasitým křikem „antisemitismus“ a počnou s jinou tóninou, než s tou, která by snad mohla sloužit jedině bezbranné oběti, a postaví-li se židovské otázce s otevřenými očima a s úvahou, čím by měl každý žid, který svůj národ miluje, přispěti k jejímu řešení.

Na počátku bylo užito výrazu „mezinárodní žid“. Tento připouští dva výklady: jeden je, že žid zůstává všude židem; druhý, že vykonává mezinárodní vládu. Pravý význam tohoto výrazu je ten DRUHÝ.

Tedy tento mezinárodní židovský typ, který domáhá se světovlády, nebo už ji má a provádí, tvoří pro svou rasu hodně nešťastný úd. Na internacionálním židovi je ze stanoviska obyčejného žida nejtrapnější to, že onen je právě tak židem. A nápadné je, že tento typ neroste na žádném jiném kmeni, než na židovském. Není tomu tak, že mezi internacionálními finančními světovládcí je jen několik židů, nýbrž světovládcí jsou výhradně židé. Tento nápadný zjev plodí tudíž trapnou situaci pro ony židy, kteří nepatří k těmto světovládcům a kteří jinak nejsou ničím, než národem židovské rasy. Kdyby byla světovláda prováděna lidmi různých ras, asi jako obchod se suchary, nemohlo by těch několik židů, kteří by se příležitostně ocitli mezi oněmi finančními veličinami, vůbec stvořit problém; ten by pak zůstal omezen na vykonávání světovlády několika lidmi, bez ohledu na rasu nebo rod. Protože však světovláda je cílem snahy, které dosáhli pouze židé a sice nikoliv obvyklými metodami ostatních takzvaných dobyvatelů světa, musí býti vztahován problém bezprostředně k oné zvláštní rase.

To přináší další obtíž: Nazývají-li onu skupinu světovládců jménem „Židů“, a jsou to židé - není vždy možné, odloučit tuto jistou skupinu. Obezřelý čtenář může tak učinit, ale žid, který má sklon cítit se uraženým, pociťuje někdy bolestně, slyší-li výtku, namířenou na skupinu „výše nahoře“, jakoby platila jemu. Proč se přece nemluví o této vyšší vrstvě jako o finančnících místo o židech? - dalo by se říci. protože židy jsou. Na tom nesejde, stojí-li na listině bohatých více než židů než židů. Není řeč o pouhých bohatých lidech, z nichž mnozí nabyli svého bohatství určitým systémem, nýbrž o těch, kteří vládou - a beze všeho je zřejmé, že být bohatým a vládnout je dvojí věc. Svět ovládající žid má bohatství, ale má mimo toho ještě něco, co je daleko mocnějším bohatstvím.

Mezinárodní žid nepanuje, jak bylo ukázáno, protože je bohatý, nýbrž, že má obchodního a panovačného ducha své rasy v nejvýznačnějším stupni a protože se opírá o rasovou věrnost a solidaritu, která se nejeví u žádného jiného lidského druhu. Předejte dnes světovládu mezinárodního žida nežidovské, obchodně vysoce nadané lidské skupině, a celý mechanismus světovlády se pravděpodobně rozpadne, protože nežidovi schází určitá vlastnost - ať již lidská nebo božská, vrozená nebo získaná - kterou má žid.

To ovšem moderní žid popírá. Popírá, že žid se liší od ostatních lidí mimo náboženství. „Žid“, praví, „není žádné označení rasové, nýbrž konfesionální, jako biskupský, katolický, presbirteriánský.“ Tento výklad nalézáme v časopiseckých polemikách, ve kterých se židé ohrazují, aby ti jejich krajané, kteří se např. dopustili zločinu, byli označováni jako židé: „Vždyť se přece u jiných obžalovaných neudává jejich vyznání,“ slýchává vydavatel, „proč se to děje právě u židů?“ židovské dovolávání se náboženské snášenlivostí zabírá vždycky, mimo to je často prospěšné odvrátit pozornost od jiných věcí...

Nuže, liší-li se žid od ostatního lidstva pouze svým vyznáním nebo mravním obsahem svého náboženství, pak, kdyby existoval rozdíl, byl by odstraněn skutečností, že židovské vyznání podává základ k ostatním dvěma konfesním vyznáním. Mimo to je jisté, že ze židů, kteří sídlí mezi anglicky hovořícími národy, udávají dva miliony svou rasu a ne svoje vyznání, a jen jeden milion udává poslední; jsou první méně židy než

druzí? Rozhodně nečiní svět rozdílu, tím méně vážení rasoví badatelé. Irčan, který zřekne se církve, zůstává Irčanem, a právě tak žid, který se zřekne synagogy, zůstává židem. To je i jeho pocit, i ne-židův.

Mohl by nastat ještě vážnější následek, kdyby toto stále opakované tvrzení židů bylo pravdivé: protože pak by nastala potřeba vysvětlovat židovskou snahu po světovládě židovským náboženstvím. Muselo by se říci: „Tito židé děkují za své úspěchy svému náboženství“, a tudíž by se muselo bádání obrátit k náboženství, jehož vyznávání dopomáhá svým věřícím k takové vnější moci a bohatství. Ale ještě jiná okolnost by se musela naproti tomu uplatnit. Světovládní židé nejsou vlastně ani pobožní. A třetí okolnost, která je vnucena poznáním: nejpobožnější věřící a nejposlušnější přívrženci židovského náboženství jsou - nejchudší židé. Chceme-li spatřit židovskou pravověrnost, nosnou sílu starozákonné mravnosti, nenalezneme ji mezi židovskými držiteli moci, kteří své vyznání v té míře unitarizovali, stejně jako unitáři své křesťanství zežidovštili, nýbrž u chudáků v postranních uličkách, kteří pro svěcení sabathu obětují svůj sobotní obchod. Těm jistě nepropůjčilo jejich náboženství světovlády, spíše přinášejí osobní oběti, aby udrželi své vyznání nedotknutelným proti modernistickým změnám.

Kdyby se žid lišil od ostatního lidstva pouze svým nefalšovaným náboženstvím, stala by se celá otázka velice jednoduchou: každá kritika židovství nebyla by ničím jiným, než pokryteckým a žebravým pobožnůstkářstvím! To by ovšem bylo nesnesitelné. Ale při troše úvahy bude panovat souhlas, že žid se odlišuje od jiných svým náboženstvím méně než čímkoliv jiným. Mezi oběma velkými větvemi křesťanskými je větší vědomý rozdíl než mezi kterýmkoliv z nich a židovstvím.

A tak, aniž by si všímal nových popíracích pokusů, svět bude i nadále pohlížeti na žida jako na člena jedné rasy. O houževnatost této rasy ztroskotaly všechny pokusy o její vyhubení. Udržela se při životní síle a moci sledováním těch přírodních zákonů, jejichž porušení mnohé jiné národy bastardovalo. Zachránila se z minulosti do přítomnosti oběma vysokými hodnotami monotheismu a jednoženství, a stojí dnes před námi jako viditelné znamení starověku, z něhož lze odvodit náš veškerý duchovní majetek.

Ba, žid sám bude dále usilovati, aby se cítil jako část jednoho lidu, jednoho národa, jedné rasy. Na tom nemění ničeho jakékoli vníkaní a zabývání se jiným myšlenkovým světem a věrami a cizími zvyklostmi. Žid je židem, a pokud zůstane věrným své zcela nedotknutelné tradici, židem zůstane. A sám o sobě bude mít vždy právo cítit, že býti židem znamená, náležet k vyšší rase.

Tito světovládní židé stojí na vrcholu své moci - mimo jiné věci, na základě určitých vlastností, kořenících v jejich židovské podstatě. Každý žid má tyto vlastnosti, byť i ne každý v plné míře, tak jako každý Angličan mluví řečí Shakespearovou, byť i ne v Shakespearovském rozsahu. Proto je bezúčelné, ba nemožné chápat mezinárodního žida, aniž by se zjistily základy židovského charakteru a jeho psychologie.

Můžeme upustit od nejčastější žaloby, že největší úspěch židů je stavěn na bezectnosti. Nelze obžalovat židovský národ nebo kterýkoliv jiný národ na základě všeobecného obvinění. Nikdo, než žid sám, nezná lépe velmi rozšířený názor, že židovské obchodní zvyky jsou vesměs nesvědomité. Nesporně může obstát nepřecitlivělost bez vlastní protiprávní bezectnosti. Právě tak možno čerpat pověst, již požívá židovstvo odedávna v tomto směru, ze zcela jiných pramenů než z jeho vlastní zakořeněné bezectnosti.

Jeden z možných pramenů budiž jmenován ihned: žid jako obchodník je od přírody obratnější než většina jiných lidí. Jsou jiné rasy, které jsou v obchodě právě tak hbitými; mezi těmito se žid však nezdržuje. Tak tedy méně obratnému člověku zdá se přirozené věřit, že čilejší člověk je hbitým příliš - a stává se vůči němu při jeho hbitosti nedůvěřivý. Každý nedůvěřuje chytřejšímu, i když tato chytrost je docela nezávadná. Pomalejší hlava dochází snáze k mínění, že ten, kdo při obchodu kráčí pouze cestami a cestičkami zákonitě dovolenými, putuje dle libosti též po nedovolených cestách. Mimo to dostavuje se vždy a snadno nedůvěra, že ten, kdo obchod provádí, nečiní tak zcela počestnými kličkami. Méně pohybliví, vážení, čestně hovořící a jednající lidé budou mít vždy pochybnosti o lidech, kteří nalézají ve všech věcech svůj vlastní prospěch.

Jak staleté zprávy ukazují, byli židé národem pro obchod posedlým - a to tak, že mnozí je považovali za pominuté. Tak se stal žid neoblíbeným z obchodních důvodů, které nemohly být vždy připsány osobnímu mínění nebo hledání nepřátel. Srovnejme například pronásledování, jež museli kdysi vytrpěti židovští kupci v Anglii. V starší Anglii měl kupecký stav mnoho, velmi počestné zvyky. Tak nesměl počestný kupec nikdy sám začít obchod, dokud se mu tento nenabídl. Právě tak platila okrasa výkladních skříní světlými nebo barvami nebo výklad lákající zboží v očích publika za opovržením hodnou a nekalou metodu, kterou se měli přebrat kolegům z oboru jejich zákazníci. Konečně bylo naprosto proti mravu a kupecké zvyklosti, obchodovat s více než jedním druhem zboží. Když někdo prodával čaj - nebylo tu nasnadě, aby prodával také čajové lžičky? Takovouto vyhlášku bylo by považovalo tehdejší veřejné mínění za tak neslychanou, že by nováček riskoval svůj obchod. Pro kupce bylo přiměřené chování, když dával zdání, jako by se nerad loučil se svým zbožím.

Lze si představit, co se stalo, když židovský obchodník vnikl do této houštiny obchodních zvyklostí. Prostě je rozbil. Za oněch časů měl mrav sílu Bohem nařízeného zákona; žid se musel způsobem svého počínání tudíž jevit jako veliký hříšník. Kdo rozbil tyto počestné obchodní zvyky, nezastaví se zajisté před ničím! Žida nutkalo, aby prodával. Nemohl-li zákazníkovi prodati jeden druh zboží, měl jiný v druhé ruce a nabízel jej. Z židovských krámů staly se bazary, předchůdci dnešních obchodních domů, a starý anglický mrav - jeden krám pro jedno zboží - byl zlomen. Žid běhal za obchodem, pronásledoval, umluvil jej. Byl původcem „rychlého obratu a malého výdělku“. Zavedl splátkový systém. Jediný, čeho nemohl snést, byl klid a stálost! Učinit věci pohyblivými bylo jeho jediným úmyslem. Byl otcem reklamy - za časů, kdy již při veřejném oznámení polohy krámu mohlo v obecenstvu vzniknout podezření, že je majitel v peněžních nesnázích, že stojí před bankrotem, a že používá posledních zoufalých prostředků, k nimž by se žádný svědomitý kupec nesnížil.

Bylo skutečně nasnadě, že tato energie musela být uvedena ve spojení s nepoctivostí. Žid neprováděl čestné hry - aspoň tak smýšlel usedlý anglický kupec. Hrál prostě hru tak, aby ji celou dostal do svých rukou - a toho také dosáhl.

Od té doby projevil žid vždy tutéž obratnost. Jeho schopnost, svést proudy peněz k sobě, spočívá na instinktu. Jeho usazení se v některé zemi stvořilo další základnu, na níž se mohli jeho rasoví soukmenovci činně osvědčit. Rozhodně byly všechny židovské obchodní obce ve vzájemném spojení; zda jako přirozený výraz zděděných vloh nebo jako vědomý plán rasové jednotnosti a věrnosti - to je lhostejné. V té míře, v jaké rostlo jejich bohatství, vážnost a moc a v jaké získávali své vztahy k vládám a k životním zájmům země, kde působili, v té míře musela přirozeně přejít hlavní moc i na centrální

obec, ať už byla ve Španělsku nebo v Holandsku, anebo v Anglii. Ať už úmyslně nebo ne: byli pevněji spolu spojení, než mohla být jinak spojena různá odvětví nějakého obchodu, protože tmel rasové jednotnosti, pouto rasového bratrství podle povahy věci nemohly být u ne-židů tak pevné jako mezi židy. Ne-židé nemyslí sami o sobě jako ne-židé, a nikdy nepociťují závazků k nežidovi jako takovému. A tak byli ochotnými agenty židovských plánů za časů a na místech, kde židovským držitelům moci nebylo vítáno, aby to bylo veřejně známo. Ale nikdy nebyli ne-židé na poli světovlády úspěšnými soupeři židů.

Od jednotlivých obcí se sbíhala moc k ústřední obci, kde seděli hlavní bankéři a hlavní kapitáni obchodu. Z centrály pak proudily poukazy nesmírné ceny a pomoc všude tam, kde jí bylo potřebí. A tak pochopíme lehce, že za této situace národ, který se oproti židům nestavěl příznivě, trpěl tím; že však naopak národ, který všem jejich přáním vyhověl, byl jimi protěžován. Je věrohodně dokázáno, že několika světovým národům dali židé pocítit svou nemilost.

Tento systém, který odedávna trval, existuje dnes v ještě větším rozsahu. Zatím však dnes je ohrožen jako nikdy předtím. Před padesáti lety stálo mezinárodní bankovníctví, které bylo ovládáno hlavně židy - světovými makléři - ve svém největším rozkvětu. Vykonávalo všude naddozor nad vládami a financemi. Tu povstalo něco nového: průmysl nabyt takového rozpětí, jakého netušili ani nejmoudřejší proroci a pozorovatelé. V té míře, v jaké mu přibývalo na síle a moci, průmysl se stal mocným peněžním magnetem, který stahoval bohatství světa do svého okruhu - ne pro pouhé heslo „mít peníze“, nýbrž aby bohatství pracovalo. Produkce a zisk z produkce, místo půjček a úroků z půjček byly po jistou dobu hlavními metodami. Přišla světová válka, na níž měli světoví makléři nesporně velký podíl - a nyní stojí proti sobě obě mocnosti, průmysl a finance, v boji, který rozhodne, má-li opět vládnout peněžní moc nebo produktivní průmysl. Toto rozhodnutí je jedním z důvodů, který přivádí židovskou otázku před soudní stolicí veřejného mínění.

Zjistit toto a zkusit znamená právě tolik, jako připustit převahu židovského vlivu. Říci: žid má neobyčejné úspěchy a proto musí být držen na uzdě, je neudržitelným stanoviskem. Právě tak nesprávné bylo by tvrzení, že rovnoprávná spolupráce židů by byla pro lidstvo celkem vzato škodlivou. Bylo by snad možno ukázat, že byla až do tohoto okamžiku užitečnou. Úspěch se nedá ani obžalovat, ani odsoudit. Mluví-li zde vůbec morálka, děje se tak jen vzhledem k použití dosaženého úspěchu. V tom vrcholí celá otázka, když byly předcházející zkušenosti zjištěny: má žid dále jednat jako dosud - anebo vyžaduje jeho povinnost k lidstvu využít dosaženého postavení jinak?

5. Ujme se antisemitismus ve Spojených státech?

The Deaborn Independent, issue of 19 June 1920

Za tímto účelem musíme organizovat. Organizovat v první řadě tak, aby svět nabyl důkazů o dalekosáhlosti a síle našeho požadavku svobody. Za druhé, organizovat, aby prameny naší síly mohly být poznány a zužitkovány...

Organizovat, organizovat, organizovat, až bude každý žid pozvednut a počítán - počítán na naší straně, nebo aby se vrhnul vědomě nebo nevědomě na těch málo židů, kteří jsou proti svému vlastnímu lidu.

*Louis D. Brandeis, soudce u Nejvyššího soudního dvora Spojených států:
„Sionismus“, str.113-114.*

K aždý, kdo se ve Spojených státech nebo jinde pokouší řešit židovskou otázku, musí být připraven, že bude považován s výčitkou za antisemitu, anebo s opovržením za štváče proti židům. Nemůže očekávat podporu ani od lidu, ani od tisku. Lidé, kteří vůbec byli na tento předmět upozorněni, vyčkávají raději, jak se věc vyvine. Zajistě, že ani jeden časopis americký, ani oznamovatelské listy, které se nazývají „Magazine“, nebudou mít té odvahy, aby upozornily trochu vážněji na skutečnost, že takováto otázka existuje. Tisk všeobecně je otevřen v přítomné době nabubřelému vychvalování všeho židovského, (ukázky lze nalézt všude), zatímco židovský tisk, ve Spojených státech velice četný, obstarává tupení a peskování ne-židů.

Jako jediná možnost veřejného projednání židovské otázky zbývá ono náhodné: že spisovatel, nakladatel nebo zájemce jsou lidmi, kteří židy nenávidí. Zdá se to být fixní ideou; u židů je dědičnou. Ne-židům se má vtisknout nepřetržitou propagandou předsudek, že každý spis, který nekape sladkostí vůči všemu židovskému, spočívá na předsudku a nenávisti. Podle toho je takový. Spis plný urážek, lží, nadávek a štev k pogromům. Tyto výrazy nalezneme v každém židovském článku, který namátkou vezmeme do ruky.

Bylo by zapotřebí, aby naši židovští spoluobčané pojali do svého rozčlenění ne-židů také tu třídu, která uznává existenci jisté židovské otázky, přes to však není antisemitská.

Mezi samotnými židy lze rozeznávat přesně čtyři strany:

- Předně ty, jejichž vášnivou vůlí je, aby udrželi beze změny židovskou víru a život, i za cenu každé oběti na oblibě nebo úspěchu.
- Za druhé ty, kteří jsou připraveni přinést jakoukoliv oběť pro židovské náboženství, ale nekladou tak velkou váhu na tradiční zvyklosti židovského života.
- Za třetí ty, kteří vůbec nemají nějaké pevné přesvědčení, nýbrž jsou oportunisty a které shledáváme vždy na straně úspěchu.
- Za čtvrté ty, kteří věří a hlásají, že jedině řešení protivy mezi židy a ostatním lidstvem je úplné splynutí židovské rasy s jinými rasami. Čtvrtá strana je co do počtu nejmenší, nejneoblíbenější a všemi nejméně váženou.

Mezi ne-židy jsou ve věci této zvláštní otázky pouze dvě třídy.

- Jedna, jejíž příslušníci nemohou židy snést, aniž by mohli říci proč.
- Druzí chtějí jasno a uznávají židovskou otázku alespoň jako problém. Obě skupiny jsou vydány výtce antisemitismu, pokud se dávají otevřeně postřehnout.

Antisemitismus je slovo, s nímž zachází se příliš lehkomyšlně; měl by být ušetřen pro označení vznětlivého, prudkého protižidovského předsudku a bez výjimky použit na všechny, kteří chtějí pojednat o židovském odlučováním se a o židovské světovládě - tento výraz by se mohl během časů stát výrazem úcty a cti.

Antisemitismus musí přijít do Spojených států téměř v každé formě; dokonce lze říci, že již zde je, a sice již dlouho. Jestliže je třeba sledován pod jiným jménem, budou jej Spojené státy přece jen moci v jeho podstatě proměnit - tak jak se již dělo s jinými ideami, které sem přišly na své cestě světem.

A)

Bylo by záslužným objasněním skutkové podstaty, kdyby se určilo, čím antisemitismus není.

1. Následkem poznání, že nějaká židovská otázka existuje, není žádný konečný rozsudek. Kdyby tomu tak bylo, mohli bychom tvrdit, že velká masa amerického lidu se stane antisemitskou, protože počíná chápat, že židovská otázka zde je, a bude tak činit stále mocněji a rozšířeněji, neboť tato otázka vtírá se jí z různých stran praktického života. Židovská otázka zde je. Je skutečně možné, aby člověk byl proti tomu slepým. Je možné o ní úzkostlivě mlčet. Možno ji dokonce z nečestných důvodů popírat. Ale je zde. Během časů ji budou muset uznat všichni. Ono „pst, pst“ přecitlivělých a zastrašených kruhů konečně nebude nadále dosti silným na to, aby ji potlačilo. Ale uznat existenci židovské otázky, neznamená zahájit tažení nepřátelství a nenávisti proti židům. To znamená pouze, že jistý proud protéká naší civilizací a že tento proud dosáhl takové síly, že je tím vzbuzena pozornost, a naše civilizace se vidí postavenou před úlohu, aby učinila patřičné rozhodnutí a požadovala řízení, které sice nebude opakovat chyby minulosti, ale přece předem odstraní každé možné budoucí ohrožení společnosti.

2. Také veřejné projednávání židovské otázky není antisemitismem. Veřejné projednávání má léčivou moc. Dosavadní zacházení s židovskou otázkou nebo jejími jednotlivými zjevy vedlo na příliš falešnou cestu. Byla projednávána více než kdekoliv jinde v židovském tisku, ale bez upřímnosti a bez prozíravosti. Obě hlavní písničky, zaznívající s jednotvárnou pravidelností vždy opět v židovském tisku, jsou: nízké smýšlení ne-židů a křesťanské předsudky. To jsou zdánlivě oba hlavní zjevy, vtírající se židovským spisovatelům, když přehlížejí řady své vlastní rasy. S veškerou upřímností musí být řečeno, že je pro židy příznivou okolností, není-li židovský tisk příliš rozšířen mezi ne-židy, jinak by mohla propaganda, ve Spojených státech již rozšířená, vzbudit protižidovskou náladu, aniž by musela svůj program být i nepatrně rozšířit; stačí pouze všeobecně rozšířit židovský tisk mezi ne-židy. Židovští spisovatelé, kteří píší pro židy, skýtají neobyčejně bohatou látku k poznání židovského rasového sebevědomí ve spojení s opovržením k jiným rasám. Amerika je sice stále chválena v takových výrobcích, ale ne jako Amerika amerického národa, nýbrž jako země židovského zdaru.

V denním tisku dosud vůbec nebylo žádné vážné pojednání. To nepřekvapuje a nemůže být ani káráno. Tento tisk pojednává pouze o „palčivých“ denních otázkách.

Zmíní-li se vůbec o židech, má pro to zásobu hesel na skladě: tento výkon počíná obyčejně s listinou židů, kteří se stali v Dějinách slavnými a končí doporučujícími poukazy na židy, usazené v místě, jejichž inzerce je nezřídka umístěna v jiné části listu. Zkrátka: veřejné projednávání této otázky u nás spočívá v zavádějící kritice ne-židů židovským tiskem, a zavádějící chválou židů nežidovským tiskem. Nestranný pokus postavený na reálných skutečnostech, usilující o to, aby se tento předmět veřejně projednal nesmí být vykládán jako antisemitismus, i když některá zjištění v něm vzbudí nevoli židovských čtenářů.

3. Také není antisemitismus, vysloví-li se, že v každém kulturním velkoměstě panuje podezření a jistým počtem vážených mužů je vytčeno určité tvrzení, že ve světě působí záměr k opanování světa, ne dobytí zemí, ne válečnými událostmi, ne vládním násilím, ani ekonomickými prostředky ve vědeckém smyslu, nýbrž opanováním obchodního mechanismu a burzy. Není antisemitismus, vysloví-li se to, ani není antisemitismus uvedou-li se potvrzující příklady nebo je-li uveden důkaz pravdy. Ne lépe by jej mohli vyvrátit mezinárodní židé sami, ale neučiní tak. Nečiní tak ani židé, jejichž ideály shrnují v sobě duchovní majetek celého lidstva bezvýhradně, nejen duchovní majetek jedné rasy. Snad povstane jednoho dne prorok a prohlásí, že zaslíbení, dána starému Izraeli, nemohou být splněna rothschildovskými metodami a že zaslíbení, podle něhož všichni národové mají být požehnáni Izraelem, nemůže se naplnit tím, že se stanou všichni národové hospodářskými námezdními podruhy Izraele. Až tato doba mine, bude se nepochybně židovská životní síla vylévat do průtoků, kterými jsou dnešní prameny židovské otázky přiváděny k vyschnutí. Prozatím to však není antisemitismus, ba je možné, že tím se prokáže židovstvu neobyčejná služba, bude-li vrženo světlo na záměry, určující jeho horní kruhy.

B)

Antisemitismus nesporně za různých dob zneklidnil velké části lidstva, zakalil zrak, zkazil charaktery a potřásl ruce jeho nositelů; ale přece je zvláštní skutečností, že nepřinesl žádný užitek těm, kteří jej prováděli, a nikdy se nestal poučením pro židy, proti nimž byl namířen.

Stupně antisemitismu jsou dosti hojné: buďtež zde některé uvedeny:

1. Je antisemitismus, existující z pouhého odporu proti židovi jako osobě, nehledíc k tomu, čím je a jakým je. Tento vyskytuje se často u lidí všech stavů; nejvíce však právě u těch, kteří přišli se židem málo do styku. Počíná někdy již v mládí s pocitovým odporem proti slovu „žid“. Tento pocit je ještě stupňován zneužitím slova „žid“ jako nadávky nebo jako názvu pro všeobecně škodlivé pletichy. Tento pocit se neliší od pocitů, chovaných proti takovým ne-židům, o nichž je známo něco nepříznivého, ale liší se v tom, že zasahuje celou rasu neznámých židovských osob, a není omezen na taková individua, oproti nimž je takový pocit oprávněn.

Sympatie nezávisí na naší vůli; pocit odporu může být podroben přezkoušení. Každý spravedlivě smýšlející člověk musí někdy uvažovat, není-li snad člověk, který je mu protivný, právě tak dobrý, ne-li lepší, než on sám. Náš odpor vyjadřuje pouze výslednici mezi přitažlivostí a odpuzováním, jak panují mezi jiným člověkem a námi samými; tento odpor nedokazuje, že druhý zasluhuje nevážnosti. Kde se pojí přirozená zkušenost s instinktivním protivěním se společenskému styku s příslušníky židovské rasy, nelze dobře hovořit o předsudku, vyjímajíc lidi, kteří tvrdí, že žádný žid není hoden vážnosti.

V takovém nanejvýše zamítavém stanovisku jsou ještě jiné prvky než pouze přirozený odpor. Nemusíme být židovi nakloněni, aniž bychom byli antisemity. Není to dokonce nic neobyčejného, nacházíme spíše častěji víru, že sami duchovně vzdělaní židé nemají velkého potěšení, musí-li obcovat se svými vlastními lidmi, vyjímajíc vysoké vzdělance. Tento jev vyžaduje, abychom upozornili na zvláštnosti a zvyky průměrného žida a na pohoršlivé charakteristiky jeho chování, které sami židé často bezohledně kritizují. Tato charakteristika je však vyhrazena pozdější kapitole.

2. Druhý stupeň antisemitského smýšlení lze označit jako nepřátelství a nenávisť. Nutno sledovat shora uvedeno, že zmíněná nelibost, jež není nenávistí, nemusí být také nepřátelstvím. Někdo má nerad cukr v čaji, aniž by tím cukru nenáviděl. Jistě jsou však lidé, kteří musí být označeni přinejmenším jako nastávající antisemité, protože se v nich prohloubil pocit nelibosti k příslovečnému předsudku, snad také následkem nelibých zkušeností s příslušníky židovské rasy (dobrý milion Američanu byl v poslední zimě obcováním s židovskými kupci přiveden k nenávisti k židům). Takové pocity jsou neštěstím pro lidi, kteří je nosí v sobě, protože jim tyto brání, aby jasně pochopili prvky židovské otázky a použili jich spravedlivě a účelně. Již pro sebe sama by nikdo neměl nechat odchýlit stříčku svého rozumového kompasu vášnivostí, byť i pokušení by bylo sebevětší.

Nenávisť u kormidla ohrožuje plavbu. Nepřátelství je vyvoláváno židovstvem více než kteroukoliv jinou rasou; důvod tohoto nepřátelství je však jednou z největších hádavek všech dob. Židovský charakter, jak před námi leží ve starých a nových Dějinách, není bez viny na tomto nepřátelství. Tam kde přichází žid do styku s árijskými rasami, tam kde tyto rasy nejsou zadržovány kulturními a mravními vlivy a oddávají se svému přirozenému citu, tam žid vyzývá a vzbuzuje nepřátelství. Tento osud židů za všech dob zaměstnával odedávna hlavy badatelů. Někteří chtějí jej vysvětlovat biblicky: jako kletbu Jehovovu nad svým vyvoleným národem pro jeho neposlušnost proti zákonům, kterými je chtěl učinit národem proroků pro lidstvo. Znamená-li toto pohoršení část židovského dědictví, pak by i zde platilo křesťansko-biblické: musí přijít pohoršení, ale běda tomu, skrze něhož pohoršení přichází.

3. V některých částech světa a za rozličných dob tento pocit záští vedl k výbuchům vražedných činů, jež vzbudily, jako každé utrpení mas, hrůzu a rozhořčení lidstva. To je nejzazší forma, kterou se antisemitismus projevil, a každému veřejnému projednání židovské otázky dostává se výtky, že se jejím veřejným projednáváním zamýšlí něco podobného. Ony výbuchy jsou ovšem neomluvitelné, ale dají se dostatečně vysvětlit. Židé vykládají si je obyčejně jako výraz konfesionální nenávisti; a ne-židé jako vzepření se hospodářskému jhu, do něhož židé lid uvrhli. Zvláštní je, abychom jmenovali zemi - že ty části Ruska, kde dochází nejčastěji k antisemitským násilnostem, jsou nejbohatší krajiny, židovskou podnikavostí tak vzkvétající, že židé veřejně prohlásili, že mají moci uvrhnout tyto krajiny do hospodářské bídy, vystěhují-li se z nich. Bylo by nanejvýše bláhové popírat tuto skutečnost. Je vždy potvrzena lidmi, kteří plní hněvu nad postojem Rusů proti židům tam šli nestranně zjišťovat skutečnost - tento názor najdeme obyčejně u anglosaského tisku - a kteří po svém návratu vrhají jiné světlo na tyto násilnosti, i když je neomlouvají. Nestranní pozorovatelé shledali také, že některá z těchto pronásledování byla vyvolána samotnými židy. Jistý zpravodaj, známý pro své horlivé zastávání se pronásledovaných ruských židů, se vždy cítil vydán nejostřejším útokům ze strany židů, kdykoli chtěl zjistit příčiny těch násilností, i když jim vysvětlil

val, že by se mu nevěřilo, kdyby nepřipustil jejich nepravosti, a pouze dokazoval jejich nevinu. Do dneška je v jakékoli zemi těžké pohnout pozvolna židy, aby vůbec připustili něco na židovstvu hodného pokárání. Ať je obžalován kdo chce - oni mají vždy nějakou omluvu. Především tento jejich rys musí zmizet, chtějí-li napříště přispívat - za předpokladu, že to dovedou - k odstranění těch jejich vlastností, které vzbuzují u ostatních národů nepřátelství. Jinak se přesune neomezené nepřátelství proti židům na hospodářskou základnu. To vede k otázce, musí-li žid zničit v sobě vlastní židovství a vzdát se zvláštních vloh pro dosahování svých úspěchů dříve, než si získá náklonnost národů. Tato otázka budiž vyhrazena pozdějšímu pojednání.

Pokud se týče konfesionalního předsudku, který židé zpravidla nejochotněji přiznávají, je jisté, že ve Spojených státech tento předsudek není. A přece jej židovští spisovatelé vytýkají Američanům právě tak bez obalu jako Rusům. Každý nežidovský čtenář může sám na sobě zkusit oprávněnost této výčitky, otázke-li se, pocítil-li vůbec někdy ve svém celém životě nenávisť proti židům pro jejich náboženství. V předmluvě, která před nedávnem byla pronesena v jisté židovské lóži a v židovském tisku byla uvedena, tvrdil řečník: Kdybychom na ulici namátkou zastavili sto ne-židů a tázali se jejich, kdo je žid, odpověděla by většina: je vrahem Kristovým. Jeden z nejznámějších a nejvážnějších rabínů Spojených států řekl nedávno ve svém kázání, že se v nedělních křesťanských školách děti učí vidět v židovi Kristova vraha. A totéž opakoval při jisté zábavě o několik týdnů později. Naproti tomu prohlásili by křesťane pravděpodobně šmahem, že nyní poprvé slyšeli tento výraz z židovských úst a že ho dosud sami nikdy nepoužili. Toto tvrzení je holým nesmyslem. Tažte se dvaceti milionů dětí v křesťanských nedělních školách USA a Kanady, bylo-li něco podobného do nich vpravováno. Budiž bez váhání konstatováno, že není v křesťanských církvích proti židům zaujatost pro jejich vyznání. Naopak, trvá nejen hluboký cit děkonné povinnosti, nýbrž i pocit účasti na židovském náboženství. Nedělní školy křesťanských církví veškerého světa vyučují v tomto roce po šest měsíců mezinárodním úkolům, věnovaným knihám Ruth, první a druhé knize králů; a v každém roce učí se ze Starého Zákona.

Při tom nechť jednou uváží židovští náboženští vůdcové: na straně židovské je více zřejmé ostrosti a náboženské zaujatosti proti křesťanství, než bylo by možno v amerických křesťanských církvích proti náboženství křesťanskému. Srovnání mezi americkým církevním a židovským tiskem neoponechává nás na pochybách. Žádný křesťanský spisovatel nepovažoval by za chytré a správné, aby útočil na židovské náboženství, ale asi šest měsíců trvajících pozorování židovského tisku vedlo by k nalezení spousty útoků a zaujatosti proti křesťanství. Nad to nestačí žádná viditelná náboženská rozhořčenost oproti židům, kteří přestoupili ke křesťanství. Blíží se jakémusi druhu posvátné vendety. Přestoupí-li křesťan na židovskou víru, uznávají se židovstvem jeho pohnutky: nikdy však židovstvo neuzná pohnutky žida, který se stane křesťanem. Toto jednání týká se nejen přísně věřícího, ale i volnomyslného křídla židovstva. Tedy ne pro víru je žid nápadným, nýbrž z jiných důvodů. A přece, když se židé dovědí o pocitech, které proti nim panují, vrací se vždy s nikdy nepřerušenu jednotvárností ono tvrzení, že tyto pocity spočívají na třech důvodech: první a nejvýznamnější je jejich víra. Snad je to pro ně potěšující pocit, že mohou trpět pro svou víru - ale není to pravda. Každý rozumný žid to ví. A měl by dále vědět, že v každé křesťanské církvi, kde byla stará proroctví uznávána a studována, panuje živý zájem o budoucnost lidu izraelského. Ještě se nezapomnělo, že mu o jeho budoucím postavení ve světě byla učiněna zaslíbení, v jejichž

splnění se věří. Budoucnost židů, jak ji přislíbili proroci, souvisí těsně s budoucností této planety a křesťanská církev - alespoň její evangelické křídlo, které židé nejvíce zatracují - věří ve znovupovýšení vyvoleného národa. Kdyby židé nejvíce ve své většině věděli, s jakým porozuměním a soucitem studuje církev ona stará proroctví, jak se jim věří a k tomu, že prostřednictvím židů má se dostat lidstvu spása, pohlíželi by na církev jinýma očima. Aspoň by se dověděli, že se církev nepovažuje za nástroj k obrácení židů - bod, v němž jsou židovští vůdcové na velkém omylu, a jen více než cokoli jiného způsobuje rozhořčenost - nýbrž že toto obrácení se má stát zcela jinými nástroji a za zcela jiných okolností, totiž prostřednictvím vlastního židovského Mesiáše, který je uskuteční, nikoli však „divoký olivový strom“ pohanů.

Existuje zvláštní odstín antisemitismu, který se zabývá náboženstvím, ale ne ve formě shora zmíněné. Je něco málo lidí s atheistickými snahami, kteří tvrdí, že všechna náboženství jsou židovským švindlem vyrobeným za tím účelem, aby podrobili ducha a mysl lidí pověře, vysilující nervy. Tento názor je pro hlavní židovskou otázku bez významu, protože je příliš extrémní.

C)

Ve které z těchto forem vystoupí tedy v Americe antisemitismus? Potrvají-li jisté známky, jak se dá jistě očekávat - jakou formu zaujme onen pocit proti židům? Jistě ne formu hromadného pronásledování. Jediné, v přítomné době postřehnuté hromadné jednání záleží v postupu židů třeba proti každému nebo proti každému působení, které se odvažuje, obrátit pozornost veřejnosti na židovskou otázku.

1. Antisemitismus přijde do Ameriky podle pravidla, podle něhož konají, zdá se, duchovní hnutí a ideje svou cestu v západním směru kolem světa. Severně od Palestiny, kde židé nejdéle bydleli, a kde ještě dnes sídlí ve velkém množství, je antisemitismus jasně pochopen a zahrocen. Západněji, v Německu dosáhl taktéž jasné formy, ale scházelo mu do revoluce na síle a mohutnosti. Ještě západněji, ve Velké Británii, je zanedbatelný, ale to je zřejmě dáno poměrně malým počtem židů na britských ostrovech a jejich úzkém spojení s panující třídou, jeví se tam spíše antisemitismus citový než jako hnutí. Ve Spojených státech není tak pevně vyhraněn, projevuje se však v určitém neklidu, ve stálých otázkách a v třenici mezi americkou tradiční otevřeností a úctou před chladnými skutečnostmi.

Protože zde nabývá tato otázka stále naléhavější povahy, měl by každý jasně vidoucí člověk prozkoumat krátkozraké protesty židů, a přičinit se o to, aby ji i jiní národové rozuměli. Je veřejnou povinností, aby tento problém byl hned zpočátku správně pochopen a jistým způsobem trénován, tj. nutno připravit se pro něj způsobem pro jiné národy příkladným tak, aby jim mohl poskytnout nejpodstatnější látku pro trvalé řešení. To se může státi jen tehdy, rozložíme-li jasně, správně rozpoznáme a projednáme zcela veřejně všechny okolnosti, jimiž se národové dosud bezmocně trápili - protože jim scházela vůle nebo prostředky, aby pronikli až ke kořenům židovského problému.

2. Druhý důvod, proč zde nabývá židovská otázka důležitost, je vědomě řízený velký příliv židů. Již v tomto roce lze pravděpodobně odhadnout příliv jednoho milionu židů; čímž židovské obyvatelstvo dosáhne v USA přibližně počtu 4,5 milionů. To neznamená jen nastěhování lidí, ale také idejí. Žádný židovský spisovatel dosud přehledně a úplně nevyjasnil, jaké stanovisko zaujímají židé k ne-židům, jak smýšlejí ve svém nitru o „gójích“. Máme jisté příznaky o tom, ale je lépe zanechat pokusů, sestavovat na jejich

základě smýšlení židů o ne-židech - to by měl za nás raději učinit žid sám. Byl by však jistě ze svého lidu vypuzen, kdyby se této úlohy zhostil s úzkostlivou pečlivostí s ohledem na přesnou skutečnost.

Tito přistěhovalci spatřují - a mají k tomu snad důvod - v nežidovi svého dědičného nepřítel a domnívají se, že musí podle toho upravit své jednání. Oni však nejsou tak bezmocní, jak se zdá. V těžce zkoušeném Polsku, kde bylo za války židům vzato vše do posledního, dostavuje se jich denně na sta k americkým konzulátům, aby si zajistili přeplavbu do USA. To je pozoruhodné. Přes své domnělé utrpení a chudobu mohou podniknout dalekou cestu a dosáhnout svého přestěhování. Cestovat v takovém množství, nedovedou příslušníci žádného jiného národa. Ihned uvidíme, že v žádném případě nejsou odkázáni na dobročinnost. Jejich životní loď zůstala v bouři dobře zachována, zatímco u jiných národů ztroskotala. To dobře vědí a radují se z toho. Přinášejí však zdejší většině - ne-židům v USA - tytéž pocity, jaké chovali k ne-židům ve svých dosavadních sídlech. Třebaže radostně pozdraví zemi americkou, oproti většině amerického lidu budou mít své vlastní myšlenky. Ať jsou v listinách zapsáni jako Rusové nebo Poláci nebo cokoli jiného; jsou židy v plném vědomí a my je jako takové pocítíme.

Toto všechno musí mít své důsledky. Není rasový předsudek, jestliže se na to připravujeme a jestliže samotným americkým židům naznačíme, aby tuto situaci uvážili a přispěli k rozřešení problému.

Každá idea, která jednou panovala v Evropě, byla po svém přesazení do Ameriky podrobena změně. Tak tomu bylo s ideami svobody, vlády, války. A tak tomu bude také s antisemitismem. Celá židovská otázka zde nalezne své středisko a bude zde rozřešena, budeme-li jednat opatrně a nedáme-li se zastrašit. Jistý židovský spisovatel se nedávno vyjádřil takto:

„... Židovství znamená dnes hlavně americké židovství... Všechna dřívější střediska židovstva byla za války zničena a přeložena do Ameriky“.

Problém se tudíž stává problémem americkým, ať chceme nebo ne. Jakým směrem se antisemitismus ponese? Mnoho závisí na tom, co může být vykonáno, nežli zde celá věc přijme příliš příkrou formu.

- Prvním zjevem bude zajisté výraz nevole proti židovským hospodářským úspěchům, hlavně proti zvláštnosti, pomocí které se tyto úspěchy dostavují. Náš lid spatří dějiště jednoho národa uprostřed druhého v takovém stupni, v jakém toho u Mormonů nikdy nebylo, a ten lid si to nebude přát. Mormoni odtáhli; Izrael vrátí se do Egypta, aby si jej podmanil.
- Druhou formou výrazu antisemitismu bude bezpochyby pocit odmítnutí a jeho stupňování. Třebaže má většina vždy pravdu, nejedná vždy ve vlastním smyslu rozumně. Tato předpojatost, jejíž existenci připouštějí židé i ne-židé, může k lítosti obou stran nabýt nejostřejších forem, neboť ani nositel ani předmět předpojatosti nemohou dosáhnout oné svobody, která spočívá v duševní rovnováze.

Určitě proto můžeme počítat s vlivem spravedlnosti. Když dosáhla židovská otázka tohoto bodu, bude celá podrobena posudku amerického ducha. Jeho vrozený smysl pro spravedlnost přišel vždy ku pomoci zjevům, jež vzbudily nejprve zlobu Američanovu. Citové působení netrvá u nás dlouho; reakce rozumu a mravního úsudku rychle následuje. Americký duch nikdy se nezastaví před tím, aby se zastával nepřátelského smýšlení proti jednotlivci. Zapustí sondu hlouběji. Tento postup se dá již dobře pozorovat ve

Velké Británii a v Americe. Je naše vlastnost, že se nezastavujeme před osobami, běželi o něco zásadního.

Pak bude následovat zkoumání skutkové podstaty; tato může zůstat nějaký čas nepovšimnuta, pak ale dodá klíč k labyrintu. Kořeny všech zmatků vyjdou na světlo, aby zahynuly jako všechny kořeny, vytažené z temnoty zemské. Pak bude pouze na židech samotných, aby se podřídili novým uspořádáním věcí. Není zapotřebí, aby se zřekli své zvláštnosti, aby své čínorodosti dali zakrňet nebo aby dali pohasnout svému lesku - ale musí svést všechny tyto síly do čistších průplavů: jen tak mohou ospravedlnit svůj nárok na převahu. Rasa, která může v materiálním oboru dosáhnout toho, čeho dosáhli židé - při čemž se považuje za duchovně výše stojící - může toho dosáhnout i způsobem méně špinavým a méně společensky nepřátelským.

Židé nebudou vyhubeni; ale také se jim nedovolí, aby nadále ohýbali lidskou společnost pod jeho, které ji tak obratně položili na šíji. Jsou uživateli systému, který sám v sobě se změní. A tak, aby ospravedlnili své zvláštní postavení ve světě, změní se a budou se muset věnovat vyšším cílům.

6. Židovská otázka proniká do časopisů

The Deaborn Independent, issue of 26 June 1920

„Musíme přinutit křesťanské vlády, aby učinily opatření, která by náš široce založený plán, blížící se již svému vítěznému konci, tak podporovala, aby trpěly tlak vzbuzeného veřejného mínění, které jsme již skutečně zorganizovali pomocí takzvané velmoci tiskové. Až na malé, nepatrné výjimky, padla nám tato velmoc již do rukou.“

Sedmý Protokol Sionských mudrců

Člen jisté americké universitní fakulty cestoval před lety do Ruska. Byl odborník ve velice důležitém oddělení příslušné vědy a bystrý pozorovatel. Přišel do Ruska a jeho názory na to, jak tamní vláda nakládá se židy, odpovídaly názorům, jaké jsou v USA běžné. Žil tam tři léta; vrátil se na rok, a odebral se tam znovu na téměř stejnou dobu. Po svém druhém návratu do Ameriky považoval za nutné náležitě obeznámit americký lid s židovskou otázkou v Rusku. Napsal velice pečlivý článek a poslal jej nakladateli prvotřídního časopisu ve Spojených státech. Nakladatel dal si jej zavolat, vyjednával s ním skoro dva dny, byl se vším, co vyslechl, mocně dojat - ale prohlásil, že nemůže článek uveřejnit. Totéž se opakovalo u mnoha jiných nakladatelů předních časopisů. Ne snad proto, že by onen profesor nedovedl psát; nakladatelé by rádi přijali jeho práci. Přesto nemohl dosáhnout přijetí a otištění svého článku v New Yorku.

Nicméně, konečně však vnikla židovská otázka do jednoho newyorského časopisu, ovšem spíše jako střepina granátu, který byl vystřelen na židovskou otázku z židovského tábora, aby tato otázka byla pokud možno rozdracena a stalo se pravdivé tvrzení, že taková otázka vůbec neexistuje.

Pozoruhodné je, že velké časopisy - a bylo by velmi zajímavé, vytáhnout jejich finanční zadáky na světlo - přijaly o židovské otázce pouze tento jediný článek. Takže širší čtenářstvo zatím může poznat mnohé již jen z tohoto vzorného článku, jeho účelem je dokázat, že židovská otázka vůbec neexistuje.

Mr. William Hard použil účelně v červnovém čísle „Metropolitanu“ tohoto článku tak dobře jak dovedl, a je jisté, že telegrafní a korespondenční kanceláře, starostlivě bdící nad každou pochvalou udělenou židům, blahopřáli chrabrým vydavatelům „Metropolitanu“ za jejich pomoc v dalším uspávání čtenářů.

Doufejme, že článek páně Hardův dojde širokého rozšíření vzhledem k předmětu jímž se zabývá, neboť lze z něho mnohé pochopit - více, než bylo zamýšleno.

Předně - židovská otázka je zde. Pan Hard praví, že se o tom hovoří v londýnských a pařížských salónech. Není zcela jisté, má-li zmínka o salónech dokázat, že předmět článku není důležitý nebo že jsou tím objasněny páně Hardovy dalekosáhlé kompetence v této otázce. Vypráví dále, že jistý spis o židovské otázce putoval dosti daleko v jistých úředních kruzích ve Washingtonu. Pak se zmiňuje o kabelové zprávě, uveřejněné newyorským „Worldem“ o téže otázce. Jeho článek se objevil pravděpodobně příliš časně, než aby mohl přinést ještě zprávu londýnských „Timesů“ o zmíněném spisu. Rozhodně však jaksi mimoděk prozradil čtenáři, kterého zajímá skutečnost, že židovská otázka existuje, a má to z těch kruhů, kde se co nejhojněji vyskytují důkazy o židovské moci a vládě. Ba, tato otázka je tam dokonce projednávána - pan Hard to obšírně potvr-

zuje. Ale nejde-li dále a nevypráví nám, že tato otázka je velice vážně projednávána na vysokých místech a lidmi nacionálního a internacionálního významu, upouští od věci z dvou důvodů: buď to neví nebo považuje zmínku o tom pro svůj článek za neúčelnou.

Takže přesto tedy pan Hard již konstatoval, že židovská otázka existuje, že je projednávána a to lidmi, kteří nejspíše jsou schopni posoudit věc, o které se hovoří.

Čtenář článku měl dojem, že židovská otázka má spikleneckou povahu. Spisovatel praví, že v hromadné spiknutí nevěří. Toto přiznání přijímáme s velkou úlevou, neboť nemůže být nic směšnějšího pro nežidovské myšlení než hromadné spiknutí, protože nelze nežidovskému duchu myslit nic nemožnějšího. Pan Hard je nežidovského původu a ví tudíž, jak by bylo nemožné na delší dobu i nejšlechetnější spiknutí pro nějaký počet ne-židů, zasluhující zmínky. Ne-židé toho nejsou schopni. Jejich spiknutí by se rozpadlo jako bábovka z písku. Ne-židé nemají ani ve své krvi ani ve své snaze základy souručenství jako židé. Již od přírody si ne-žid nedovede učinit představu o spiknutích; a bez pádného důkazu v jejich možnost vůbec neuvěří.

Páně Hardovy potíže se spiknutími jsou tudíž lehce srozumitelné; aby napsal svůj článek, cítí se nucen, upravit jej tak, jakoby v každém případě, kdy je židovská otázka projednávána, bylo s ní zacházeno po jako se spiknutím. Tento je vůdčí motiv je rozhodujícím způsobem vyjádřen v nadpisu článku „Velké spiknutí proti židům“.

Při hledání skutečnosti v Hardově článku se dále dovídáme, že existují jisté spisy, obsahující prý podrobnosti jistého židovského spiknutí nebo domnělý židovský plán k úplné světovládě. To je přibližně vše, co se čtenář o těchto spisech dovídá, kromě toho, že pan Hard je označuje jako „zvláštní a strašné“. Zde je politováníhodná mezera v líčení, neboť sice píše článek aby odhalil dokument, ale neříká nám o tom dokumentu téměř nic. Hanebné věci se obyčejně samy vydávají v opovržení; ale uvedený dokument nemůže k tomu najít příležitosti. Čtenář musí spolehnout na slovo páně Hardovo. Myslící posuzovatel nebo kritik spatřoval by však v uveřejnění dokumentů lepší základnu k samostatnému úsudku. Ale upusťme od toho - v každém případě pan Hard tvrdí veřejně, že existují takové spiklenecké dokumenty.

Pak přechází k další úloze, totiž k jmenování židů, ovládajících vybrané oblasti, aby dokázal, jak málo mají židé co činit s vládou v celku a všeobecně. Pan Hard nese za všechna ta jména zodpovědnost sám; na nás je pouze to, abychom ukázali, co lze z věci vyvodit.

Pan spisovatel pojednává obzvláště obšírně o událostech v Rusku. Někdy jakoby se zdálo, že je postavena židovská otázka na úroveň se sovětskou otázkou - čemuž tak však není, jak zajisté pan Hard dobře ví, třeba že k sobě stojí obě otázky ve zcela zřejmých vztazích, pak jde však o dobře promyšlenou klíčku, vytyčuje-li se tato identita židovské a sovětské otázky v článku uměle, aby byla pak překroucena ve prospěch židovské věci. Přes to jsou skutečnosti panem Hardem uvedené dost zajímavé - nehledíc ke konečným závěrům, jež z nich vyvozuje.

Pozorujme tedy napřed ruský případ. Zde nám článek praví, že v kabinetu sovětského Ruska je pouze jeden žid: to je Trocký. Jsou však zajisté ještě jiní ve vládě, ale pan Hard mluví pouze o kabinetu. Nemluví o komisařích, kteří jsou pravými vladaři Ruska, ani o rudém vojsku, které je skutečnou mocí vlády Trockého a Lenina. Ne: pro pana Harda existuje pouze kabinet. Právě tak existoval v Maďarsku pouze jeden žid na vůdčím místě; to byl Bela Kuhn. Pak zůstává nezodpovězena pouze otázka, proč celá Evropa, přes pouhé dva jedince židovské, Trockého a Kuhna, je přesvědčena o silném

židovském vlivu v bolševismu. Takováto prostinká domněnka ne-židů byla by přece ještě nemožnější, než myšlenka pana Harda o židovském spiknutí. Mají-li být všichni ne-židé slabomyslnými, proč bychom neměli právě tak dobře považovat židy za chyt-ráky?

Zajisté není příliš mnoho řečeno konstatováním, že Trocký stojí v čele a sdílí vrchol bolševické moci pouze s Leninem: a Trocký je žid - dosud to nikdo nepopíral, ani sám Bronstein (to bylo jméno Trockého, když ještě bydlel v St. Louis ve Spojených stá-tech).

Ale také menševici jsou vedeni židy, praví pan Hard. Velice pozoruhodná skuteč-nost. Trocký v čele bolševiků; v čele menševiků za doby opozice mezi prvními stali Licher, Martov a Dan - „samí židé“, jak praví pan Hard.

Avšak existuje ještě jedna prostřední strana mezi oběma stranami extrémními: kade-ti, kteří podle pana Harda jsou a byli nejsilnější stranou v Rusku. Mají dnes hlavní stan v Paříži. Jejich předseda je Vinaver, žid.

To jsou skutečnosti, zjištěné Hardem. Židé, jejichž jména uvádí, vedou tři velké skupiny politického života v Rusku. Tak vidíte, volá pan Hard, jak jsou židé rozštěpení! Jak by mohlo existovat mezi lidmi spiknutí, když se navzájem potírají! Někoho jiného by spíše mohlo napadnout, vzhledem k těmto událostem, že židé ovlivňují každou část politického života v Rusku. Neopravňuje to do jisté míry k názoru, že usilují VŠUDE o vládu?

Tím ale nejsou ještě vyčerpána ona poučení, které může bádající čtenář nalézt ve článku páně Hardové. On obrací se k Spojeným Státům a činí některá velice zajímavá zjištění:

„Zde je Otto Kahn“, praví správně, „někdy je Otto Kahn zde, někdy také při důležitých mezinárodních záležitostech v Paříži a někdy obstarává v Londýně spojení mezi britským a americkým kapitálem - podniky, které ve značné míře mají co činit s evropskými politickými záležitostmi“.

Pan Kahn patří za konzervativce, což je snad v jistém směru pravdivé. Člověk je konzervativním nebo není, podle zorného uhlu, pod kterým je pozorován. Nejkonzer-vativnější lidé v Americe jsou v praxi nejradikálnější; jejich pohnutky a jejich metody jdou až na kořen věci, na svém vlastním poli působnosti jsou radikální. Mužové, kteří panovali v posledním republikánském konventu, jsou nazýváni ještě konzervativněj-šími těmi, jejichž obzor je uzavřen jistými omezenými hospodářskými zájmy; jsou však nejradikálnější z radikálních, byli za červeného stadia červenými a jsou bílými ve sta-diu bílém: kdybychom znali poslední úmysly páně Kahnovy, kdyby tak sestavil listinu svých plánů a záměrů, muselo by znít heslo, které jej tak případně označovalo, zcela jinak. V každém případě víme od pana Harda: „Zde je pan Kahn“.

„Na druhé straně“ praví Hard, „je Rosa Pastor Stokesová“. Uvádí současně Morrise Hillquita. Podle jeho rozdělení jsou to radikálové. Proti nim staví jména dvou ne-židů, Eugena V. Debse a Billa Haywooda, a staví je do takového světla, jakoby byli dvěma daleko mocnějšími vůdci než zprvu jmenovaní. Kdo se zabývá nejnovějším politickým vývojem - a jak se zdá, patřil pan Hard již dávno k takovým lidem - smýšlí o věci jinak. Ani Debs ani Haywood nestvořili za celý život frakce s tak ovládajícím vlivem jako paní Stokesová a pan Hillquit. Debs a Haywood mají svůj vliv od nich.

Podrobíme-li sociální snahy Spojených států podrobné úvaze, naráží každý znalec - jako pan Hard ve svém článku - na židovská jména. Je skutečně velice poučné, že musí

znát židovská jména, chce-li jmenovat vůdce tzv. konservatismu a radikalismu. Podle jeho zjištění je čtenář oprávněn říci, že židé vedou obě politické skupiny ve Spojených státech.

Avšak pan Hard není ještě hotov. „Muž, který pracuje víc než kterýkoliv, více než činí kterékoli vedení jiných mužů, aby udržovali americké dělnictví radikálním, je žid - Samuel Gompers.“

Tuto skutečnost zaneš si čtenář do své listiny: americké dělnictvo je vedeno židy.

Ale „nejsilnější antigomperské těžařstvo a spojení konfekční dělníci“ - velice silní a četní - jsou vedení židem, Sidney Hillmannem.

Tedy jako v Rusku. Oba směry politického hnutí, a hnací síla uvnitř těchto hnutí, stojí pod vedením židů. Tuto skutečnost musí uznat také pan Hard, nehledíme-li k jeho vlastnímu úmyslu a způsobu jeho úkolu.

A prostřední strana „liberální střed“, jak ji pan Hard nazývá, spojující všechny, kdož stojí mezi ostatními, nabízí ve svém článku jména Brandeis, Mack a Felix Frankfurter, pány, jejichž činnost od příměří by tvořila velice zajímavou kapitolu.

Ze slušnosti uvádí pan Hard ještě dvě další jména: „Baron Gunzburg, žid - věrný úředník ruského vyslanectví, vyslanec Bakmetěva, zástupce poněkud změněného režimu, zatímco je ruská zpravodajská kancelář, jejíž zprávy se objevují v mnohých našich časopisech, vedena jiným židem - tak nazývá je pan Hard - jehož jméno je známo čtenářům novin - A. J. Sackem.“

To nechce být naprosto úplným seznamem, ale přece vyvolá dojem. Tím ale nabývají dokumenty, jež chce pan Hard prohlásit za směšně bezcenné, vyššího významu. Je nasnadě myšlenka, že ty spisy o spiknutí židů byly jen proto tak pečlivě zkoumány, protože jejich čtenáři nepozorovali a neodhalili pouze skutečnosti panem Hardem připuštěno, nýbrž ještě jiné a hodnější úžas, že tyto dokumenty potvrzují a vysvětlují jejich pozorování. Jiní čtenáři, nepožívající výhody, jež spočívá v znalosti celého obsahu těch dokumentů, mohou očekávat, že jejich vyvolaný zájem bude také ukojen.

Tyto dokumenty nestvořily židovskou otázku. Kdyby nebylo nic mimo tyto dokumenty, pan Hard by nebyl zmíněný článek napsal, a „Metropolitan“ by jej nebyl otiskl.

Je zásluhou pana Harda, že potvrdil na místě, kde by se to nebylo očekávalo, že židovská otázka existuje a musí být projednávána. Někdo, kdo dal napsat článek „Velké židovské spiknutí“, cítil toho zajisté potřebu.

7. Artur Brisbane jde židovstvu na pomoc

The Deaborn Independent, issue of 3 July 1920

„O čem hovoříte? Dokud nemáme ve svých rukou tisk celého světa, je marné vše, co činíte. Musíme ovládnout a podrobit svému vlivu noviny celého světa, abychom národy zaslepili a oklamali.“

Baron Montefiore

Ještě jednou musíme přerušit postup našeho bádání o moderní židovské otázce, abychom pozorovali objevení se této otázky v jiném okrese, a to v podobě dvousloupcového úvodníku „Z dneška“ v Hearstových listech z 20. června 1920, z pera Artura Brisbane. Nazývat jej nejvlivnějším žurnalistou země, znamenalo by říci příliš mnoho, ale jistě náleží k tuctu nejčtenějších. Zahájí-li tedy takový denní spisovatel rázu páně Brisbane veřejně úvahu o židovské otázce, je to jen skutečností, která zde získává na důležitosti.

Pan Brisbane nestudoval židovskou otázku. Při soukromém rozhovoru by pravděpodobně uznal, že skutečně o tom neví nic - ačkoliv takové přiznání s tónem určitosti, jehož užívá na veřejnosti, by se sotva dalo uvést v soulad. Jako zdatný novinář však ví, jak se chopit této otázky, žádá-li to denní potřeba novin, aby byla odbyta obratem ruky. Každý pisatel úvodníků tomu rozumí. V každé rase je něco dobrého a něco špatného, nebo: každá rasa vykazuje řadu vynikajících mužů, nebo: hrála zajímavou roli v dějinách - to stačí pro čitelný úvodník o národu, který nějakým způsobem vstoupil do lidského společenství. Není k tomu potřeba vůbec studovat otázku v jejím vlastním obsahu; jistá skupina národa je takovým časopiseckým článkem zpracována, a nikdy se již věci nedotkne. To ví každý novinář.

Ale přece, i protože pan Brisbane žil dlouho v New Yorku a měl s jistými zájmovými skupinami naší země finanční spojení závažného druhu, protože bezpochyby nahlédl více či méně do vnitřního chodu velkých trustů a bankovních skupin a stále je obklopen spolupracovníky a rádci židovské rasy, musel si o věci utvořit také úsudek. Nepatří však k obchodu novinářovu, aby vyslovil své myšlenky o rasových skupinách své země, právě tak, jako např. není vystavovatelovou věcí vyslovovat mínění o majitelích vystavených předmětů. Časopis má silně vymezené právo vzbuzovat pohoršení a právě tak omezené možnosti, kdy se má cítit k tomu oprávněným.

Když tedy pan Brisbane cítil nutkání psát o židovské otázce, dalo by se předvídat, co bude psát. Divit se bylo možné pouze tomu, že vůbec cítil pohnutku psát. Pociťoval to opravdu jako pronásledování židů, když je činěn pokus objasnit začátek a důvody jejich vlivu ve Spojených státech nebo někde jinde? Cítil s ostrovtipem zdatného novinářského podnikatele, že se zde naskytla příznivá příležitost, získat si pozornost nejvlivnější skupiny New Yorku a celé země? Nebo - a toto je v říši možností - chtěl věc obejít, až jej dojdou jisté podněty k nedělnímu úvodníku nebo až někteří akcionáři dají mu poznat svá přání? Tím nechtějí být pohnutky páně Brisbane naprosto podezřívány, nýbrž je pouze podotknuto, na jak tenkých nitkách může takový úvodník viset. Správnějším však je: Věří pan Brisbane, že napsáním nedělního úvodníku je hotov s věcí a že tím je otázka rozluštěna? To je nejhorší na časopiseckém spisovatelství: jak-

mile se prošlo ve zdraví a bez pohoršení s jedním úvodníkem, je tím věc odbyta, pokud se týká pisatele. Alespoň je tomu tak pravidelně.

Doufejme, že pan Brisbane není s otázkou hotov. Neměl by opustit tak závažnou otázku, aniž přispěl něčím k jejímu řešení; ve svém nedělním úvodníku tak neučinil. Dopustil se dokonce omylu, které musí napravit dalším studiem. „Co je s Féničany?“ táže se. Měl se o tuto otázku starat, když se zabýval studiem věci. Nebyl by se dopustil onoho politováníhodného omylu, že uvedl Féničany do tak úzkého spojení s židy. Žid by to neučinil. Ale v židovském propagačním článku, psaném pro nežidovské čtenářstvo, zdá se to dovoleno. Sami Féničané zajisté nikdy nepomysleli, že by souviseli se židy nějakým způsobem a židé neměli o tom také tušení. Když v ničem, tož se lišili v námořních poměrech. Féničané stavěli nejen lodě, ale dodávali pro ně i mužstvo. Žid svěřoval spíše svůj kapitál než sebe nějaké lodi. I v každém jiném vztahu byly hluboké a ostré rozdíly mezi oběma národy. Pan Brisbane měl se držet v tomto bodě svého výkladu *Židovské encyklopedie*. Doufejme, že se ujme opět svého studia a potěší svět tím, co najde, ještě netištěno, v pouze psaných židovských spisech. Zde neběží skutečně o otázku, jako je třeba kulatost země: židovská otázka není odbyta a bude projednávána.

Pan Brisbane je s to podniknout bádání o tomto předmětu na vlastní pěst. Má velký štáb spolupracovníků a dá se předpokládat, že jsou mezi nimi ne-židé nepodplatitelného charakteru. Má organizaci, obetkávající svět; podle změny jeho řeči a náhledu, které nastaly po jeho zkušenostech ve světě kde se dělá zlato, má i možnost nahlédnout hluboko do jisté skupiny lidí a do jistých mocenských úsilí - proč nechápe tyto otázky jako světový problém a nevychází ze skutečnosti a řešení? To je úlohou, hodnou každého novinářského podniku. To by umožnilo Americe, aby přispěla k řešení, k němuž musí přispěti, má-li tato otázka přestat být strašákem, jimž byla po staletí. Všechny řeči na zemi o „lásce k bližnímu“ nemohou nahradit důkladné probádání, protože požadují od lidí, aby milovali ty, kdož pracují dravě, rychle a lstivě, aby nad nimi dosáhli vlády. „Co je na židovi nesprávného?“ je první otázkou. Druhou: „Co je nesprávné na židovi, že je první možné?“

Jako každý nežidovský spisovatel, vystupující jako blahovolný obhájce židů, také pan Brisbane musí připustit řadu skutečností, obsahující část téže otázky, jejíž existence je popírána.

„Každé druhé úspěšné jméno, jež potkáváme ve velkém městě, je židovské,“

- píše pan Brisbane. V jeho vlastním městě je tento podíl dokonce ještě vyšší.

„Židé, tvořící méně než jedno procento obyvatelstva zemského, mají padesát procent obchodních zisků svou zdatností, podnikavostí, průmyslností a chytrostí.“

- píše pan Brisbane.

Znamená to něco pro pana Brisbane? Přemýšlel již o tom, jak to jednou skončí? Může odmyslet tento úspěch od každé židovské vlastnosti, kterou lidstvo právem shledává hodnou pokárání? Uspokojuje ho způsob, jakým je používáno tohoto obchodního úspěchu tam, kde je rozhodujícím? Je ochoten dokázat, že tento úspěch děkuje za svůj původ pouze těm chvályhodným vlastnostem židovstva, které vypočítává a žádné jiné méně chvályhodné vlastnosti se na tom úspěchu nepodílejí? Souhlasí s konkurenčním bojem Harrimanských železnic, financovaným židy? Slyšel už někdy, že byly židovské peníze vloženy do reálného železničního podniku?

Mohli bychom podat panu Brisbaneovi ona témata ve formě řady článků, jež by působily na něho i na jeho čtenáře na výsost poučně, kdyby pověřil nestranné muže sbíráním materiálů o skutečnosti. Jeden z těch článků mohl by být nazván: „Židé na mírové konferenci“. Jeho lidé musí zjistit, kdo na ní byli nejvýznačnější osobnosti; kdo vcházel a vycházel nejčastěji a nejvíce zapojen; komu byl umožněn co nejotevřeněji přístup k nejdůležitějším osobnostem a výborům; která rasa dodala tam největší počet soukromých tajemníků; která rasa postavila nejvíce hlídek, jimiž se muselo projít, aby se přišlo k mužům, kteří požívali vážnosti; která rasa šla ve své snaze nejdále, aby učinila z konference řadu slavností při tanci a bohatých hostinách; kteří soukromí účastníci zvali vedoucí členy konference nejčastěji k intimním večírkům?

Kdyby pan Brisbane se svou uznávanou zpravodajskou schopností vychoval své lidi pro tuto úlohu a dal pak vytisknouti, co mu přinesou, napsal by kus dějin, který by znamenal dokonce mezník v jeho vynikající dráze nakladatelské.

Mohl by třeba vydat druhou kapitolu o mírové konferenci, asi jako: „Jaký program zvítězil na mírové konferenci?“ Jeho lidé by se museli pokusit o zjištění úmyslů a účelů, které vedly židy v tak značném počtu a významu do Paříže a jak svůj program uplatnili. Obzvláště by museli prozkoumat, byl-li zamítnut nebo změněn jediný bod jejich programu. Dále, nežádali-li židé, když dosáhli čeho chtěli, ještě víc a jestli to nedostali, ačkoliv by to znamenalo výhodu vůči ostatnímu světu. Pan Brisbane by se asi dozvěděl k svému úžasu, že ze všech programů, které byly předloženy konferenci - a nevyjímajíc hlavního programu, o nějž opírali lidé tak velké naděje - jediný, který prošel hladce, byl program židovský. Všechno to by se mohl dozvědět, kdyby pátral. Zůstala by pouze otázka: Co by si počal s materiálem, kdyby jej dostal?

Ať upraví pan Brisbane své pátrání v kterémkoliv směru - všude rozšíří podstatně své vědomosti o naší zemi a její vázanosti na židovskou otázku. Ví např. komu patří Aljaška? On snad je přesvědčen jako druzí - až na několik málo, kteří se dozvěděli něčeho přesnějšiho - že tato oblast patří Spojeným státům. Nikoliv; patří témuž národu, jemuž budou brzy patřit celé Spojené státy.

Je si pan Brisbane jen trochu vědom z onoho nepříznivého stanoviska, které mu skýtá jeho postavení v nacionální žurnalistice, že v našem hospodářském životě působí prvky, které se nedají jasně pochopit ani pojmy „práce“ a „kapitál“? Ví vůbec o jisté moci, která v produktivním smyslu není ani prací, ani kapitálem, jejímž zájmem a snahou je, aby co možná nejdále od sebe oddělila a rozštěpila kapitál a práci, tím, že je jednou vydrážděna práce, jindy kapitál? Při svém studiu hospodářské situace, na jejímž opačném konci spočívá tajemství, obrněné proti každému vysvětlení, pan Brisbane musel by zpozorovat alespoň záblesk něčeho, co působí ještě dále za posledními viditelnými kulisami.

Bylo by vděčným žurnalistickým podnikem toto objevit. Uveřejnil již někdy jména mužů, kteří mají v rukou zásobování cukrem ve Spojených státech? Zná je? Chtěl by je poznat?

Nahlédl do obchodu bavlnou naší země, do majetkové majitelů bavlníkových plantáží a do úmyslného ztěžování výroby bavlny, počínajíc výhrůžkami bank, až po změny cen pro sukna a oděvy? A uvažoval při takovém pozorování o jménech těch, kdo mají při tom ruku ve hře? Chtěl by se dovědět, jak se to dělá a kdo to dělá? Všechny tyto věci by mohl nalézt a oznámit to lidu, kdyby se jeho zdatný štáb odborníků a spisova-

telů zabýval touto otázkou. Cítí-li se dost volným, aby tak učinil, ví on sám nejlépe: snad má soukromé důvody nebo důvody účelové, aby tak neučinil.

Ať je tomu jakkoliv, neznáme důvody, které by mu bránily v důkladném prostudování otázky - skutečnému studování, nikoli pouze vržení letmého pohledu pro pouhou cenu novinky - a učinit si o ní svůj vlastní odůvodněný posudek. V tom by zajisté nebyla žádná nesnášenlivost. Tak jak se dnes věci mají, pan Brisbane není schopen zaujmout stanovisko ani pro ani proti. Může odstrčit ji jako obtížnou; asi tak, jako bývalí otrokáři chtěli odstranit nepřátele otroctví. Z těchto důvodů není jeho nedávná obhajoba židů vůbec žádnou obhajobou. Podobá se spíše námluvám o přízeň. Jeho hlavní odpor směřuje zdánlivě proti tomu, co on nazývá rasovým předsudkem a rasovou nenávistí. Skutečně, kdyby se měl někdo obávat, že by upadl při studiu nějakého hospodářského problému do takového duševního zmatku, bylo by lépe, kdyby od toho vůbec upustil. Záleží na badatelské metodě nebo na badateli, povstanou-li z věci předsudky a nenávist. Bylo by ale ubohým vysvědčením pro učence, který by chtěl použít této výmluvy, ať již ve prospěch svůj nebo jiných, podřízených po léta jeho duchovnímu vlivu.

Právě vědeckým studiem židovské otázky budou odstraněny a zamezeny předsudky a zášť. Předsudky máme proti něčemu, co neznáme a nenávidíme, čemu nerozumíme. Studium židovské otázky vytvoří znalosti a názory, a to nejen pro ne-židy, ale i pro židy. Tito jich potřebují právě tak, ne-li více než ne-židé. Bude-li žid přinucen, aby věci viděl, jim rozuměl a projevil souhlas, zmizí největší část otázky v rozřešení vyššího společného porozumění.

Povzbudit ne-židy pro skutečnosti ve věci židovstva je pouze částí práce; nezbytnou úlohou je učinit také židy chápavými pro skutečnosti otázky. Prvním velkým úspěchem musí být, abychom učinili židy z pouhých obránců - a sice v obou případech pro stranické účely - na věčné soudce. Vyšetření nalezne židy i ne-židy v omylu, a cesta se uvolní, aby se dostalo slova vedení a moudrosti, byť i v celé otázce bylo by potřebí sebevíce moudrosti.

V tomto návrhu ke snášenlivosti spočívá ovšem nebezpečná klička. Snášenlivost vyžaduje především snášení pravdy. dnes se jí požaduje k potlačování pravdy. Snášenlivost může platit jen tenkrát, jestliže bylo dosaženo všeobecného souhlasu v tom, co má být snášeno. Nevědomost, útisk, umlčování, hraní na schovávanou - není snášenlivostí. Žid nebyl nikdy trpěn ve vyšším smyslu, protože nebyl nikdy pochopen. Pan Brisbane nepodporuje porozumění pro tento národ, tím že čte „prostě psanou“ knihu a vrhne-li několik židovských jmen do záplavy písmen! Je sám sobě dlužen, aby se této otázky uchopil, ať již veřejně použije svých výsledků nebo nikoliv.

Z hlediska novinářského je nemožné udržovat svět v běžném smyslu, třeba jen povrchně, aniž bychom všude nenarazili na vliv židů, a tisk obchází tuto skutečnost, když mluví o Rusech, Litevcích, Němcích a Angličanech. Toto maskování jmen je jedním z prvků, působících nejvíce zmatku v celém problému. Je zapotřebí jmen, která skutečně jmenují, je zapotřebí zjištění skutečné povahy, aby bylo lidstvo osvětleno.

Pan Brisbane by měl studovat tuto otázku pro světlo, jež by takové studium vrhlo na jiné věci, jimiž se on zakrývá. Podporoval by toto světlo, kdyby časem uveřejnil některé ze svých výsledků, protože taková uveřejnění by jej uvedla ve styk se všemi částmi židovstva, které nemůže poznat vždy ochotný vydavatel. Jistě byl zaplaven uznáními za svůj článek; byl by vykonal skutečnou osvětovou službu, kdyby byl obdržel několik měřic vyjádření protichůdných. Nedá se porovnat nic, co se mu dosud při-

hodilo, s tím, co by se stalo, kdyby byl uveřejnil jen jednu ze skutečností, které mohl objevit pomocí nezávislé podpory.

Když pan Brisbane psal o židech, bude míti, doufejme, otevřený zrak pro vyjádření jiných o téže tématu. Ve své látce ke čtení najde více poukazů k židům nežli dříve pozoroval. Některé dají se nalézt v příležitostných poznámkách a článcích jeho vlastního časopisu. Dříve nebo později naráží každý vážný badatel a každý poctivý spisovatel na stopu, která vede k židovské moci ve světě. „*Deaborn Independent*“ činí systematicky a obšírně jen to, co jiné publikace vykonaly úryvkovitě.

Na veřejném tisku Spojených států spočívá pravý strach před židy - strach, který je citelný a jemuž nutno jít na kloub. Nemýlíme-li se, také pan Brisbane pocítil toho strachu, třeba si toho nebyl snad ani vědom. Není to strach, aby se některé rase neublížilo - my všichni bychom měli pociťovat takovou počestnou starostlivost - nýbrž strach, aby se o židech neuveřejnilo nic jiného než neomezená chvála. Nezávislé přemýšlení přesvědčilo by jej, že americká žurnalistika stojí před úlohou, aby omezila tuto chválu ve prospěch uvážené kritiky.

8. Existuje pevný židovský světový program?

The Deaborn Independent, issue of 10 July 1920

Ve všech vysvětleních židovských vůdců, kteří mají slovo, kde chtějí objasnit protižidovskou náladu, udávají se tři důvody; jen tři, ne více:

- konfesionální předsudky,
- hospodářská závist,
- společenský odpor.

Ať to židé vědí nebo ne - každý ne-žid ví, že neexistuje z jeho strany žádný předsudek ve věci konfese, víry. Možná že existuje hospodářská závist, alespoň tak dalece, jak upoutává ostřejší pozornost všestranný úspěch židů. Několik židovských mluvčích hledí odvrátit pozornost tvrzením, že neexistuje ve finančnictví židovská převaha; tato loyality pro svůj lid jde však příliš daleko. Světové finance JSOU pod židovskou vládou; jejich rozhodnutí a jejich plány jsou pro nás zákonem. Avšak finanční převaha jednoho národa není ještě dostatečným důvodem, aby byla předvedena před kolbiště lidového předsudku. Je-li onen národ chytřejším a schopnějším, vytrvalejším a pilnějším nás, je-li vybaven schopnostmi, které jsou nám jako nižší a těžkopádnější rase odeřeny, nedává to ještě práva k vyzývání tohoto národa, aby o sobě skládal účty. Hospodářská závist může vysvětlit něco z protižidovské nálady, nepostačuje však k vysvětlení přítomné židovské otázky; nanejvýše potud, že skryté důvody pro finanční židovskou převahu tvoří jedno podkapitulu celého problému. Pokud se týká posléze společenského odporu - je ve světě mnohem více nepříjemných ne-židů, než nepříjemných židů, prostě z důvodu, že existuje více ne-židů.

Nikdo z židovských mluvčích se nezmiňuje o politické příčině židovské otázky; nebo, dotknou-li se jí jednou, omezují a lokalizují ji. Neběží o patriotismus židů, ačkoliv i ten vzbuzuje ve všech zemích silnou pochybnost. Slýcháme o tom v Anglii, Francii, Německu, Polsku, Rusku a v Rumunsku, ba slýchá se o tom s hrůzou - ve Spojených státech. Byly napsány knihy, zprávy byly uveřejněny a rozšířeny, byly vydány obratné statistiky, aby se ukázalo, že židé vykonali svou povinnost k zemi, ve které bydlí. Přes to zůstává skutečností, že i při těchto horlivých a dobře zaručených pokusech je opačný názor silnější, a dále se udržuje. Židé, kteří v osvobozeneckém vojsku vykonali svou povinnost, a to s upřímnou láskou a oddaností, nemohli smazat dojem, který způsobili ti, kteří své povinnosti nevykonali - u důstojníků, mužstva a civilistů.

Ale o to zde neběží, mluvíme-li o politickém prvku v židovské otázce. Není těžké rozumět, že židé smýšlejí méně hodnotně o národnostech světa, než ti, kteří je tvoří. Židovské dějiny jsou dějinami putování všemi národy. Pozorujeme-li současné židy, vidíme, že na naší planetě neexistuje rasa, která by žila na tolika místech a mezi tolika národy, jako židé. Mají jasnější světový smysl než každý jiný národ, protože svět byl jejich životní cestou. A smýšlejí-li ve světoměrných náhledech více než může národ nacionálně vymezený, pak musí být žid zproštěn viny, nemá-li vlastní národní věrnosti a sebevědomí v té míře, jako člověk domorodý; po staletí je světoobčanem. Může být korektní pod nějakým praporem pokud se týče chování, které se od něho požaduje jako od občana a spoluobyvatele; nevyhnutelně ale musí mít o praporech náhledy, které nemůže sdílet ten, kdo zná pouze jeden prapor.

Politický prvek spočívá ve skutečnosti, že židé tvoří národ uprostřed národů ostatních. Někteří z jejich mluvčích, obzvláště v Americe, to popírají; ale sám židovský duch vždy vinil že lži přehorlivost těchto mluvčích. Proč se tato skutečnost židovského národnostního odlučováním od ne-židů tak tvrdošíjně popírá, není vždy jasné. Kdyby Izrael dospěl k názoru, že jeho světové poslání se nedá vyplnit prostředky zlatého tele- te, ukáže se snad jeho světoobčanství v ohledu na lidstvo a jeho neubývající národnostní uzavřenost v ohledu na něj samého jako silný a záslužný faktor, aby se utvořila lidská jednota, která je dnes ve vysoké míře znemožňována chováním židov- stva jako celku. Svět neshledává závadným skutečnost, že židé tvoří národnost upro- střed národností, ale závadné jsou důsledky které jsou vyvozeny z tohoto nezměnitelného stavu. Národové se pokoušeli, slít židy s sebou v jeden celek; pokusy za tímž účelem byly konány i židy samými; ale zdá se, že osud je určil k věčnému národnostnímu odloučení. Jak židé, tak i ostatní lidstvo budou se muset s touto skuteč- ností smířit, mělo by se v tom spatřovat slibné proroctví a všemi prostředky přispět k jeho splnění.

Theodor HERZL, jeden z nejvýznamějších židů, byl snad jedním z nejdále vidících veřejných zástupců novověku ve filosofickém prozkoumávání židovské podstaty. U něho nikdy nebylo pochybností o existenci židovského národa. Spíše ji hlásal při každé příležitosti. „Jsme jeden lid - jeden národ,“ praví. On poznal také zřejmě, že to, co nazýval židovskou otázkou, je politické povahy. Ve svém Úvodu k židovskému státu praví:

„Věřím, chápu antisemitismus, který je hrozně zamotaným hnutím. Pohlížím na něj že židovského stanoviska, avšak bez bázně a nenávisti. Věřím, poznávám, jaké prvky jsou v něm sprostého sportu, obyčejné obchodní závisti, zděděných předsudků, náboženské nesnášlivosti a také domnělé sebeobranu. Věřím, že židovská otázka je právě tak málo sociální jako náboženskou otázkou, i když pří- ležitostně nabývá té nebo oné formy. Je národnostní otázkou, která může být rozřešena jen tím, stane-li se politickou otázkou světovou, která musí být civilizo- vanými národy země společně projednána a kontrolována.“

Herzl nejenže prohlásil, že židé tvoří jeden národ, nýbrž řekl na otázku majora Evanse Gordona před královskou britskou komisí pro cizinecké přistěhovalectví v srpnu 1902:

„Chci dát své pojmové určení národu, a vy můžete k tomu přidat přídavné jméno ‚židovskému‘. Dle mého názoru je národ dějinnou skupinou lidí znatelné koheze, která se drží pohromadě prostřednictvím společného nepřítele. To je dle mého soudu národ. Připojíte-li k tomu ‚židovský‘, máte to, co rozumím pod ‚židovským národem‘“.

Ve svém líčení o působení tohoto židovského národa na ostatní lidstvo dr. Herzl napsal:

„Klesneme-li, staneme se revolučním proletariátem, poddůstojníky revoluč- ních stran. Stoupneme-li, stoupne také strašná moc našich peněz.“

Tento názor, který je, jak se zdá, pravdivým, jelikož existoval nejdéle v židovském myšlení, je zastoupen také Lordem Eustace Percym, a je, jak se zdá, uznán také kanad- ským časopisem „Jewish Chronicle“ a uveřejněn. Stojí za přečtení:

„Liberalismus a nacionalismus otevřely za hřmění trub brány ghet a poskytly židům občanskou rovnoprávnost. Žid vystoupil z gheta do západního světa, viděl jeho moc a jeho lesk, využítkoval ho a položil ruku právě na nervová centra jeho civilizace, vedl ji, dal jí směr, podmanil si ji - a odmítl pak nabídku... Mimo to - a to je pozoruhodné - je Evropa nacionalismu a liberalismu, vědeckého způsobu vládnutí a demokratické rovnosti snášenlivější k němu, nežli staré útky a pronásledování despotismu... Při přibývající konsolidaci západních národů není dále možné, počítat s neomezenou snášenlivostí... Ve světě dokonale organizovaných, teritoriálních státních útvarů má žid pouze dvě útočiště: buď musí zbořit sloupy celých národnostních státních systémů nebo si musí sám stvořit teritoriální státní útvar. V této možnosti volby spočívá vysvětlení jak pro židovský bolševismus tak i pro sionismus; neboť především zdá se, že východní židovstvo potácí se nejistě sem a tam mezi oběma.“

„Zdá se, že ve Východní Evropě si rostou po boku bolševismus a sionismus, právě tak jako židovský vliv během 19. Století stmelil republikánské a socialistické myšlenky - až k mladoturecké revoluci před sotva více než pěti lety: ne proto, že žid se stará o pozitivní stránky radikálního světového názoru, ne proto, že baží po tom, aby se stal podílníkem na nežidovském nacionalismu nebo demokracii, nýbrž proto, že nenávidí každý přítomný nežidovský vládní systém.“

To vše je pravdivé, a židovští myslitelé méně bojácného druhu uznávají to vždy pravdivým. Žid je nepřitelem nežidovského uspořádání věcí. Dá-li svým sklonům volný průchod, žid je oproti monarchii republikánem, oproti republice socialistou, oproti socialismu bolševikem.

Jaké jsou důvody pro tuto rozvratnou činnost? Předně naprostý nedostatek demokratického smýšlení. Žid je od přírody samopanovačným. Demokracie je dobrou pro ostatní lidstvo; ale žid tvoří, ať je kdekoliv, aristokracii buď toho nebo jiného druhu. Demokracie je pouze slovním nástrojem, jehož používají židovští agitátoři, aby se pozdvihli k všeobecné úrovni tam, kde byli pod ní stlačeni. Jakmile však bylo této úrovně dosaženo, začínají ihned jejich snahy po zvláštních výsadách, jakoby byli k tomu oprávněni - postup, pro který zůstane poslední mírová konference nejstrašnějším příkladem. Židé jsou dnes jediným národem, jehož zvláštní a neobyčejné výsady jsou vepsány ve světové mírové smlouvě. Avšak o tom jinde více.

Kromě několika mluvčích, kteří neurčují způsob myšlení u židů, nýbrž kteří jsou předesláni za tím účelem, aby ovlivnili nežidovské myšlení, nebude se nikdo odvažovat popírat, že sociálně a hospodářsky rozkladné prvky jsou všude na světě vedeny nejen židovskými nájemníky, nýbrž že jsou i jimi placeny. Tato skutečnost mohla být dost dlouho držena v nejistotě, díky energickému popírání toho židy a nedostatku v objasnění ze strany oněch publicistických zařízení, od nichž očekávalo čtenářstvo vysvětlení. Teď vycházejí však tyto skutečnosti na světlo. Herzlova slova se ukazují pravdivá: „Klesneme-li, staneme se revolučním proletariátem, poddůstojníky revolučních stran.“ Tato slova byla poprvé anglicky uveřejněná v roce 1896, tedy před 24 lety.

Teď tedy pracují tyto snahy ve dvou směrech, v jednom, aby rozbouraly všechny nežidovské státy v celém světě; v druhém, aby zřídily židovský stát v Palestině. Poslední plán má nejlepší blahopřání celého světa, ale docela ne nejlepší blahopřání veškerého židovstva nebo aspoň většiny. Sionistická strana dělá o sobě mnoho hluku, je však ve skutečnosti nepatrnou menšinou. Může být označena sotva jinak než jako neobyčejně

ctižádostivá osídlovací snaha. Slouží nesporně jako velmi užitečná kulisa na veřejnosti, aby za ní mohly být uskutečněny tajné plány. Mezinárodní židé, vládcové vládních a peněžních mocností světa, se mohou sejít kdekoliv, v každé době, ve válce i v míru; tím že předstírají, že uvazují pouze o prostředcích a cestách, jak by otevřeli židům Palestinu, ujdou snad podezření, že jsou pohromadě pro jiný obchod. Spojenci a nepřátelé nežidovských, válku vedoucích národů, scházeli se tak nerušeně. Na jedné sionistické konferenci - šesté, v roce 1903 - byla poslední válka přesně předpovězena, byl udán její průběh a označeno předem postavení židů v mírové smlouvě.

To znamená, že ačkoliv existuje židovský nacionalismus, jeho omezení na stát, který se má zřídit v Palestině, není záměrem, zaměstnávajícím dnes celý židovský národ. Právě teď nechtějí židé naprosto do Palestiny, ani pro sionistické hnutí. Přejde-li čas k vystěhování se od nežidovských národů, stane se tak ze zcela jiných důvodů.

Donald A. Cameron, poslední britský generální konsul v Alexandrii, muž plný sympatií pro sionismus a citovaný často židovským tiskem, praví:

„Židovští přistěhovalci (do Palestiny) brzy se toho nabaží, aby se vzájemně obírali o tři procenta; jejich synové budou pospíchat po dráze nebo po parnicích do Egypta, aby tam vydělali 10 procent... Žid, v Palestině sám na sebe odkázán, snědl by si vlasy z hlavy, rozbil by svůj stát na kusy.“

Bezpochyby nepřišel ještě okamžik k vystěhování - alespoň ne důvod k němu.

Politická stránka židovské otázky, která zaměstnává nyní nejméně tři z velkých národů - Francii, Velkou Británii a Spojené státy - má co činit s organizací židovského národa. Musí tento národ vyčkávat, až bude v Palestině, aby měl svůj stát nebo je již nyní organizovaným státem? Ví o tom židovstvo? Má oproti ne-židům nějakou zahraniční politiku? Má nějakou správu, která tuto zahraniční politiku provádí? Má tento židovský stát, ať viditelný nebo neviditelný, existuje-li, nějakou hlavu? Má nějakou státní radu? A existuje-li něco z těchto věcí, kdo o tom ví?

Podle citu byla by první odpověď nežidovského ducha na všechny tyto otázky „ne“ - je to nežidovský způsob, odpovídat dle citu. Protože ne-žid nebyl vychován v tajemstvích nebo v neviditelném společenství, vyvozuje z toho beze všeho, že něco podobného nemůže vůbec existovat - když z žádného jiného důvodu, tedy alespoň proto, že mu podobné věci nevstoupily do cesty a nebyly mu oznámeny.

Takto zodpovězené otázky vyžadují však dalšího vysvětlení k úvahám, pochopitelným každému. Není-li žádného vědomého spolupůsobení židů ve světě, pak nemohou být vlada, které si dobyli a politika, kterou sledovali, pouhým výsledkem rozmyslných rozhodnutí, nýbrž musí být stejnou vlohou, která v nich všech působí stejným způsobem. Mohli bychom například říci: tím, že hnala Angličana touha po dobrodružství na moře, stal se světovým velkokolonizátorem. Nečinil si o tom promyšlených úvah, a nerozhodl se výslovně, že se stane kolonizátorem, nýbrž přirozený sklon jemu vrozeného ducha, jej vedl na tuto cestu. Je to však dostačujícím vysvětlením pro britskou světovou říši?

Zajisté, že pohání také židy jejich vnitřní sklony, aby kam přijdou, činili to, čím se před našimi zraky vyznamenávají. Ale vysvětluje to ony úzké vztahy, trvající mezi židy všech zemí, jejich světové konference, jejich úžasné předvádění neobyčejných událostí, které dopadají zdrcující silou na ostatní lidstvo a onen pečlivě připravený způsob, s

nímž se objevují v daném okamžiku v Paříži se světovým programem, provázeným souhlasem všech států?

Zprvu podezřívali jen jednotlivci, pak tajná oddělení vládní, pak vidoucí lidé v národě - teď stále více a více masy - že židé jsou nejen národem, jenž se ostře od ostatních liší, jenž zvláštním způsobem není s to, aby se zřekl své národnosti jakýmkoliv prostředkem, kterého by oni sami nebo ostatní lidstvo chtělo k tomuto cíli použít - nýbrž, že tvoří také stát, že mají nejen národní sebevědomí, nýbrž že jsou také vědomě spojeni k společné ochraně a k společným účelům. Vzpomeňme jen určení pojmu židovstva Theodorem Herzlem, jako národa, stmelěného společným nepřitelem, a pak se tázejme, není-li nežidovské lidstvo tímto společným nepřitelem? Zůstane tento národ, který se cítí jako národ, proti této skutečnosti neorganizovaný? To by ostatně neodpovídalo známé židovské chytrosti. Když vidíme, jak jsou židé ve Spojených státech spojeni rozmanitými organizacemi, které tak obratně uspořádali, panuje všeobecná důvěra v jejich působení, stává se aspoň pochopitelným, že všechno to, co je možné učinit uvnitř jedné země, je možné učinit nebo již je učiněno, ve všech zemích, kde židé bydlí.

Buď jak buď Hermann Bernstein píše v „American Hebrew“ z 25. června 1920:

„Asi před rokem mi předložil jistý úředník ministerstva spravedlnosti opis rukopisu ‚židovské nebezpečí‘ profesora Nila, a prosil mne ve věci tohoto spisu za dobrozdání. Řekl, že rukopis je překladem ruské knihy, vydané roku 1905, a později potlačené. Rukopis obsahoval, tuším, ‚Protokoly sionských mudrců‘ a byl prý předčítán dr. Herzlem na tajné konferenci sionistického kongresu v Basileji. Řekl, že dle jeho mínění je spis asi dílem dr. Herzla... Právil, že mnoho amerických senátorů, kteří jej četli, bylo poděšeno, když shledali, že před mnoha lety byl židy vypracován plán, který se nyní začíná uskutečňovat, a že bolševismus byl již před lety vyprojektován židy, kteří zamýšleli zničit svět.“

Toto místo má pouze poukázat na skutečnost, že jistý úředník ministerstva spravedlnosti Spojených států předložil tento spis panu Bernsteinovi a pronesl o něm jisté své mínění, totiž „že spis je pravděpodobně dílem dr. Theodora Herzla“. A taktéž, že mnoho amerických senátorů bylo poděšeno, když zjistili souhlas mezi tím, co navrhovala publikace z roku 1905 a tím, co se ukázalo roku 1920. Tento případ je tím nápadnější, protože na něm byl účasten úředník vlády, která je dnes ve velké míře v rukou nebo pod vlivem židovských zájmů. Je velmi pravděpodobné, že byla činnost onoho úředníka, jakmile se stala známou, zastavena. Ale právě tak pravděpodobně nebylo zastaveno bádání přes všechny vydané a vyplněné rozkazy.

Vláda Spojených států přišla ovšem v této věci hodně pozdě. Aspoň čtyři jiné světové mocnosti ji předešly, jedna dokonce o mnoho let. Jeden opis Protokolů byl předán britskému muzeu a nese pečeť tohoto ústavu s datem „10. srpen 1906“. Záznamy samy pocházejí pravděpodobně z roku 1896 nebo z roku výroků dr. Herzla, shora uvedených. První sionistický kongres se sešel roku 1897.

Tento dokument byl nedávno v Anglii otevřen za průvodních okolností, které upoutaly k němu pozornost přes nešťastný titul, pod nímž vyšel. „Eyre and Spottiswoode“, úřední knihtiskárna britské vlády, vydala tento spis. To bylo stejné, jakoby jej vydala vláda. Oproti obvyklému křiku židovského tisku, prohlásily londýnské „Times“ v jednom přehledu všechny židovské protiútoky za „neuspokojivé“. „Times“ upozornily, co zde nyní nastane; že židovští obhájci ponechají text Protokolů stranou, za to však silně

zdůrazní jejich anonymitu. Dotknou-li se vůbec obsahu dokumentů, stane se tak formulí vždy se vracející: „Je to dílo zločince nebo šílence.“

Tyto Protokoly, bez jména autorova, objevující se tu a tam většinou v rukopisné formě, pracně ruka od ruky opisované, bez opory nějaké autority, která by se za ně postavila, pečlivě studované v tajných kancelářích vlád, žijí dále a vzrůstají jasnou přesvědčivou silou svého obsahu trvale ve vliv a sílu dojmu. Obdivuhodný výkon pro nějakého zločince nebo šílence. Jediný důkaz pravosti nese dokument V SOBĚ a na tuto vnitřně přesvědčivou sílu měla by se, jak také „Times“ soudí, obrátit všeobecná pozornost. Ale právě od ní odvrátit ji je veškerou židovskou snahou.

Tyto Protokoly vnucují přímo otázku: mají židé organizovaný světový systém? Co je jeho politikou? Jak je řízen? - Na tyto otázky je brán plný ohled v Protokolech, ať byl autorem kdokoliv, měl znamenitou znalost lidské povahy, dějin a státnického umění, vzbuzující ve své zářící všestrannosti úžas, ale také strašnou pro ty, proti nimž směřuje její moc. Spisovatelem nemohl být ani blázen ani mezinárodní zločinec, nýbrž spíše znamenitý, láskou k svému národu a víře prodchnutý duch, jsou-li vůbec tyto Protokoly dílem jednotlivcovým. Tento spis je příliš strašnou skutečností, aby byl výmyslem, příliš pevně založen, aby byl pouhým dílem myšlenek, příliš hlubokým ve své znalosti tajných pramenů života, aby mohl spočívat na podvodu.

Židovské útoky na něj obzvláště vytýkají to, že spis pochází z Ruska. To není správné. Přišel přes Rusko. Byl obsažen v ruské knize, vydané roku 1905 profesorem Nilem, jenž chtěl Protokoly vysvětlit události, zběhnuvší se tenkrát v Rusku. Toto uveřejnění a vysvětlení dalo knize ruský nátěr, což prospělo židovským plnomocníkům zde a v Anglii, protože se podařilo židovské propagandě zplodit v anglosaské mysli určité představy o Rusku a Rusech. Zajisté, že nejhorším podvodem, který kdy byl lidstvu pověšen na nos, je ten způsob, kterým židovští agenti předstírají obzvláště americkému lidu věci, týkající se charakteru a ducha pravého ruského lidu. Podkládání, že Protokoly jsou ruské, má tudíž pouze ten účel, aby byly učiněny nevěrohodnými.

Vnitřní stavba jasně ukazuje, že Protokoly nejsou psány Rusem, také ne zprvu v ruské řeči, a že nebyly sepsány pod vlivem ruských poměrů. Našly pouze cestu do Ruska a byly tam nejdříve uveřejněny. Byly nalezeny diplomatickými úředníky ve formě rukopisné ve všech dílech světa. Kde židovská moc mohla, tam je potlačila, někdy i trestnými prostředky.

Jejich houževnaté životní trvání nutí k přemýšlení. Židovští mluvčí vysvětlují věc tím, že Protokoly podporují antisemitskou náladu a že jsou za tím účelem uschovávány. Avšak ve Spojených státech neexistovala ani široce ani hluboce rozvětvená antisemitská nálada, která by tím mohla být podporována nebo která by byla chtivá lži, aby se tím udržela při životě. Rozšíření Protokolů ve Spojených státech se dá vysvětlit jenom tím, že propůjčují skutečností již dříve pozorovaným, více světla a zvýšeného významu; tyto vlastnosti opět jsou tak nápadné, že přikládají jinak neověřeným dokumentům jistou míru důležitosti. Pouhé lži nemají dlouhého života, jejich síla brzy vyprchá. Avšak Protokoly projevují více života než cokoliv; vnikly do vyšších míst než kdy před tím. Ony si též vynutily oproti sobě vážnější stanovisko než dříve.

Protokoly by nebyly zajímavějšími a cennějšími, kdyby snad nesly jméno Theodora Herzla. Jejich bezejmennost nezmenšuje jejich cenu právě tak jako vynechání značky malíře na obraze. Je lépe, že pramen Protokolů je neznám neboť i kdyby bylo přesně známé, že kolem roku 1896 skupina mezinárodních židů na jisté konferenci ve Francii

nebo ve Švýcarsku vytyčila světový dobyvačný program, zbývalo by ještě ukázat, že tento program byl více než pouhým rozmarem a že byl nesen a potvrzen také snahami k jeho naplnění. Protokoly jsou světovým programem, o tom není pochybnost. Čí je to program, je řečeno v Protokolech samých. Co by však bylo cennější pro vnější činnost, jeden nebo šest nebo dvacet podpisů - nebo pětadvacetiletý nepřetržitý řetěz námah, aby se tento program uskutečnil?

Nás, ostatní státy a národy nezajímá, sepsal-li tyto Protokoly „zločinec nebo šílenec“, nýbrž fakt, že tento program po svém sepsání našel prostředky a cesty, aby se ve svých nejdůležitějších podrobnostech uskutečnil. Dokument sám je poměrně nedůležitý; ale svrchovaně významný je celý stav věcí a okolností, k nimž upíná svou pozornost.

9. Dějinný základ židovské světovlády

The Deaborn Independent, issue of 17 July 1920

„Jsme jeden lid - jeden národ... Klesneme-li, staneme se revolučním proletariátem, poddůstojníky revoluční strany. Stoupneme-li, stoupá také naše strašná peněžní moc.“

Theodor Herzl: „Židovský stát“ str. 5. 23.

Počínajíc tímto uveřejněním byla u nás prolomena klatba ve věci židovské otázky a židovského světového mocenského programu. Dnes je možno vyslovit slovo „žid“ ve zcela vážných rozpacích bez bázně nebo zastrašení. Dosud to platilo jako zvláštní přednost samotných židovských publi cistů, a tito používali tohoto slova výhradně k dobře promyšlené a příznivé propagandě. Mohou odstranit z veřejných škol místa ze Shakespeara, protože tato vzbuzují u židů pohoršení, mohou se domáhat odstranění nějakého obrazu Sargentova z Bostonské knihovny, protože zobrazuje rozpadající se synagógu. Padne-li však z nežidovské strany poznámka, naznačující, že ne-žid přišel židovi na kloub, ozve se ihned prudká výtka zaujatosti.

Následek zjevil se u nás v zákazu řeči, který má málo sobě podobných v našich dějinách. Při jedné hostině užil nedávno jistý řečník slova „žid“ vzhledem k obchodům několika židovských bankéřů. Jeden židovský host vyskočil a chtěl vědět, považuje-li řečník za „americký mrav“, označovat jeho rasu takovýmto způsobem. Řečník odpověděl: „Ovšem.“, a sklidil za to souhlas posluchačů. V každé části země byly jazyky obchodníků podvázány po léta nenapsaným zákonem, že židé nesmějí být nikdy označováni jako židé.

Nikdo by nebyl mohl před rokem předpovědět, že časopis jako „Chicago Tribune“ se na tom, že je dobrou politikou pro časopis uveřejnit na první stránce v prvním sloupci vydavatelským právem chráněný článek o židovském světovládném programu, vytisknout v nadpisu slovo žid tučnými písmeny a ponechat toto slovo v samotném článku nezměněno. Nebo se to dělá, jako učinil jistý časopis na východě při témže předmětu: všude, kde ve článku přicházel výraz „mezinárodní žid“, byl retušován ve „finančníka“.

„Chicago Tribune“ přinesla tedy dne 19. června 1920 na první stránce v prvním sloupci kabelovou zprávu od svého zvláštního dopisovatele Johna Claytona pod nadpisem: „Tročský vede židovské radikály k světovému panství. Bolševismus pouze nástrojem záměrů.“ První věta zněla:

„V posledních dvou letech přinášejí zpravodajští důstojníci a členové různých tajných služeb dohodových zprávy o světovém revolučním hnutí mimo bolševismus. Zprvu popletli zprávy o těchto obou prouděch, avšak nitky, které zachytili, opět se počínají více a více rozprádat.“

Jak bylo již dříve zjištěno, patří k tomu také naše zpravodajská služba, ačkoliv je možné mít za to, že vzhledem k židovskému vlivu nebyla tato pátrání prováděna s toutéž vytrvalostí jako v jiných případech. Přece však víme z židovských pramenů, neřku-li jiných, že ministerstvo spravedlnosti Spojených států jevílo po jistou dobu takový zájem, že zahájilo šetření.

Na hořejší větě je nejpozoruhodnějším, že dohodoví úředníci projevovali tento zájem po dvě léta, tedy jedná se skutečnost, kterou by si měli zapamatovat, oni jsou kdo tvrdí, že pramen celé věci dá se zjistit v Německém národu.

Proti vynoření se židovské otázky v americkém myslícím světě se ihned vystoupilo z židovské strany s tvrzením, že tu běží o zboží, dopravené z Německa, že antisemitská vlna, která se rozlila po Německu a vyčistila Německou vládu od přemocných židovských revolučních vlivů, je pouze kličkou, aby se uvalila vina na porážce Německa na židy. Právě nyní prohlašují američtí rabíni jednomyslně, jak prý dějiny ukazují, že následoval po každé veliké válce nový „útok“ na židy. Je ovšem nepopíratelnou skutečností, že každá nová válka otevírá národům oči k prohlédnutí moci, kterou působí mezinárodní židovští peněžní vládcí na vedení války a dalo by se soudit, že taková skutečnost zasluhuje lépe odůvodněného vysvětlení než tak zvanou „předpojatost“. Jak dále ukazuje článek v „Tribune“ a jak potvrzují všechny skutečnosti, neomezuje se zájem o židovskou otázku pouze na Německo, ba není tam ani nejsilnějším. Právě ty „různé dohodové tajné služby“ byly v této věci nejčinnějšími.

Druhý odstavec rozlišuje dále mezi bolševismem a židovskou snahou po světovládě:

„Bolševismus pracuje k převratu přítomné společnosti a k mezinárodnímu sbratření rukodělných lidí jako světových vládců. Druhé hnutí pracuje k zřízení nové rasové světovlády. Pokud mohly sledovat průzkumy britské, francouzské a naší vlády stopu, vůdčími duchy tohoto druhého plánu jsou židovští radikálové.“

V článku jsou další zjištění:

„V řadách komunistických je jedna skupina této (druhé) strany, ale nezastává se zde. Pro její vůdce je komunismus pouze vedlejší věcí.“

(To připomíná výrok Lorda Eustace Percyho, otištěný v kanadské „Jewish Chronicle“: „Ne proto, že se žid stará o pozitivní stránku radikálního světového názoru, ne proto, že si přeje účastnit se nežidovského nacionalismu nebo nežidovské demokracie, nýbrž protože nenávidí každého stávajícího nežidovského systému vládního.“)

„Jsou schopni využít povstání islámu, nenávisti centrálních mocností proti Anglii, japonských zájmů na Indii a obchodních protiv mezi Amerikou a Anglií.“

„Takovým, jakým musí být každé hnutí světové revoluce, je i toto hnutí především protianglosaským.“

Organizace židovsko-radikálního světového hnutí je skoro v každé zemi ukončena.

„Snahy této židovsko-radikální strany nemají altruistického pozadí, nýbrž chtějí pouze osvobození své vlastní rasy.“

Nutno připustit, že to jsou skutečnosti dost znepokojující. Kdyby se našly v nějakém letáku bez zodpovědného spisovatele, průměrný čtenář by je zajisté nechal nepovšimnuty, jako hloupou věc; jak málo zná průměrný čtenář ony tajné vlivy, zasahující do jeho života a ovlivňující jeho osud. Ale ve velkém časopise musejí být jinak oceněny. Také „Tribuna“ nezůstala pouze na jednom článku. Dne 21. června 1920 vyšel úvodník „Světové neštěstí“. Tento měl zřejmě zabránit možným nedorozuměním stran účelu prvního článku. „Židovský ráz tohoto hnutí,“ tvrdí, „baží po nové rasové světovládě.“ „Tribuna“ k tomu dodává, že spolupůsobí-li židé jiných zemí snad z přirozených důvodů na tomto světovém neštěstí, židé Anglie a Spojených států jsou „nejhodnějšími

loyalisty a konzervativními nositeli nacionálních tradic“. Bylo by to krásné, kdyby tomu tak bylo. Snad je tomu tak u deseti z tisíce židů, kteří drží v rukou otěže všech vlád, a kteří se za posledních šest tragických let zabývali světovými záležitostmi způsobem, který musí být jednou objasněn. Je nešťastnou okolností, že všichni američtí a angličtí židé musí snést na nějaký čas stav neklidu, kterého by každý člověk rád je ušetřil, který se však zdá nevyhnutelným do té doby, až bude vyslovena celá pravda, a až židovská masa setřese ze sebe ty, kteří přijímají ještě dnes její nejhlubší uctivost.

Stojí za námahu podporovat protivy a podobnosti účinku, který vyvolává jmenované hnutí ke zřízení židovské světovlády ne-židů a židů. Židovští spisovatelé ji popírají bezvýhradně: „Vše je falešné, všechno je vymyšleno nepřáteli židů, aby byly vyvolány nenávisť a vraždy!“

V té míře, v jaké se hromadí důkazy, mění se i jejich tón. Dobrá, řekneme, že by to byla pravda: „Bylo by se lze divit, kdyby tito nebozí, potlačovaní židé, svým utrpením skoro k šílenství dohnání, snili o tom, jak porazit své nepřátele a zaujmout třeba místa státní moci?“

Ne-žid řekl by asi oproti skutkové podstatě: „Ano, to však jsou ruští židé. Do toho nám nic není. Američtí židé jsou bezvadní. Nikdy by se nepustili do něčeho podobného.“

Kdyby však nežidovský duch vnikl hlouběji do stavu, jak se věci mají, pak by musel připustit existenci jistého druhu převratného světového hnutí, jehož moc otřásla dokonce naší zemí, a že vedoucími duchy jsou revoluční židé. Dojde-li se k tomuto bodu, ukáže se buď ochota, souhlasit s teorií, že hnutí je podle původu, způsobu agitace, provedení a cíle skutečně židovské nebo vznikne teorie, že je sice hnutím nesporně světovým, ale pouze náhodně židovským. Tento konečný účinek na židy a ne-židy bude přiznáním, že vskutku existuje něco, co odpovídá uvedenému hnutí. Tak například „Christian Science Monitor“, jehož význam jako časopisu nebude nikdo popírat, praví v nedávném úvodníku o tomto předmětu:

„Přes to bylo by osudným omylem, domnívat se, že židovské nebezpečí již neexistuje, dáme-li mu jiné jméno a jinou atmosféru. Toto nebezpečí je také možné nazvat podle jedné z nejvznešenějších knih Starého Zákona ‚hrůzou v noci‘, protože vědomě nebo nevědomě míní profesor Nilus totéž, co chápe žalmista mocnostmi duchovního zla. Jinými slovy, pro toho, kdo rozumí znamením doby, je něčím nepopíratelným, že existuje tajná, mezinárodní politická organizace, která nepřetržitě pracuje prostřednictvím své psychologické kanceláře, zatímco lidstvo, místo aby bdělé, leží v hlubokém spánku“

„Monitor“ varuje před předpojatostmi a před nevážností důkazů; je zcela na místě a přáním každého kdo se obírá tímto předmětem. Ale daleko častěji povstávají nesnáze z nevážností ke skutečnostem než k důkazům. Možno s určitostí říci, že většinou panují předsudky proti skutečnostem a v rozporu se skutečnostmi a nejsou jimi způsobeny. Nutno varovat před následujícími dvěma předsudky, chceme-li se zabývat blíže touto otázkou.

Předně, že židovský program světovlády je teprve mladšího původu. Při pouhém zmínění se o tomto programu, myslí ne-židé pravděpodobně, že byl sestaven teprve v posledním týdnu nebo poslední rok, v každém případě však v nejnovější době. Tomu tak nemusí naprosto být a tím méně je tomu tak při židovských věcech. Dá se lehce

nahlédnout, že kdyby měl být program sestaven teprve dnes, musel by být zcela odlišným od toho, který leží dnes před námi. Moderní program existuje také, ale nedá se co do rozsahu a důkladnosti srovnat s tím, který existuje již od dávné doby. Dokonalé ústavy neviditelných vlád nejsou tvorbami tajných schůzek spíše je to staletá nahromaděná práce a zkušenosti. Mimo to, třeba že moderní pokolení je nakloněno nevážit si takových plánů, je přece holou skutečností, že tyto plány existují již po staletí jako rasový ideál, vážný důvod pro jejich uctivé přijetí nebo zdatné provedení pro žijící pokolení. Žádná idea není hlouběji zakořeněna v židovstvu, než ta, že jsou vyvoleným národem a že jejich budoucnost má být skvělejší než jejich minulost. Velká část křesťanského světa uznává tento výrok, a možná že je i pravdivým, ale v jistém mravním světovém řádu nemůže být uplatněn metodami, jichž bylo a má být použito.

Avšak zmínka o vysokém stáří ideje o vyvoleném národě nás vede k myšlence, že by bylo pochopitelné, kdyby byl mezi všemi programy, které se kolem této idey vytvořily, aby přivodil její plné dějinné uskutečnění, také jeden starý, k němuž přispívají nejmoudřejší duchové Izraele svým nejlepším z hlavy a srdce, aby zajistili jeho úspěch. Že takový plán existuje, věřili mnozí, kteří hluboce vnikli do skrytých věcí světa, a že tento plán zažil někdy jistý druh kostýmní zkoušky na malém jevišti, bylo opět vírou mužů, jejichž vědění se nedá absolutně popřít.

A tak máme snad co činit s něčím, za co nejsou původně odpovědni nynější židé ani přední internacionalisté. Možná, že to přešlo na ně jako část jejich starého židovského dědictví. Kdyby to bylo moderním výtvořem a podle moderního způsobu rychle promyšleno a propojeno dohromady, dalo by se očekávat, že to právě tak rychle zmizí, jak bylo stvořeno.

Druhý předsudek, proti němuž se musíme ochránit, je, že každý jednotlivý žid, kterého potkáváme, zná tento program. S hlavní ideou konečného triumfu Izraele je obeznámen každý žid, který udržoval spojení se svým národem. Avšak o zvláštních plánech, trvajících od staletí ve výrazné formě ke zvětšení toho triumfu, ví průměrný žid právě tak málo, jako každý jiný - právě tak málo, jako věděl průměrný Němec o tajných plánech všenežské strany (lóže), jejíž ideje rozpoutaly a přivodily poslední válku. Průměrný žid není zasvěcen do plánů tajné skupiny, vyjímajíc pouze zvláště vybrané případy. Zajisté chápeme, že se žádnému židovi uskutečnění židovského triumfu neprotiví. A budou-li prostředky, jichž bude na konec použito trochu násilně, každý žid spatří v tom zajisté jen velice nedostatečnou odplatu na nežidovském lidstvu za utrpení, které toto prý způsobovalo po staletí synům Jakubovým.

Vyřadí-li uvedené předsudky, dojdeme přece k nevyhnutelnému závěru, že trvá-li takový židovský světovládný program, musí existovat s vědomím a vydatnou pomocí jistého počtu individuí a že tyto skupiny individuí musí mít někde oficiální hlavu. U tohoto bodu se bude musit zastavit snad více badatelů, než u kteréhokoliv jiného. Pomyšlení na nějakého židovského světovládce zní příliš cize pro rozum, jenž není v neustálém styku s hlavní židovskou otázkou. A přece žádná rasa nesnese instinktivněji potíže ochotněji než židovská, žádná rasa nebaží a neváží si mocenského postavení jako tato. Teprve její vysoké oceňování mocenského postavení vysvětluje zvláštní průběh veškerého jejího jednání. Žid je v první řadě honcem po zlatě, protože až do tohoto okamžiku je zlato jemu jediný známý prostředek pro získání moci, židů, kteří si vydobyli význačných míst jiným způsobem, je poměrně málo. To není snad nějakým anti-

semitským povídáním: proslavený anglickožidovský lékař, dr. Barnard of Oven tvrdí totéž:

„Všechny ostatní prostředky společenského vyznamenání jsou židovi nepřístupné. A zajišťuje-li bohatství, jak on ví, společenské postavení, úctu a pozornost, má být za to kárán, snaží-li se dosáhnout bohatství, aby si jím koupil společenské postavení nebo společnost, sklánějící se tak ochotně před oltářem mamonu?“

Žid není proti králům, nýbrž pouze proti státním poměrům, které nepřipouštějí žádného židovského krále. Budoucí světový samovládce bude židovským králem, sedícím na trůně Davidově - v tom se shodují všechna proroctví a dokumenty světovládného programu.

Je v přítomné době takový král ve světě? Ne-li, jsou zde zajisté lidé, kteří by mohli krále zvolit. Již od předkřesťanské doby není židovský král, ale přibližně až do 11. století byla „knížata vyhnanství“, hlavy židů, roztroušených mezi národy. Byli a jsou dosud nazýváni „exilarchy“, knížaty vyhnanství. V jejich družině byli mudrci izraelští; vydržovali dvůr a dávali zákony svému lidu. Žili tam, kde to činily čas a okolnosti nutným, v křesťanských nebo mohamedánských zemích. To jestli vzal ten úřad za své s posledním veřejně známý exilarchou nebo zmizel-li pouze z hladiny dějin, zřekli-li se ho úplně nebo trvá v jiné formě, jsou otevřené otázky. Že existují úřady pro židovskou světovou oprávněnost, je všeobecně známo. Že existují světové organizace židovské - tj. organizace uvnitř samotné velice silné obce židovského lidu - je právě tak známé, jako okolnost, že v určitých židovských jednáních na výboj i odboj panuje jednotnost na celém světě. Nic na situaci nebo názorech židů se nemůže jevit nesmyslným, pokud jde o existenci exilarchy v přítomné době, spíše by musela být tato myšlenka židům silnou útěchou.

Židovská encyklopedie poznamenává k tomu:

„Je podivné, že se ještě činí zmínka o exilarších v sabathském řádu aškenázského rituálu... Židé sephardského rituálu nepodrželi tohoto přežitého zařízení, s nímž se již nesetkáváme ani ve většině reformních synagóg devatenáctého století.“

Existuje tedy nějaký židovský Sanhedrin, vládnoucí nebo poradní korporace židovská, vykonávající naddozor nad věcmi svého národa po celém světě? židovský Sanhedrin byl nanejvýš zajímavým zařízením. Jeho původ a způsob jeho ústavy spočívají v temnotách. Sestával z 71 členů včetně předsedy a vykonával úlohu politického senátu. Nelze poznat pramen, z něhož Sanhedrin odvozoval svou vládní moc. Nebyla to volená korporace. Nebyl demokratický a neměl povahu nějakého zastupitelství. Nebyl odpovědný lidu. Ve všech těchto vlastnostech byl zcela a naprosto židovský. Sanhedrin byl zvolen knížetem nebo knězem ne proto, aby hájil lidové zájmy, nýbrž aby podporoval vladaře v jeho správních činnostech. Shromáždil se na rozkaz nebo byl stálý a povolával své členy. Jeho zřízení, zdá se, bylo téhož druhu, jako všeobecně známý systém, pomocí něhož se udržuje jedna aristokracie u vesla bez ohledu na politický vývoj národa. „*Židovská Encyklopedie*“ praví:

„Sanhedrin, čistě aristokratický ve svém charakteru, měl svou autoritu pravděpodobně sám ze sebe tím, že se skládal ze členů nejvlivnějších rodin šlechty a kněžstva.“

Tato korporace byla podporována druhou, podobnou, která spravovala náboženské zájmy lidu; její členové pocházeli asi ze tříd, které stály blíže lidovým masám.

Sanhedrin vykonával vládní moc nejen nad palestinskými židy, nýbrž i všude, kde roztroušení žili ve světě. Jako senát s bezprostřední politickou mocí přestal působit se zhroucením židovského státu roku 70, ale jsou známky jeho dalšího trvání až do čtvrtého století jakožto poradní korporace.

Roku 1806 bylo svoláno shromáždění notáblů, aby byla ukojena Napoleonova žádost po zodpovězení některých otázek ve věci židů, kteréžto shromáždění tvořili přední francouzští židé. Tyto svolal opět Sanhedrin, aby dosáhl svolení veškerého židovstva k odpovědím pro Napoleona. Tento sněm se konal dne 9. února 1807 v Paříži. Řídil se starými předepsanými formami, byl obeslán ze všech částí Evropy, aby tím dal plnou váhu židovstva eventuelním Napoleonovým smlouvám s francouzskými židy.

Po oznámení svého rozhodnutí, prohlásil Sanhedrin z roku 1807, že se úplně rovná starému Sanhedrinu, „zákonnému shromáždění“, vybavenému mocí k vynášení nařízení k podpoře blahobytu Izraele.

Vysvětlení těchto skutečností je takové: co činí židovští vůdcové v přítomné době, aby udrželi politiku a ústavu Izraele, neznámá nový směr, ani nové stanovisko a není žádným důkazem nového plánu. Při židovské zcelosti bylo by zcela přirozené, kdyby Sanhedrin ještě existoval... Zdá se, že Sanhedrin měl v čele deset mužů, kteří se v úctě povznesli nad ostatní členy; bylo by přirozené, kdyby se dnes židovští vůdcové seskupovali ve výbory, oddělené dle zemí a účelů.

Rok co rok konají se světová shromáždění nejvýznamnějších židů všech zemí. Scházejí se na zavolání, bez ohledu na cokoli jiného. Soudcové vysokých hodností od nejvyšších soudních dvorů různých zemí, mezinárodní finančníci, židovští řečníci „liberálního“ směru, kteří jsou také ne-židy váženi a jejichž slovo platí, političtí strategové všech stran světa, shromažďují se, kdekoliv chtějí; jejich předměty jsou vždy jen tak dalece oznamovány, jak se jim zlíbí. Nedá se však předpokládat, že by všichni účastníci takovýchto schůzek byli také členy vnitřního kruhu. Listina vyslanců obyčejně vykazuje tucty jmen, s nimiž by nikdo nechtěl uvést v souvislost třeba Readinga nebo soudce Brandeise.

Sejde-li se moderní Sanhedrin - a bylo by to nejpřirozenější věcí světa, kdyby tak činil - schází se zajisté v uzavřeném kruhu osob, majících svolení židovské finanční, duchovní a mocenské aristokracie.

Mašinérie židovské světovlády je připravena k použití. Žid je přesvědčen, že má nejlepší náboženství, nejlepší mravnost, nejlepší výchovné metody, nejlepší společenské normy, nejlepší vládní ideál. Nemusí vystupovat z těch kruhů, které pokládá za nejlepší, chce-li vykonat něco k podpoře dobročinnosti nebo chce-li provést program, který se týká vnějšího světa.

Do této staré mašinérie, které používá mezinárodní žid při všech svých činech, nechává pouze z části nahlédnout ostatnímu světu. Existují schůzky finančních politických a intelektuálních hlavních vůdců židovstva. Tyto schůzky jsou ohlašovány pro ten nebo onen účel - někdy. Někdy koná se také schůze židů v některém světovém hlavním městě bez udání účelu. Přijdou do města, poradí se a odcestují.

Existuje-li všeobecně uznaná hlava Sanhedrinu je třeba ještě zjistit. Ale sotva může být pochybnost o existenci takzvané „vnější zahraniční politiky“, tj. určitého hlediska a plánů aktů oproti nežidovskému lidstvu. Žid cítí se uprostřed nepřátel, ale cítí se také

jako člen jednoho národa - „jediného národa“. Musí tudíž pěstovat vůči vnějšímu světu jistou politiku. Musí se zaměstnávat poměry kolem sebe a nemůže tak činit, aniž by přemýšlel o dalším vývoji. Toto přemýšlení musí v něm vzbudit rozhodnutí, aby ovlivnil tento vývoj ve svém zájmu.

Nějaká neviditelná židovská vláda, její postavení k nežidovskému lidstvu, její politika budoucnosti nejsou tak nesmyslné, jak by se na první pohled zdálo. Při zvláštním postavení židovstva je dokonce toto vše velmi přirozené. Postavení židů ve světě není takové, aby se mohli ukolébat do blažené dřímající spokojenosti; nutí je spíše k organizacím proti budoucím nepříjemným možnostem v programu, který obrátí tyto možnosti k užítku jejich rasy. Připuštění, že existuje Sanhedrin, světová korporace vedoucích židů všech zemí a dokonce že existuje exilarcha, viditelná a uznaná hlava Sanhedrinu jako tajuplný předchůdce budoucího světového aristokrata; ba i připuštění jistého světového programu - tak jako každá vláda má svou zahraniční politiku - nejsou naprosto věci protismyslné a nemožné. Taková zařízení vyplývají zcela přirozeně ze stavu věcí. Právě tak je přirozené, že je nezná každý jednotlivý žid, Sanhedrin byl vždy aristokracií, a byl by jí dnes také. Vysvětlují-li rabíni se svých kazatelen, že o tom nic nevědí, mluví snad pravdu. Na co se může spolehnout mezinárodní žid, je pravděpodobnost, že každý žid má vlastnost, aby přivedl svůj národ k moci a vážnosti. Třeba by to židovští vůdcové nižších stupňů sebemeně věděli, přece hledí s největší úctou a důvěrou právě na ty muže, kteří mají provést tyto programy, existují-li.

24. Protokol sionských mudrců říká o tom:

„Nyní chci pojednat o tom, jak mají vniknout kořeny domu Davidova až do nejhlubších vrstev země. Tato dynastie dokonce ještě dnes propůjčila moc našim mudrcům, vychovatelům a vůdcům všeho lidského myšlení, aby panovali nad světovými událostmi.“

Považujeme-li to za spolehlivé - jak praví Protokol dále - znamenalo by to, že sice světovládce sám ještě neexistuje, že však dynastie nebo Davidova linie přenesla na mudrce sionské přípravné práce pro jeho příchod. O těchto mudrcích praví, že nejen připravují ty, kteří řídí záležitosti židovstva, nýbrž že utvářejí také lidské myšlení a tak jej ovlivňují, jak je příznivé pro plány. Byť by i sám program byl ukryt - jeho provádění nebo projevení se jeho provádění nemůže být utajeno. Proto bylo by možné, najít ve vnějším světě nitky, které, sledovány až ke svému východisku, rozestřely by program, jehož obsah, vztahující se k lidstvu, ať dobrý nebo zlý, zasloužil by, aby se stal známým široko daleko.

Následují kapitoly X. – XX. 1. dílu

